

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-36-11

Druk nr 4217 cz. II

Warszawa, 17 maja 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o usługach płatniczych z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2011

Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy o usługach płatniczych w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) zgłosili:

- 1) W dniu 23 czerwca 2010r. zarejestrowano wystąpienie On Board Relations sp. z o.o. w imieniu Euronet sp. z o.o. Wystąpienie związane było z propozycją podmiotu występującego dotyczącego kwestii uregulowania w projekcie ustawy, sprawy pobierania opłat dodatkowych za wypłatę gotówki z bankomatu (art. 38 projektu ustawy).
- 2) W dniu 4 października 2010 r. z wnioskiem lobbingsowym o zapisanie w projekcie ustawy o usługach płatniczych prawa do pobierania opłat dodatkowych surcharge od płatności bezgotówkowych wystąpiła do Ministerstwa Finansów Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego (POPiHN).
- 3) W dniu 24 stycznia 2011 r. z wnioskiem lobbingsowym dotyczącym prac nad projektem wystąpił również Pan Marcin Piechocki, osoba niewykonująca zawodowo działalności lobbingsowej. Kwestia dotyczyła rozpatrzenia skutków wprowadzenia projektowanej ustawy na działalność podmiotów świadczących usługi typu escrow oraz na postawione – zdaniem występującego – zbyt wysokie wymagania dotyczące posiadania kapitału założycielskiego.
- 4) W lutym 2011 r zarejestrowano wystąpienie Grupy Finansowej EXPERT Sp. z o.o. – w sprawie zbyt wysokich kosztów nadzoru dla nowych podmiotów na rynku usług płatniczych (biura usług płatniczych i instytucje płatnicze).
- 5) W lutym 2011 r. zarejestrowano wystąpienie B+S Card Service GmbH. – w sprawie usunięcia z projektowanej ustawy zapisu art. 162 pkt 22) lit. d w części wprowadzającej do art. 67 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169. 1385 z późn. zm.), nowego ust. 4b jako:
 - 1) niezgodnego z Dyrektywą 2007/64/WE (dalej jako Dyrektywa PSD),
 - 2) kreującego niemożliwe do spełnienia warunki przez unijną instytucję płatniczą prowadzącą działalność na terytorium Polski na podstawie regulacji Dyrektywy PSD w okresie pomiędzy dniem 1 listopada 2009 r. do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

1. Kancelaria
Biuro o restrykcjach

P.13
S.100

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ~~ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*~~

Projekt ustawy o usługach płatniczych

(programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

On Board Public Relations sp. z o.o. w imieniu Euronet sp. z o.o.

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Wolska 88. 01-141 Warszawa. ekwapich@onboard.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

l.p.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Edyta Kwapich	
2	Katarzyna Szczypek	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BEDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Proponujemy uregulowanie pobierania opłat za wypłatę gotówki od posiadacza karty (surcharge) poprzez ich dopuszczenie wobec wszystkich form wypłaty (bankomaty, terminale POS) poprzez następujące brzmienie art. 39 projektowanej ustawy:

Art. 39

1. Gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem waluty, płatnik i odbiorca ponoszą opłaty określone w umowie zawartej przez każdego z nich ze swoim dostawcą.

2. Umowa lub inna czynność prawna, w szczególności z dostawcą usług płatniczych lub systemem płatności, która określa zasady wypłacania gotówki przy pomocy bankomatów lub podobnych urządzeń na rzecz posiadaczy instrumentów płatniczych, nie może zabraniać podmiotowi świadczącemu usługę wypłaty gotówki żądania na własną rzecz opłaty od posiadacza lub zaoferowania mu premii, niezależnie od opłat z tytułu wypłaty należnych wydawcy instrumentu płatniczego.

3. Umowa lub inna czynność prawna sprzeczna z zakazem, o którym mowa w ustępie 2, jest w odpowiednim zakresie nieważna.

4. Przed wydaniem zlecenia płatniczego posiadacz jest informowany o opłatach należnych podmiotowi dokonującemu wypłaty środków pieniężnych, jeśli takie opłaty są pobierane.

5. Przepisy ustępu 2 i 3 stosują się również do podmiotów świadczących usługi nieobjęte ustawą.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, określić zasady pobierania opłat przy przyjmowaniu płatności o charakterze publiczno-prawnym na rzecz organów administracji publicznej kartą płatniczą lub podobnym instrumentem, kierując się w szczególności potrzebą zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa i uwzględniając poszczególne rodzaje płatności o charakterze publiczno-prawnym na rzecz organów administracji publicznej.

[Szarym tłem oznaczono przepisy odpowiadające dotychczasowemu brzmieniu art. 39 ustawy o usługach płatniczych w projekcie datowanym na dzień 2 marca 2010 r., odpowiednio art. 39 ust. 1 (zachowany) i art. 39 ust. 2 (przeniesiony do ust. 4 w propozycji nowego brzmienia przepisu). Proponowany ust. 3 stanowi implementację art. 50 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE.]

Uzasadnienie:

1. Warunkiem skutecznego zachęcenia osób o nawykach gotówkowych do korzystania z rachunku bankowego jest zapewnienie im możliwości łatwego „odzyskania” gotówki wpłaconej na własny rachunek. Wobec braku szerokiej dostępności bankomatów i innych sposobów wycofania gotówki ulokowanej na rachunku, trudno będzie „ubankowić” tę część społeczeństwa, która dotychczas wstrzymywała się od korzystania z rachunku bankowego. Rozwój sieci bankomatów jest w takim układzie jednym z kluczowych instrumentów promocji rachunków bankowych. Potwierdza to praktyka banków: w reklamach i rankingach rachunków bankowych dostępność bankomatów jest jednym z podstawowych narzędzi marketingowych i wyznaczników preferencji konsumentów.
2. W chwili obecnej w Polsce operatorzy bankomatów nie pobierają od posiadacza karty opłat za wypłatę gotówki z bankomatu wobec zakazu możliwości pobierania takiej opłaty przez operatorów określonego przez organizacje płatnicze w swoich regulacjach (surcharge). Istniejąca opłata oraz jej wysokość na rzecz operatorów usługi takiej wypłaty jest ustalana przez organizacje płatnicze (VISA, MasterCard) i płacona przez wydawców karty (banki). Wysokość tej opłaty ma kluczowe znaczenie dla działalności niezależnych operatorów bankomatów. Opłata ta jest jednocześnie jedynym statystycznie istotnym źródłem przychodu niezależnego operatora bankomatu warunkującym planowanie rozwoju. W szczególności niezależny operator, inaczej niż bank wydawca karty posiadający jednocześnie własną sieć bankomatów i inaczej niż akceptant przyjmujący płatności za towary lub usługi, nie może bilansować ewentualnego niedoboru rentowności bankomatów przychodami z wydawnictwa kart (przede wszystkim tzw. interchange fee), czy – tak jak w przypadku akceptanta - marżą na sprzedawanym towarze lub usłudze. Powyższy model funkcjonował w Polsce poprawnie przez kilkanaście ostatnich lat, praktycznie od początku obecności usług bezgotówkowych w Polsce. Opłaty ustalone przez organizacje płatnicze uwzględniały potrzeby wszystkich uczestników rynku, w tym działalności w zakresie usług wypłaty gotówki.

3. Sytuacja w ostatnim czasie uległa znaczącej zmianie. Z nieznanymi zarówno firmie Bankomat24/Euronet sp. z o.o. jak i innym operatorom przyczyn, organizacje płatnicze wyraźnie zmierzają do istotnego obniżenia na rynku polskim stawek wynagrodzenia operatorów bankomatów za wypłatę gotówki. Tendencja ta narzucana jest wyłącznie i jednostronnie przez organizacje płatnicze. Tendencja ta nie występuje w innych krajach UE. Wręcz przeciwnie – tytułem przykładu w Niemczech w sierpniu 2004 r. organizacja MasterCard podniosła domyślną stawkę za wypłatę gotówki z bankomatu z EUR 1,20 do EUR 1,70 (podwyższenie prawie o 50%).
4. W normalnych warunkach rynkowych operatorzy sieci bankomatów, pragnąc dalej prowadzić swoją działalność w nowych warunkach ekonomicznych, zbilansowałyby utratę jej rentowności opłatą pobieraną z innego źródła w stosownej wysokości. Naturalnym adresatem opłaty byłby podmiot, który czerpie główne korzyści z tej usługi, to jest posiadacz karty. Reakcja posiadaczy ujawniłaby wartość usługi dla niego i akceptowane poziomy surcharge, względnie ich zróżnicowanie w zależności od właściwych parametrów.
Praktyki organizacji płatniczych blokują ten naturalny mechanizm dostosowawczy. Blokowanie to nie zostało dotychczas skutecznie zakwestionowane w trybie narzędzi antymonopolowych (postępowania prowadzone, niemniej znaczna ilość postępowań prowadzonych przez organy antymonopolowe wobec tych organizacji na całym świecie dotyczą głównie opłat za transakcje bezgotówkowe) świadczy o sporych niedomaganiach mechanizmów przez nie ustalanych.
Skoro mechanizm rynkowy podąża w kierunku sprzeciwiającym się ważnym potrzebom społecznym, w takiej sytuacji bez wątplenia uzasadnione i konieczne jest takie działanie ustawodawcy nastawionego reaktywnie, które skoryguje kulejący mechanizm rynkowy. W tej konkretnej sprawie wymagana korekta to wyraźne dopuszczenie surcharge wobec wypłat gotówki, umożliwiające zaferowanie przez operatorów usługi wypłaty gotówki alternatywy posiadaczom kart i organizacjom płatniczym.
5. Kwestia opłat jest przedmiotem umów operatorów usługi wypłaty gotówki z organizacjami płatniczymi. Organizacje płatnicze działające aktualnie na rynku polskim umownie zastrzegają dla siebie wyłączną kompetencję do określania zasad posługiwania się i akceptacji instrumentów płatniczych wydanych w ich systemach, chyba że przepis prawa stanowi inaczej.

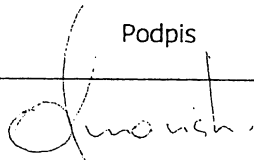
Wobec braku ustawowego uregulowania możliwości stosowania surcharge organizacje płatnicze co do zasady bezwarunkowo zakazały stosowania tej opłaty. Dlatego wprowadzenie do porządku prawnego możliwości stosowania opłaty surcharge za transakcje wypłaty gotówki przyczyni się do prawidłowego funkcjonowania rynku usług płatniczych oraz do przejrzystości warunków świadczenia usług płatniczych.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Zaświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingową
2	Wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego Bankomat24/Euronet sp. z o.o.
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmian danych**
zgłoszenia dokonanego dnia
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Przedstawiciel Zarządu Sławomir Ofmański	23.06.200	

*Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art.7 ust.6 treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia(art.7 ust.6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. W sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. O działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

ustawy o instrumentach płatniczych

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Rejtana 17 lok. 36, 02-516 Warszawa
popihn@popihn.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

I.p.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Leszek Wiecech	
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BEDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Projekt dotyczy kwestii o istotnym znaczeniu dla rynku detalicznego paliw płynnych w Polsce. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego reprezentuje największe polskie przedsiębiorstwa, działające w przemyśle i handlu paliwami w całym łańcuchu, począwszy od produkcji, poprzez komponowanie, logistykę, magazynowanie i sprzedaż hurtową oraz detaliczną.

Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego opowiada się za zapisaniem w *ustawie o instrumentach płatniczych* prawa do surchargingu (tj. pobierania opłat lub stosowania zniżek za stosowanie konkretnych instrumentów płatniczych) po stronie odbiorcy (firm akceptujących płatności). Prawo to jest podstawą do kreowania przez akceptantów polityki promowania poszczególnych instrumentów płatniczych ze względu na przyjętą przez nie linię biznesową lub koszt stosowania każdego z tego instrumentów.

1. Uprawnienie to pomaga zrównoważyć akceptantom uprzywilejowaną pozycję banków oraz systemów płatniczych (jak VISA czy MasterCard) w zakresie opłat pobieranych przy kartach płatniczych.
2. Przy wysokich w Polsce opłatach dotyczących akceptacji kart płatniczych (Interchange Fee i Processing Fee) możliwość stosowania opłat za płatność kartą lub zniżek za płatność przy wykorzystaniu innego instrumentu płatniczego może być dla akceptantów jedynym ekonomicznie uzasadnionym działaniem w warunkach stałego wzrostu wolumenu kart płatniczych i utrzymywaniu się wysokich opłat za usługę płatności kartą.

3. Banki i wspomniane systemy płatnicze (VISA, MasterCard) promują intensywnie karty płatnicze oraz nowe bezstykowe systemy płatności bezgotówkowej. Jest to właściwy kierunek, pod warunkiem jednak zachowania zasady równych obciążeń i benefitów dla wszystkich stron procesu. W polskich warunkach ma miejsce przerwienie kosztów obsługi na podmioty akceptujące płatności w handlu detalicznym. W tej sytuacji prawo do surchargingu może być dobrym i równoważącym pozycję rynkową wyjściem dla akceptantów, ułatwiającym promowanie innych tańszych instrumentów płatniczych.
4. Prawo do surchargingu jest podstawowym prawem każdego podmiotu na rynku do prowadzenia samodzielnej polityki w zakresie instrumentów płatniczych przez niego akceptowanych. Podstawę stwarzają przepisy umożliwiające promocję cenowo-kosztową.
5. Zakaz surchargingu prowadziłby do nieuzasadnionego promowania jednego instrumentu płatniczego kosztem innych (w istocie chodzi o promowanie jednych podmiotów związanych z agresywną polityką "taniego" obrotu bezgotówkowego kosztem jego akceptantów i ich produktów, którzy obecnie ponoszą najwyższe koszty w Europie z tytułu akceptacji kart płatniczych w swoich sklepach).
6. Koszt akceptacji kart płatniczych (Interchange Fee i Processing Fee) jest największą barierą rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce **we wszystkich sektorach handlu detalicznego tj. dla małych, średnich i dużych przedsiębiorstw**. Jest to spowodowane wysokimi kosztami dla podmiotów akceptujących karty płatnicze oraz silną pozycją negocjacyjną i prawną sektora bankowego. Prawo do surchargingu jest zatem istotne w sposób zasadniczy dla rozwoju konkurencyjności polskiego rynku i jego modernizacji, gdyż może ułatwić obniżkę kosztów akceptacji kart płatniczych.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Kopia wyciągu z Krajowego Rejestru Sądowego
2	Kopia pełnomocnictwa udzielonego Leszkowi Wieciechowi
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmian danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Leszek Wiecech Dyrektor Generalny	04.10.2010	

*Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art.7 ust.6 treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia(art.7 ust.6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. W sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. O działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

... Projekt z dnia 6 grudnia 2019 r. ustawy o usługach płatniczych...
 ...typu projektu - zgodnie z jego treścią ujętą w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP) Urzędu Regulacji Energetyki (UR) z dnia 10 stycznia 2020 r. o udzieleniu pomocy finansowej przedsiębiorcom w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej.

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/firma i adres:
 MARCIN PIECHOCKI

2. Siedziba/miejscę zamieszkania:

3. Adres do korespondencji i adres e-mail:

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

nr	Imię i nazwisko	Adres e-mail / numer telefonu do domu

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Wnoszę o rozpatrzenie skutków wprowadzenia projektowanej ustawy w życie na działalność podmiotów świadczących usługi typu escrow, a także na postawione za wysokie wymaganie posiadania kapitału założycielskiego, gdyż usługodawca escrow przetrzymując kwotę za transakcję ponosi znikome/zerowe ryzyko nie otrzymania środków za transakcję

Postuluję dla usługodawców usług typu escrow o zmniejszenie wymaganej kwoty kapitału założycielskiego, ustalenie bardzo niskiego współczynnika k w przeliczniku wg Metody B do obliczania wymaganych funduszy własnych, ponieważ prowadzący usługę typu escrow ponosi znikome/prawie zerowe ryzyko nie otrzymania płatności za obsługiwana transakcję. Wymóg posiadania ubezpieczenia jak i wysokie wymagania ubezpieczycieli są z jednej strony wystarczającą gwarancją dobrego wykonania usługi i zabezpieczenia majątku powierzonego usługodawcy, a z drugiej wysokim obciążeniem dla jego działalności, co przekłada się na wysoki koszt takiej usługi i ograniczenie dostępności do rynku. Postuluję także o uznanie, że wykonywanie usługi typu escrow jest zawarte wyłącznie w pkt 6 załącznika 1 („jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą przekazem pieniężnym.”). Nałożenie na usługodawców typu escrow obciążeń podobnych do instytucji udzielających kredytów, kiedy usługi typu escrow nie są udzielaniem kredytu stanowi obciążenie niezgodne z implementowaną dyrektywą. Tak więc opierając się na art. 76 ust. 2 „Instytucja płatnicza udzielająca kredytów płatniczych powinna posiadać fundusze własne w wysokości adekwatnej do całkowitej kwoty udzielonych kredytów” od usługodawców typu escrow nie powinno wymagać się posiadania funduszy własnych.

Interes będący przedmiotem ochrony: Jako młody przedsiębiorca pragnący założyć spółkę świadczącą usługi typu escrow, które mają za zadanie ochronić przedsiębiorców przed nieuczciwymi kontrahentami, zmniejszyć ryzyko działalności przedsiębiorstw w Polsce (szczególnie widoczne w czasie trwania ostatniego kryzysu), a także zabezpieczyć firmy przed skutkami trudności finansowych

lub upadłości innych firm (efekt domino) uważam, że projektowana ustawa nakłada zbyt wysokie wymagania. Szczególnie są one zawyżone w zakresie posiadania kapitału, kiedy dodatkowe ubezpieczenia działalności już są wystarczającym zabezpieczeniem, a także w zakresie informowania KNF, kiedy banki obsługujące usługodawcę escrow już te wymagania spełniają (dublowanie wymagań) i w zakresie posiadania funduszy własnych, kiedy usługi escrow nie są udzielaniem kredytów, a poprzez posiadania środków od kontrahentów mają w 100% zabezpieczoną płatność za obsługiwaną transakcję.

Z otrzymanych przeze mnie informacji od przedstawiciela spółki Accadia Group S.A., który brał udział w pracach nad ustawą o usługach płatniczych w ramach grupy roboczej Rady Rozwoju Rynku Finansowego wynika, że znany jest Państwu brak oferty ubezpieczeniowej dla podmiotów objętych ustawą o usługach płatniczych. Ponadto przedstawiciel Polskiej Izby Ubezpieczeń był tylko jeden raz na posiedzeniu grupy roboczej i na kolejnym spotkaniu miał przedstawić propozycję/ofertę ubezpieczenia. Jednak nie pojawił się na kolejnych spotkaniach.

Z przeprowadzonej przez brokera ubezpieczeniowego na moje zlecenie analizy, wynika, że żadne z Towarzystw Ubezpieczeniowych (TU) nie ma i nie zamierza tworzyć oferty dla pośredników finansowych. Wg TU taka działalność jest obciążona zbyt dużym ryzykiem. Pamiętać, także należy, że obecnie TU definiują ubezpieczenie środków pieniężnych, jako ubezpieczenie fizycznych środków płatniczych (gotówka), czyli „krajowe i zagraniczne znaki pieniężne” lub „obiegowe banknoty i monety krajowe oraz waluty obce”. Tak więc nie biorą pod uwagę możliwości ubezpieczenia elektronicznych wartości pieniężnych, a tylko takie są wykorzystywane np. podczas usługi Escrow. Podsumowując TU nie mają oferty dla przedsiębiorców i nie chcą ubezpieczać elektronicznych wartości pieniężnych, co wpływa na ograniczenie bezgotówkowego obrotu pieniądza (por. Program Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego) szczególnie pomiędzy przedsiębiorcami.

Uprzejmie proszę o przedstawienie tego problemu na posiedzeniu Komitetu Stałego i o odpowiedź czy Polskie Towarzystwo Ubezpieczeniowe może przedstawić ofertę dla przedsiębiorców, jak i określić warunki takich gwarancji lub poręczeń?

Uprzejmie także proszę o odpowiedź w jaki sposób ustawodawca będzie wymagał posiadanie ubezpieczenia (co jest wymogiem w projektowanej ustawie), kiedy TU i banki nie chcą takiej działalności ubezpieczać, a jeśli już banki by się zgodziły to cena za ubezpieczenie będzie przekraczała możliwości finansowe pośredników?

Z uzyskanych przeze mnie informacji z Banku Gospodarstwa Krajowego Oddział w Poznaniu wynika, że zgłaszający wniosek o przyznanie linii gwarancyjnej (z uwagi na ciągłość działalności w zakresie obsługi transakcji finansowych nie może być to ubezpieczenie dla jednorazowych transakcji) musi posiadać majątek (środki trwałe) w wysokości około 150% wysokości linii gwarancyjnej. Jeśli przyjmujemy, że do obsługi transakcji pieniężnych, czy to fizycznie w punktach kasowych, czy elektronicznie poprzez usługę Escrow wystarczy posiadanie majątku nie przekraczającego kilka tysięcy złotych, to linia gwarancyjna zostanie przyznana na około 2/3 sumy tego majątku. Dla przykładu jeśli punkt kasowy lub usługodawca usługi Escrow posiada biuro i znajdujące się w nim miejsce na poziomie 20 tys. zł to zostanie przyznana mu linia gwarancyjna na poziomie około 13 tys. zł (przy założeniu 150%). Jeśli wziąć pod uwagę, że przedsiębiorca chciałby ubezpieczyć cały wysoki obrót swojego biura to trudno będzie uzyskać ubezpieczenie ze względu na nieposiadanie majątku w wysokości 150% kwoty ubezpieczenia.

Uprzejmie proszę o podniesienie problemu uzyskania gwarancji lub poręczeń bankowych i wymogu posiadania środków trwałych w wysokości 150% sumy linii gwarancyjnej, jak i kosztu uzyskania takiego poręczenia, które wynosi 2% kwartalnie, a więc 8% rocznie od sumy ubezpieczenia?

Ponadto czy na równi z gwarancją bankową będzie przez Komisję Nadzoru Finansowego (jako nadzorcy dla podmiotów objętych UUP) uznawane poręczenie bankowe, które jest tańsze, a więc łatwiejsze do osiągnięcia przez podmioty objęte ustawą?

Dodatkowe obciążenie finansowe (art. 113 pkt 1 UUP) ze strony nadzorczy jakim będzie KNF znacząco zmniejszy rozwój rynku płatności w Polsce. Proszę o podniesienie tego problemu podczas obrad i o odpowiedź na pytanie czy wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru nie są zbyt dużym obciążeniem dla przedsiębiorców?

Chcąc jednocześnie rozwijać rynek płatności w Polsce jak i bezgotówkowego obrotu pieniędzy proszę uwzględnić problem ubezpieczenia dla przedsiębiorstw o wysokich obrotach płatności w ramach usługi Escrow jak i projekt ustawy, który zakłada znacząco mniejsze progi niż zostało to zapisane w Dyrektywach UE (np. art. 118 pkt. 3 UUP).

Proszę o odpowiedź czy ustawodawca zamierza wrócić do kwot zapisanych w Dyrektywach UE co przyczyni się do rozwoju obrotu płatności w Polsce, a także płatności bezgotówkowych?

Dodatkowo nałożenie na przedsiębiorców obowiązku informowania KNF o przekroczeniu progu średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych (art. 126 UUP) powoduje zwiększenie kosztów w firmach, a co za tym idzie zmniejszenie dostępności usług dla klientów.

Proszę o rozważenie czy takiego obowiązku nie powinny przejąć banki, ponieważ każda transakcja płatnicza np. w usługach typu Escrow jest wykonywana za pomocą banku podlegającego już obowiązkowi informacyjnym wobec KNF?

Podsumowując przedsiębiorca chcący prowadzić np. elektroniczną działalność pośrednictwa finansowego typu Escrow nadeptyka następujące problemy i ponosi następujące koszty:

- brak oferty ubezpieczenia działalności pośrednictwa finansowego, szczególnie dla podmiotów innych niż tzw. okienka kasowe
- niechęć do ubezpieczenia elektronicznych wartości pieniężnych, które są wykorzystywane w transakcjach typu Escrow
- wymóg posiadania środków trwałych w wysokości 150% sumy linii gwarancyjnej przez bank (np. Bank Gospodarstwa Krajowego) dla gwarancji lub poręczeń bankowych
- koszt pozyskania poręczenia bankowego (które jest tańsze w stosunku do gwarancji bankowej) to 8% w skali roku
- brak informacji ze strony KNF czy poręczenie bankowe będzie uznawane na równi z gwarancją bankową i gwarancją ubezpieczeniową
- ryzyko podzielenia rynku gwarancji ubezpieczeniowych dla usług płatniczych z ustawy UPP pomiędzy kilku ubezpieczycieli (podobna sytuacja ma miejsce w branży turystycznej, która obowiązuje wymóg posiadania gwarancji)
- wysoki koszt nadzoru na rzecz KNF jest kolejnym obciążeniem dla przedsiębiorców, co de facto zmniejsza możliwości rozwoju rynku usług płatniczych w Polsce
- obciążenie przedsiębiorców obowiązkiem informowania KNF o przekroczeniu np. średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych jest de facto dubiowaniem zadań banków, które także podlegają pod KNF
- kwoty zapisane w ustawie są znacząco mniejsze niż przewidują to Dyrektywy (np. art. 118 pkt. 3 UUP)

Ufam, że przedstawione przeze mnie uwagi i pytania zostaną przedstawione podczas obrad Komitetu Stałego Rady Ministrów i będą miały wpływ na ostateczny kształt projektu ustawy o usługach płatniczych.

a) Należy zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia	
LICZBA SKŁADAJĄCYCH ZGŁOSZENIE	

Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy (treść: "Zgłoszenie zmiany danych" należy się
 Należy skreślić

Przebieg

Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414); lub uzupełnienia braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie delegowania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w powyższym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając dane z danej, która stanowi w swej aktualność

Wzrost B. formularza wzięty się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji gdy osoba fizyczna która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach

Wzrost C. formularza wzięty się w przypadku odpowiedzialności uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa a także pełnomocnictwo do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego

Wzrost D. formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych w formularzu w sprawie zgłoszenia

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

USTAWY/ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*

Projekt z dnia 6 grudnia 2010 r. ustawy o usługach płatniczych
(tytuł projektu zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZGŁASZAJĄCEGO ZAINTERESOWANIE PRACAMI NAD PROJEKTEM USTAWY

1. Nazwa/imię i nazwisko*

Grupa Finansowa EXPERT Sp. z o.o.

2. Siedziba/miejscze zamieszkania*

53-146 Wrocław ul. Raclawicka 2-4

3. Adres do korespondencji i e-mail

53-146 Wrocław ul. Raclawicka 2-4; sekretariat@gfexpert.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres zamieszkania
2.		
3.		
4.		
5.		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Wnosimy o zmianę Art. 113 ust 2. Postulujemy przywrócenie stawki nieprzekraczającej 0,01% całkowitej kwoty transakcji płatniczych pobieranej na pokrycie kosztów nadzoru od instytucji płatniczych świadczących wyłącznie usługę płatniczą o której mowa w art. 3 ust 1 pkt 6 , albo wyłącznie usługę płatniczą o której mowa w art. 3 ust 1 pkt 7. Stawka taka była zawarta w poprzedniej wersji projektu ustawy.

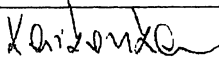

Uważamy, że 5-krotne powiększenie maksymalnej stawki w obecnym projekcie ustawy (w stosunku do poprzedniego projektu) nie zostało w żaden sposób uzasadnione. Wpłyne to w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do jej uiszczenia. Spowoduje zniknięcie z rynku części tych podmiotów. W konsekwencji doprowadzi do dalszego wzrostu opłat na pokrycie kosztów nadzoru pobieranych od podmiotów, które pozostaną na rynku po wejściu w życie ustawy.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1.	KRS
2.	
3.	
4.	
5.	

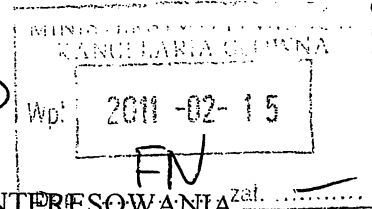
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy zmiany danych zgłoszenia dokonanego w dniu
.....(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Włodzimierz Karkoszka	11.02.2011	
Anna Nowacka		

12.02.2011
S.P.P. Prof. Dr. Andrea
Lobbying

Nacz. T. Stojan
2011.02.15
prawy o normach

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM AKTU NORMATYWNEGO

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM — ZGŁOSZENIE ZMIANY
DANYCH***

Projekt z dnia 6 grudnia 2010 r. ustawy o usługach płatniczych

(tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

B+S Card Service GmbH

2. Siedziba/miejscze zamieszkania**

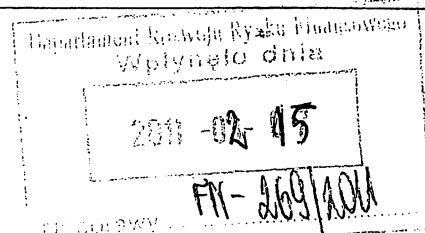
60528 Frankfurt am Main, Lyoner Str. 9

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

60528 Frankfurt am Main, Lyoner Str. 9, e-mail: Andrea.Schlephorst@bs-card-service.com

**B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU
WYMNIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM**

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Andrea Schlephorst	
2	Michael Pip	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Wnosimy o usunięcie z Projektowanej Ustawy zapisu art. 162 pkt 22) lit. b w części wprowadzającej do art. 67 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385 z późn. zm.), dalej jako „Ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych” nowego ust. 4b jako:

1. niezgodnego z Dyrektywą 2007/64/WE (dalej jako „Dyrektywa PSD”) oraz
2. kreującego niemożliwe do spełnienia warunki przez unijną instytucję płatniczą prowadzącą działalność na terytorium Polski na podstawie regulacji Dyrektywy PSD w okresie pomiędzy dniem 1 listopada 2009 r. do dnia wejścia w życie Projektowanej Ustawy.

Interes będący przedmiotem ochrony: korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług gwarantowane w art. 25 Dyrektywy PSD.

Działając na podstawie przepisów prawa niemieckiego zharmonizowanego z Dyrektywą PSD złożyliśmy w niemieckim Federalnym Urzędzie ds. Nadzoru nad Usługami Finansowymi („BaFin”) zgłoszenie dotyczące zamiaru wykonywania na terytorium Polski międzynarodowego obrotu usługowego w zakresie usług płatniczych. Posiadamy wymagane przepisami prawa niemieckiego zezwolenie BaFin. Zostaliśmy poinformowani przez BaFin, iż nasze zgłoszenie zostało przekazane do Komisji Nadzoru Finansowego. Wypełniliśmy zatem wymagane prawem unijnym warunki wykonywania usług płatniczych na terytorium Polski. Z uwagi na niedokonanie przez Rzeczpospolitą Polską implementacji Dyrektywy PSD do polskiego porządku prawnego w wymaganym terminie tj. do dnia 1 listopada 2009 r., opierając się na zasadzie bezpośredniego działania dyrektyw jesteśmy obecnie uprawnieni do prowadzenia działalności na terytorium Polski.

Wskazujemy, iż z Dyrektywy PSD, w szczególności zaś art. 25 nie wynika, aby unijna instytucja płatnicza zgłaszająca w macierzystym państwie członkowskim zamiar prowadzenia usług płatniczych na terytorium państwa członkowskiego goszczącego była zobligowana do uzyskiwania zgód jakichkolwiek organów państwa członkowskiego goszczącego. Tymczasem obowiązek uzyskania przez unijną instytucję płatniczą prowadzącą systemy autoryzacji i rozliczeń zgody Prezesa Narodowego Banku Polskiego, dalej jako „Prezes NBP” został wprowadzony w art. 162 pkt 22) lit. b Projektowanej Ustawy, zmieniającym art. 67 Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych poprzez dodanie do art. 67 tej ustawy nowego ust. 4b. Tym samym wskazany zapis Projektowanej Ustawy jest niezgodny z Dyrektywą PSD.

Zwracamy również uwagę, iż zgodnie z obecnie obowiązującymi regulacjami art. 67 Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, instytucja płatnicza w rozumieniu Dyrektywy PSD prowadząca system autoryzacji i rozliczeń jest zobowiązana do uzyskania zgody Prezesa NBP. Wprowadzenie wskazanej regulacji art. 162 pkt 22) lit. b Projektowanej Ustawy kreuje w konsekwencji obowiązek spełnienia przez uprawnioną unijną instytucję płatniczą warunków niemożliwych. Jako unijna instytucja płatnicza nie możemy obecnie uzyskać zgody Prezesa NBP, bowiem nie spełniamy warunku określonego obecnie w art. 67 ust. 3 Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych (nie prowadzimy działalności w formie spółki akcyjnej prawa polskiego). Z chwilą wprowadzenia regulacji art. 162 pkt 22) lit. b Projektowanej Ustawy okaże się, iż prowadzimy działalność bez wymaganej zgody Prezesa NBP, której to zgody obecnie uzyskać nie możemy jako podmiot nie będący polską spółką akcyjną.

Z powyższych przyczyn wnosimy o rozpatrzenie skutków wprowadzenia Projektowanej Ustawy w życie na działalność unijnych instytucji płatniczych prowadzących na terytorium Polski systemy autoryzacji i rozliczeń oraz usunięcie z Projektowanej Ustawy zapisu art. 162 pkt 22) lit. b w części wprowadzającej do art. 67 Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych nowego ust. 4b zgodnie z wnioskiem jak na wstępie.

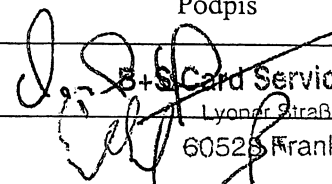
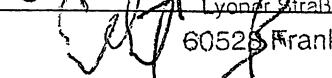
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Odpis z Rejestru Handlowego
2	Tłumaczenie przysięgłe odpisu z Rejestru Handlowego
3	Kopia pisma do Prezesa Narodowego Banku Polskiego
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych
zgłoszenia dokonanego dnia**

(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Matthias Kaufmann	10.02.2011	 B+S Card Service GmbH Lyoner Straße 9 60525 Frankfurt
Michael Pip	10.02.2011	

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

TABELA ZBIEŻNOŚCI – Ustawa o usługach płatniczych

TYTUŁ PROJEKTU:		Ustawa o usługach płatniczych			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾ :		<ol style="list-style-type: none"> 1. Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE 2. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 3665/09 z dnia 19 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE)2560/2001 (CZĘŚĆ DYREKTYWALNA – WYKONAWCZA) 			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 (1)	<p>Przedmiot</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a dyrektywy 2006/48/WE; b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2000/46/WE; płatniczych zgodnie z prawem krajowym; c) instytucje świadczące zyro pocztowe uprawnione do świadczenia usług d) instytucje płatnicze w rozumieniu niniejszej dyrektywy; e) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze władz monetarnych lub innych organów publicznych; f) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych. 	T	Art. 4 ust. 1-2	<p>Art. 4. 1. Działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych może być wykonywana wyłącznie przez dostawców usług płatniczych, zwanych dalej „dostawcami”.</p> <p>2. Dostawcą może być wyłącznie:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe”; b) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy - Prawo bankowe; c) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy - Prawo bankowe; d) instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej „ustawą o elektronicznych instrumentach płatniczych”; e) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego 	

				<p>państwa do świadczenia usług płatniczych w rozumieniu niniejszej ustawy oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna, w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych;</p> <p>f) instytucja płatnicza;</p> <p>g) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej;</p> <p>h) organy administracji publicznej;</p> <p>i) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają je do świadczenia usług płatniczych, zwane dalej „kasami oszczędnościowo-kredytowymi”;</p> <p>j) biuro usług płatniczych.</p>	
Art. 1 (2)	2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również zasady dotyczące przejrzystości warunków i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.	T	Art. 1, Art. 3 ust. 1 przepis wprowadzający, wyliczenia,	<p>Art. 1. Ustawa określa zasady świadczenia usług płatniczych, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zasady prowadzenia działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych przez dostawców, w szczególności dotyczące przejrzystości postanowień umownych i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych, oraz wykonywania pośrednictwa w zakresie usług płatniczych przez agentów; 2) prawa i obowiązki stron wynikające ze świadczenia usług płatniczych, a także zakres odpowiedzialności dostawców za wykonywanie usług płatniczych; 3) zasady sprawowania nadzoru nad instytucjami płatniczymi oraz biurami usług płatniczych. <p>Art. 3. 1. Przez usługi płatnicze rozumie się wszelką działalność polegającą na: /.../</p>	
Art. 2 (1) i (2)	<p>Zakres zastosowania</p> <p>1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Wspólnoty. Z wyjątkiem art. 73 przepisy tytułu III i IV stosuje się jednak jedynie</p>	T	Art. 5 ust. 1 -3	<p>Art. 5. 1. Przepisy ustawy stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w obrocie z innymi państwami członkowskimi.</p> <p>2. Przepisy działu I i II, działu III z</p>	

	<p>wtedy, gdy zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy lub też jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej znajdują się na terytorium Wspólnoty.</p> <p>2. Przepisy tytułu III i IV stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro lub w oficjalnej walucie państwa członkowskiego spoza obszaru euro.</p>			<p>wyłączeniem art. 59, oraz działu IX stosuje się jedynie w przypadkach, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zarówno dostawca płatnika jak i dostawca odbiorcy lub jedyny dostawca w transakcji płatniczej prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub; 2) jeden dostawca prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a drugi na terytorium innego państwa członkowskiego. <p>3. Przepisy działu I, II, III i IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego.</p>	
Art. 2 (3)	<p>3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instytucji, o których mowa w art. 2 dyrektywy 2006/48/WE, z wyjątkiem przepisów, o których mowa w tiret pierwszym i drugim tego artykułu.</p>	N	Art. 4 ust. 1-2	<p>Dostawcą może być wyłącznie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe; 2) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy - Prawo bankowe; 3) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy - Prawo bankowe; 4) instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych; 5) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do świadczenia usług płatniczych oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych; 6) instytucja płatnicza; 7) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego - gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej; 8) organ administracji publicznej; 9) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.)), zwanej dalej „ustawą o spółdzielczych 	<p>1 opcja narodowa –częściowo implementowana w projekcie – SKOK-i uznane za dostawców usług płatniczych. – nie stosują się do nich jedynie przepisy dotyczące instytucji płatniczych oraz biur usług płatniczych. Nie muszą stawać się instytucjami płatniczymi aby świadczyć usługi płatnicze na podstawie ustawy o usługach płatniczych. Bank Gospodarstwa Krajowego jako bank jest <i>per se</i> dostawcą usług płatniczych i również nie musi stawać się instytucją płatniczą na podstawie ustawy o usługach płatniczych. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów uznano, iż takie rozwiązanie jest optymalne.</p>

				kasach oszczędnościowo-kredytowych” - w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają do świadczenia usług płatniczych; 10) biuro usług płatniczych.	
Art. 3	<p>Działalność wyłączona z zakresu zastosowania dyrektywy</p> <p>Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do:</p> <p>a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od płatnika do odbiorcy bez udziału pośredników;</p> <p>b) transakcji płatniczych od płatnika do odbiorcy za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub świadczenia usług w imieniu płatnika lub odbiorcy;</p> <p>c) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich zbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;</p> <p>d) transakcji płatniczych obejmujących wykonywane niezawodowo gromadzenie i przekazywanie gotówki w ramach działalności nienastawionej na przynoszenie zysku lub charytatywnej;</p> <p>e) usług, w ramach których gotówka dostarczana jest płatnikowi przez odbiorcę jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej polegającej na uiszczeniu płatności za zakup towarów lub usług;</p> <p>f) transakcji wymiany walutowej, to znaczy operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki nie są przechowywane na rachunku płatniczym;</p> <p>g) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu przekazania środków do dyspozycji odbiorcy:</p> <p>(i) czeki papierowe zgodne z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r., która przewiduje jednolite prawo czekowe;</p> <p>(ii) czeki papierowe podobne do tych, o których mowa w ppkt (i), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 19 marca</p>	T	Art. 6	<p>Art. 6. Przepisów ustawy nie stosuje się do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie w gotówce bezpośrednio pomiędzy płatnikiem a odbiorcą; 2) transakcji płatniczych pomiędzy płatnikiem a odbiorcą dokonywanych za pośrednictwem osoby wykonującej czynności zmierzające do zawarcia przez płatnika i odbiorcę oznaczonej umowy lub zawierającej taką umowę w imieniu lub na rzecz płatnika albo odbiorcy; 3) wykonywanego zawodowo transportu banknotów i monet, w szczególności ich odbierania, przetwarzania oraz dostarczania; 4) transakcji płatniczych w ramach wykonywanego niezawodowo gromadzenia i dostarczania gotówki w toku działalności niezarobkowej, w szczególności zbierania i wydatkowania środków w ramach zbiórek publicznych; 5) usług, w ramach których odbiorca, na żądanie płatnika zgłoszone przed wykonaniem transakcji płatniczej mającej na celu dokonanie zapłaty za zakupione towary lub usługi, w ramach tej transakcji płatniczej wypłaca płatnikowi gotówkę (usług „cash back”); 6) wymiany walutowej z gotówki na gotówkę bez pośrednictwa rachunku płatniczego; 7) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów w postaci papierowej wystawionych na dostawcę w celu postawienia środków do dyspozycji odbiorcy: <ol style="list-style-type: none"> a) czeku zgodnego z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach (Dz. U. z 1937 r. Nr 26, poz. 181), b) czeku podobnego do tego, o którym mowa w lit. a, który podlega przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji o której mowa w lit. a, c) weksla trasowanego zgodnego z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r. w 	

	<p>1931 r., która przewiduje jednolite prawo czekowe;</p> <p>(iii) weksle trasowane w postaci papierowej zgodne z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r., która przewiduje jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;</p> <p>(iv) weksle trasowane w postaci papierowej podobne do tych, o których mowa w pkt (iii), które podlegają przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 7 czerwca 1930 r., która przewiduje jednolite prawo w zakresie weksli i weksli własnych;</p> <p>(v) vouchery w postaci papierowej;</p> <p>(vi) czeki podrózne w postaci papierowej; lub</p> <p>(vii) przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Powszechny Związek Pocztowy;</p> <p>h) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi, partnerami centralnymi (CCP), izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi a innymi osobami korzystającymi z systemu i dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 28;</p> <p>i) transakcji płatniczych związanych z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, włącznie z dywidendami, podziałem dochodu i podziałem innych środków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywaną przez osoby, o których mowa w lit. h), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, fundusze inwestycyjne lub podmioty zarządzające aktywami świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno dysponować instrumentami finansowymi;</p> <p>j) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków, włączając w to przetwarzanie i przechowywanie danych, usługi powiernicze i ochrony prywatności, uwierzytelnianie danych i podmiotów, technologie informatyczną (IT), dostarczanie sieci informatycznych i</p>			<p>sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. z 1937 r. Nr 26, poz. 175),</p> <p>d) weksla trasowanego podobnego do tego, o którym mowa w lit. c, który podlega przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji o której mowa w lit. c,</p> <p>e) znaku legitymacyjnego, w tym voucherów,</p> <p>f) czeku podróznego,</p> <p>g) przekazu pocztowego w rozumieniu aktów Światowego Związku Pocztowego;</p> <p>8) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub w ramach systemu rozrachunku papierów wartościowych, o którym mowa w art. 1 pkt 2 ustawy o ostateczności rozrachunku dokonywanych pomiędzy agentami rozrachunkowymi, partnerami centralnymi, izbami rozliczeniowymi, bankami centralnymi, innymi uczestnikami systemu i dostawcami;</p> <p>9) transakcji płatniczych dokonywanych w związku z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, w tym dywidend i innych dochodów lub środków oraz transakcji płatniczych dokonywanych w związku ze sprzedażą lub umorzeniem papierów wartościowych, jeżeli transakcje te dokonywane są przez podmioty wymienione w pkt 8 lub podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.ⁱⁱ⁾), zwanej dalej „ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym”;</p> <p>10) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jeśli nie wchodzi w posiadanie środków będących przedmiotem transakcji płatniczej, w szczególności usług przetwarzania i przechowywania danych, usług powierniczych i ochrony prywatności, uwierzytelniania danych i podmiotów, dostarczania technologii informatycznych (IT) i sieci komunikacyjnych, dostarczania i utrzymania terminali i urządzeń wykorzystywanych do świadczenia usług</p>	
--	--	--	--	--	--

	<p>komunikacyjnych, dostarczanie i konserwację terminali i urządzeń do wykonywania usług płatniczych;</p> <p>k) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w pomieszczeniach wykorzystywanych przez wydawcę lub na podstawie umowy handlowej z wydawcą w ramach ograniczonej sieci dostawców usług albo w odniesieniu do ograniczonego asortymentu towarów lub usług;</p> <p>l) transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu wszelkich urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane za pośrednictwem tego urządzenia, pod warunkiem że operator systemu telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego nie działa jedynie jako pośrednik między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą towarów i usług;</p> <p>m) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;</p> <p>n) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy przedsiębiorstwem dominującym a jego spółką zależną lub pomiędzy spółkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa dominującego, bez udziału pośrednika, przez dostawcę usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy; lub</p> <p>o) usług wypłacania gotówki za pośrednictwem bankomatów, świadczonych przez dostawców, którzy działają w imieniu co najmniej jednego wydawcy kart i którzy nie są stroną umowy ramowej z klientem wypłacającym gotówkę z rachunku płatniczego, pod warunkiem że dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych wymienionych w załączniku.</p>		<p>płatniczych;</p> <p>11) usług opartych na instrumentach, które można wykorzystywać:</p> <p>a) w celu nabycia towarów lub usług wyłącznie w placówkach wydawców tych instrumentów lub placówkach podmiotów trzecich związanych z wydawcą umową handlową, inną niż umowa o przyjmowanie zapłaty przy użyciu instrumentów płatniczych, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5,</p> <p>b) w ramach ograniczonej sieci dostawców usług, albo</p> <p>c) w odniesieniu do ograniczonego zakresu towarów lub usług;</p> <p>12) transakcji płatniczych przeprowadzanych przy użyciu urządzeń telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, w ramach których nabywane towary lub usługi dostarczane są do urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego i mają być wykorzystywane przy pomocy tego urządzenia, jeśli przedsiębiorca telekomunikacyjny nie działa jedynie jako pośrednik między użytkownikiem a dostawcą towarów i usług, w szczególności dostarcza narzędzia dostępu, dystrybucji lub wyszukiwania;</p> <p>13) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;</p> <p>14) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy jednostką dominującą a jednostką zależną lub pomiędzy jednostkami zależnymi od tej samej jednostki dominującej z udziałem dostawcy należącego do tej samej grupy;</p> <p>15) usług wypłat gotówki przy użyciu bankomatów, świadczonych przez dostawców działających na rzecz co najmniej jednego wydawcy instrumentów płatniczych i niebędących stroną umowy ramowej z osobą wypłacającą gotówkę z rachunku płatniczego przy użyciu bankomatu, jeżeli dostawcy ci nie świadczą innych usług płatniczych;</p> <p>16) usług wykonywanych wyłącznie z</p>	
--	--	--	--	--

				wykorzystaniem papierowych książeczek oszczędnościowych w przypadku, gdy wszelkie transakcje rejestrowane są wyłącznie w tych książeczkach	
Art. 4	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) " macierzyste państwo członkowskie " oznacza dowolne z poniższych:</p> <p>(i) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych; albo</p> <p>(ii) w przypadku gdy dostawca usług płatniczych zgodnie z mającym do niego zastosowanie prawem krajowym nie posiada siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego siedziba główna;</p> <p>2) "goszczące państwo członkowskie" oznacza państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca usług płatniczych ma swojego agenta lub oddział lub w którym świadczy usługi płatnicze;</p> <p>3) "usługa płatnicza" oznacza wszelką działalność gospodarczą wymienioną w załączniku;</p> <p>4) "instytucja płatnicza" oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 10 udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty;</p> <p>5) "transakcja płatnicza" oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na lokowaniu, transferze lub wycofaniu środków, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;</p> <p>6) "system płatności" oznacza system transferu środków oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;</p> <p>7) "płatnik" oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest właścicielem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub w przypadku gdy rachunek płatniczy nie istnieje – osoba fizyczna lub prawna, która składa zlecenie płatnicze;</p> <p>8) "odbiorca" oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków stanowiących przedmiot</p>	T	Art. 2	<p>Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <p>1) agent - osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, działającą w imieniu i na rzecz instytucji płatniczej albo biura usług płatniczych w zakresie świadczenia usług płatniczych;</p> <p>2) bazowa stopa procentowa - stopę procentową pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, która może być zweryfikowana przez obie strony umowy o usługę płatniczą;</p> <p>3) bliskie powiązania – bliskie powiązania w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.2)), zwanej dalej „ustawą – Prawo bankowe”;</p> <p>4) data waluty - moment w czasie, od którego lub do którego dostawca nalicza odsetki od środków pieniężnych, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;</p> <p>5) dzień roboczy – dzień roboczy odpowiednio dostawcy płatnika lub dostawcy odbiorcy;</p> <p>6) goszczące państwo członkowskie - państwo członkowskie inne niż macierzyste państwo członkowskie, w którym dostawca świadczy usługi płatnicze, w tym za pośrednictwem agenta prowadzącego działalność w tym państwie lub przez znajdujący się w tym państwie oddział;</p> <p>7) grupa:</p> <p>a) jednostkę dominującą wraz z jednostkami zależnymi oraz:</p> <p>- jednostką, w której jednostka dominująca lub jej jednostka zależna posiadają udziały albo akcje lub</p> <p>- jednostką współzależną,</p> <p>b) jednostki powiązane w ten sposób, że więcej niż połowa członków organu zarządzającego, nadzorującego lub organów administrujących danej jednostki jednocześnie pełni funkcje kierownicze lub jest członkami organu nadzorującego lub organu</p>	

<p>transakcji płatniczej;</p> <p>9) "dostawca usług płatniczych" oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z wyłączenia na mocy art. 26;</p> <p>10) "użytkownik usług płatniczych" oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika albo odbiorcy, lub obu łącznie;</p> <p>11) "konsument" oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż jego działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;</p> <p>12) "umowa ramowa" oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;</p> <p>13) "usługa przekazu pieniężnego" oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez tworzenia rachunku płatniczego w imieniu płatnika lub odbiorcy, odbiór środków od płatnika wyłącznie do celów przekazania odpowiedniej kwoty odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy lub odbiór takich środków w imieniu odbiorcy i ich udostępnienie odbiorcy;</p> <p>14) "rachunek płatniczy" oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby użytkowników usług płatniczych wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;</p> <p>15) "środki" oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny określone w art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE;</p> <p>16) "zlecenie płatnicze" oznacza każdą dyspozycję płatnika lub odbiorcy dla jego dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;</p> <p>17) "data waluty" oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych do naliczenia odsetek od środków, którymi obciążono lub uznano rachunek płatniczy;</p> <p>18) "referencyjny kurs walutowy" oznacza kurs walutowy służący za podstawę do przeliczania każdej waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;</p> <p>19) "autoryzacja" oznacza procedurę pozwalającą dostawcy usług płatniczych na sprawdzenie</p>		<p>administrującego innej jednostki, lub</p> <p>c) jednostki powiązane w ten sposób, że dana jednostka ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innej jednostki;</p> <p>8) hybrydowe biuro usług płatniczych - biuro usług płatniczych wykonujące oprócz usług płatniczych inną działalność gospodarczą;</p> <p>9) hybrydowa instytucja płatnicza – instytucja płatnicza wykonująca oprócz usług płatniczych inną działalność gospodarczą ;</p> <p>10) instrument płatniczy – zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zbior procedur, wykorzystywane przez użytkownika do złożenia zlecenia płatniczego;</p> <p>11) instytucja płatnicza – krajową instytucję płatniczą i unijną instytucję płatniczą;</p> <p>12) jednostka – jednostkę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o rachunkowości”;</p> <p>13) jednostka dominująca – jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości;</p> <p>14) jednostka współzależna – jednostkę współzależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 40 ustawy o rachunkowości;</p> <p>15) jednostka zależna – jednostkę zależną w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 39 ustawy o rachunkowości;</p> <p>16) krajowa instytucja płatnicza – osobę prawną, która zgodnie z art. 60 ust. 1 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej;</p> <p>17) macierzyste państwo członkowskie - państwo członkowskie, na terenie którego dostawca ma swoją siedzibę albo, jeśli dostawca nie posiada siedziby zgodnie z właściwym dla niego prawem państwa członkowskiego, państwo członkowskie, w którym znajduje się jego główne miejsce wykonywania działalności;</p> <p>18) odbiorca - osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, będącą odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;</p>	
---	--	--	--

<p>wykorzystania konkretnego instrumentu płatniczego, w tym jego indywidualnych zabezpieczeń;</p> <p>20) "referencyjna stopa procentowa" oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich stosowanych odsetek i pochodząca z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;</p> <p>21) "unikatowy identyfikator" oznacza kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę usług płatniczych użytkownikowi usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych zobowiązany jest dostarczyć w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika usług płatniczych lub jego rachunku płatniczego;</p> <p>22) "agent" oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;</p> <p>23) "instrument płatniczy" oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur, z których korzysta użytkownik usług płatniczych w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;</p> <p>24) "środki porozumiewania się na odległość" odnoszą się do wszelkich środków, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;</p> <p>25) "trwały nośnik informacji" oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;</p> <p>26) "mikroprzedsiębiorstwo" oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem zgodnie z definicją zawartą w art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE;</p> <p>27) "dzień roboczy" oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych płatnika lub dostawca usług płatniczych odbiorcy uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność wymaganą do</p>		<p>19) oddział - oddział w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, przy czym w przypadku unijnej instytucji płatniczej wszystkie jej oddziały zlokalizowane w Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za jeden oddział;</p> <p>20) osoba zarządzająca - członka zarządu instytucji płatniczej lub biura usług płatniczych, a w przypadku instytucji lub biura nieposiadających zarządu - osobę odpowiedzialną za zarządzanie tą instytucją lub biurem niepodlegającą służbowo innej osobie, przy czym w przypadku hybrydowej instytucji płatniczej lub hybrydowego biura usług płatniczych – odpowiednio właściwego członka zarządu lub osobę odpowiedzialną za zarządzanie działalnością takiej instytucji lub biura w zakresie usług płatniczych;</p> <p>21) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej albo państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;</p> <p>22) płatnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, składającą zlecenie płatnicze;</p> <p>23) pojedyncza transakcja płatnicza – transakcję płatniczą nieobjętą umową ramową;</p> <p>24) przedsiębiorca - przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;</p> <p>25) rachunek płatniczy - rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych;</p> <p>26) referencyjny kurs walutowy - kurs walutowy pochodzący z publicznie dostępnego źródła;</p> <p>27) system płatności - system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i</p>	
--	--	---	--

	<p>wykonania transakcji płatniczej; 28) "polecenie zapłaty" oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika odbiorcy, dostawcy usług płatniczych odbiorcy lub dostawcy usług płatniczych płatnika;</p> <p>29) "oddział" oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba główna, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które bezpośrednio przeprowadza niektóre lub wszystkie transakcje związane z działalnością instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę główną w innym państwie członkowskim uznaje się za pojedynczy oddział;</p> <p>30) "grupa" oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego spółek zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub jego spółki zależne mają udział, jak również przedsiębiorstw powiązanych ze sobą w sposób określony w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG.</p>		<p>znormalizowanych regułach i wspólnych zasadach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych, a w szczególności system autoryzacji i rozliczeń w rozumieniu art. 2 pkt 17 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o elektronicznych instrumentach płatniczych”, oraz system płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743), zwanej dalej „ustawą o ostateczności rozrachunku”;</p> <p>28) środki porozumiewania się na odległość - środki, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą, które nie wymagają jednoczesnej obecności dostawcy i użytkownika;</p> <p>29) transakcja płatnicza - zainicjowana przez płatnika lub odbiorcę wpłata, transfer lub wypłata środków pieniężnych;</p> <p>30) trwałe nośnik informacji - nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów sporządzenia tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;</p> <p>31) umowa ramowa - umowę o usługę płatniczą regulującą wykonywanie indywidualnych transakcji płatniczych, która może zawierać postanowienia w zakresie prowadzenia rachunku płatniczego;</p> <p>32) unikatowy identyfikator – kombinację liter, liczb lub symboli określoną przez dostawcę dla użytkownika, która jest dostarczana przez jednego użytkownika w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego biorącego udział w danej transakcji płatniczej użytkownika lub jego rachunku płatniczego;</p> <p>33) unijna instytucja płatnicza – osobę prawną, której właściwe organy nadzorcze wydały zezwolenie na świadczenie usług płatniczych;</p> <p>34) użytkownik - osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną,</p>	
--	--	--	--	--

				<p>korzystając z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy;</p> <p>35) właściwe organy nadzorcze – władze innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione na mocy obowiązujących w tych państwach przepisów do wydawania zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych przez unijne instytucję płatnicze;</p> <p>36) zlecenie płatnicze – oświadczenie płatnika lub odbiorcy skierowane do jego dostawcy zawierające polecenie wykonania transakcji płatniczej;</p> <p>37) znaczny pakiet akcji lub udziałów – akcje lub udziały w ilości:</p> <p>a) oznaczającej posiadanie przez jednostkę bezpośrednio lub pośrednio co najmniej 10 % kapitału innej jednostki,</p> <p>b) uprawniającej jednostkę do wykonywania co najmniej 10 % głosów w organie stanowiącym innej jednostki, lub</p> <p>c) dającej inne prawa do kapitału jednostki w sposób umożliwiający wywieranie wpływu na kierowanie jej polityką finansową i operacyjną.</p>	
Art. 5	<p>Wniosek o udzielenie zezwolenia</p> <p>W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego, załączając:</p> <p>a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;</p> <p>b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na trzy pierwsze lata budżetowe, który wykazuje, że wnioskodawca będzie w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do rzetelnego prowadzenia działalności;</p> <p>c) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza posiada kapitał założycielski określony w art. 6;</p> <p>d) w przypadku instytucji płatniczych, o których mowa w art. 9 ust. 1, opis środków przewidzianych w celu ochrony środków należących do użytkowników usług płatniczych zgodnie z art. 9;</p> <p>e) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur</p>	T	<p>Art. 60 ust. 1 oraz Art. 61 ust. 1</p>	<p>Art. 60. 1. Świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej wymaga uzyskania zezwolenia KNF.</p> <p>2. Zezwolenie może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.</p> <p>Art. 61. 1. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wnioskodawca dołącza :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) aktualną informację o numerze wpisu do z Krajowego Rejestru Sądowego; 2) statut, akt założycielski albo umowę spółki; 3) wykaz usług płatniczych, które zamierza świadczyć; 4) program działalności i plan finansowy na okres co najmniej trzyletni; 5) dokumenty potwierdzające posiadanie środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne; 6) opis rozwiązań w zakresie zarządzania i 	

<p>administracyjnych, procedur dotyczących zarządzania ryzykiem i procedur księgowych stosowanych przez wnioskodawcę, który wykazuje, że te rozwiązania w zakresie zarządzania, mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;</p> <p>f) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE i rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym [25];</p> <p>g) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług agentów i oddziałów oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu, jak również opis udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;</p> <p>h) dane dotyczące tożsamości osób, które są bezpośrednimi lub pośrednimi akcjonariuszami lub udziałowcami wnioskodawcy posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów w rozumieniu art. 4 ust. 11 dyrektywy 2006/48/WE, wielkość należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te posiadają wystarczające kwalifikacje, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>i) dane dotyczące tożsamości osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach, osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych, jak również dokumentację potwierdzającą, że osoby te cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez macierzyste państwo członkowskie instytucji płatniczej;</p> <p>j) w stosownych przypadkach – dane dotyczące tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich zgodnie z definicjami w dyrektywie 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań</p>			<p>mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z ustawą z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276), zwaną dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”;</p> <p>7) opis rozwiązań organizacyjnych, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3 i 4;</p> <p>8) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w spółce lub spółdzielni zamierzającej wykonywać usługi płatnicze, ze wskazaniem wielkości należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, oraz dokumenty potwierdzające, iż osoby te dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>9) dane pozwalające na ustalenie tożsamości osób zarządzających oraz dokumenty pozwalające na ocenę, czy osoby te dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w tym posiadają wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych;</p> <p>10) dane pozwalające na ustalenie tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich uprawnionych do badania sprawozdań finansowych.</p> <p>2. Wnioskodawca oraz instytucja płatnicza, po uzyskaniu zezwolenia, niezwłocznie powiadamia KNF o każdej zmianie mającej wpływ na aktualność informacji i dokumentów dołączonych do wniosku zgodnie z ust. 1.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj i formę dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 4-11, mając na względzie konieczność sprawdzenia, czy wnioskodawca spełnia warunki konieczne do uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, oraz kompletność i wiarygodność dokumentacji dołączanej do wniosku.</p>	
--	--	--	--	--

	<p>finansowych [26];</p> <p>k) wskazanie statusu prawnego i akt założycielski wnioskodawcy;</p> <p>l) adres siedziby głównej wnioskodawcy.</p> <p>Do celów lit. d), e) i g) wnioskodawca dostarcza opis przyjętych przez siebie rozwiązań w zakresie audytu i ustaleń organizacyjnych, które pozwalają mu podjąć wszelkie stosowne kroki dla ochrony interesów jego użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.</p>				
Art. 6	<p>W momencie udzielania zezwolenia państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania kapitału założycielskiego złożonego z elementów określonych w art. 57 lit. a) i b) dyrektywy 2006/48/WE w następującej wysokości:</p> <p>a) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługę płatniczą wymienioną w pkt 6 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 20000 EUR;</p> <p>b) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w pkt 7 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 50000 EUR; oraz</p> <p>c) jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w pkt 1–5 załącznika, jej kapitał nie jest w żadnym momencie niższy od 125000 EUR.</p>	T	Art. 64 ust. 1 pkt 1 oraz art. 63	<p>Art. 63. W zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF określa usługi płatnicze do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza.</p> <p>Art. 64. 1. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, może być wydane podmiotom:</p> <p>1) posiadającym kapitał założycielski co najmniej w wysokości:</p> <p>a) równowartości w walucie polskiej kwoty 125.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć wszystkie lub niektóre z usług płatniczych wymienionych w art. 3, z zastrzeżeniem lit. b i c,</p> <p>b) równowartości w walucie polskiej kwoty 50.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7,</p> <p>c) równowartości w walucie polskiej kwoty 20.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą przekazu pieniężnego;</p>	
Art. 7 (1)	<p>Fundusze własne</p> <p>1. Fundusze własne instytucji płatniczej, określone w art. 57–61 oraz art. 63, 64 i 66 dyrektywy 2006/48/WE, nie mogą być niższe od wyższej z kwot, o których mowa w art. 6 lub 8 niniejszej dyrektywy.</p>	T	Art. 64 ust. 1 pkt 2 oraz art. 76	<p>2) posiadającym środki finansowe przeznaczone na fundusze własne w wymaganej wysokości</p> <p>Art. 76. 1. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru prowadzonej działalności i rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia:</p> <p>2. Fundusze własne obejmują:</p> <p>1) kapitał założycielski instytucji płatniczej w kwocie określonej w art. 64 ust 1 pkt 1;</p>	

				<p>2) fundusz obrotowy w wysokości nie mniejszej niż 0,02% całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w ciągu ostatniego roku obrotowego;</p> <p>3) fundusz ryzyka kredytowego w wysokości nie mniejszej niż 5% całkowitej wartości kredytów, o których mowa w art. 74 ust. 3 udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.</p> <p>3. Fundusze własne, z zastrzeżeniem ust. 4, pomniejsza się o:</p> <p>1) akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości,</p> <p>2) wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej,</p> <p>3) stratę z lat ubiegłych,</p> <p>4) stratę w trakcie zatwierdzania,</p> <p>5) stratę netto bieżącego okresu.</p> <p>4. Wysokość funduszy własnych nie może być niższa od wartości któregokolwiek z elementów składowych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi w drodze rozporządzenia metodę obliczania wymaganej wysokości funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uwzględniając łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i rodzaj usług płatniczych jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi w drodze rozporządzenia metodę obliczania wymaganej wysokości funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, uwzględniając łączną wartość kredytów, o których mowa w art. 74 ust. 3, udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i relację tej wartości do łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą.</p> <p>7. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej</p>
--	--	--	--	--

				<p>krajowej instytucji płatniczej:</p> <p>1) zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia wysokości funduszu obrotowego jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej na podstawie ust. 5;</p> <p>2) zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie wysokości funduszu obrotowego, jednak do kwoty nie niższej niż 80% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej na podstawie ust. 5..</p>	
Art. 7 (2)	2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub przedsiębiorstwo ubezpieczeniowe. Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadkach, gdy instytucja płatnicza ma charakter mieszany i prowadzi rodzaje działalności inne niż świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku.	T	Art. 77 ust. 2	Art. 77 ust. 2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, może, w drodze rozporządzenia, określić sposób przeciwdziałania wielokrotnemu zaliczaniu tych samych elementów do funduszy własnych, w przypadkach, o których mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia realnego poziomu określonych przez ustawę wymogów kapitałowych.	
Art. 7 (3)	3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 69 dyrektywy 2006/48/WE, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 8 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte skonsolidowanym nadzorem dominującej instytucji kredytowej na mocy dyrektywy 2006/48/WE.	N			Opcja narodowa nie została implementowana. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów uznano, iż nie jest konieczne implementowanie opcji.
Art. 8 (1) i (2)	<p>Obliczanie funduszy własnych</p> <p>1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 6, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, którą określają właściwe organy, zgodnie z ustawodawstwem krajowym:</p> <p>Metoda A</p> <p>Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej wynosi co najmniej 10 % jej kosztów stałych z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji</p>	N	Art. 76	<p>Art. 76. 1. Krajowa instytucja płatnicza jest obowiązana posiadać w każdym czasie fundusze własne dostosowane do rozmiaru prowadzonej działalności i rodzaju usług płatniczych, jakie może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia:</p> <p>2. Fundusze własne obejmują:</p> <p>1) kapitał założycielski instytucji płatniczej w kwocie określonej w art. 64 ust 1 pkt 1;</p> <p>2) fundusz obrotowy w wysokości nie mniejszej niż 0,02% całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w ciągu ostatniego roku obrotowego;</p> <p>3) fundusz ryzyka kredytowego w wysokości nie mniejszej niż 5% całkowitej wartości kredytów</p>	<p>W rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych zostanie przyjęta wyłącznie metoda B.</p> <p>PSD przewiduje trzy alternatywne względem siebie metody wyliczania funduszy własnych. Na etapie tworzenia pierwszej kompleksowej regulacji tego rynku brak merytorycznych przesłanek do różnicowania metod przy użyciu możliwych kryteriów przedmiotowo-podmiotowych – odwołujących się</p>

<p>płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli w dniu dokonywania obliczenia instytucja płatnicza nie ukończyła jeszcze pełnego roku działalności, wymagana kwota ich funduszy własnych wynosi co najmniej 10 % odpowiednich stałych kosztów ogólnych prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu.</p> <p>Metoda B</p> <p>Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2, gdzie wielkość płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w poprzednim roku:</p> <p>a) 4,0 % części WP do 5 mln EUR; plus b) 2,5 % części WP powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR; plus c) 1 % części WP powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR; plus d) 0,5 % części WP powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR; plus e) 0,25 % części WP powyżej 250 mln EUR.</p> <p>Metoda C</p> <p>Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi określonego w lit. a) pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b), i ponownie pomnożonemu przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2.</p> <p>a) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dochodów z odsetek, - kosztów odsetek, - otrzymanych prowizji i opłat, oraz - innych dochodów operacyjnych. <p>Każdy element sumy uwzględnia się z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów ujętych w ramach pozycji nadzwyczajnych lub nieregularnych.</p> <p>Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez osoby trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik,</p>		<p>udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego.</p> <p>3. Fundusze własne, z zastrzeżeniem ust. 4, pomniejsza się o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości, 2) wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej, 3) strata z lat ubiegłych, 4) strata w trakcie zatwierdzania, 5) strata netto bieżącego okresu. <p>4. Wysokość funduszy własnych nie może być niższa od wartości któregokolwiek z elementów składowych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi w drodze rozporządzenia metodę obliczania wymaganej wysokości funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uwzględniając łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i rodzaj usług płatniczych jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi w drodze rozporządzenia metodę obliczania wymaganej wysokości funduszu, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, uwzględniając łączną wartość kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i relację tej wartości do łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą.</p> <p>7. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia wysokości funduszu obrotowego jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej na podstawie ust. 5; 2) zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie wysokości funduszu obrotowego, 	<p>do zakresu działalności, wielkości obrotu, formy prawnej etc. Należy przyjąć, iż zgodne z dyrektywą będzie wprowadzenie do przepisów krajowych tylko jednej z tych metod, organem właściwym w rozumieniu art. 8 ust. 1 PSD byłby regulator rynku jakim jest minister właściwy ds. instytucji finansowych. Szczegółowo-techniczna konstrukcja przepisów określających metodę uzasadnia, aby umieścić je w rozporządzeniu wykonawczym. Przyjęcie na poziomie powszechnie obowiązujących przepisów prawa jednej metody zapewni jednolitość wymogów kapitałowych wobec wszystkich objętych tymi wymogami uczestników rynku i uchyli zarzuty o nieuzasadnione różnicowanie uczestników rynku. Optymalna na tym etapie budowania reglamentowanego rynku usług płatniczych jest metoda B. Odwołuje się ona do kwot transakcji i w tym sensie dobrze realizuje funkcje ochronną. Nie bez znaczenia jest też łatwość wyliczania funduszy własnych w oparciu o te metodę (liczba przeprowadzonych transakcji i ich wartość), jest to korzystne zarówno z punktu widzenia instytucji płatniczej, jak i organu nadzoru.</p>
---	--	---	--

	<p>jeżeli wydatki ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy tej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z ostatnich dwunastu miesięcy pod koniec roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest dla poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak fundusze własne obliczone według tej metody C nie są niższe od 80 % średniej z ostatnich trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.</p> <p>b) Współczynnik mnożenia wynosi:</p> <p>(i) 10 % części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR;</p> <p>(ii) 8 % części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR;</p> <p>(iii) 6 % części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR;</p> <p>(iv) 3 % części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR;</p> <p>(v) 1,5 % części stosownego powyżej 50 mln EUR.</p> <p>2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:</p> <p>a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługę płatniczą wymienioną w pkt 6 załącznika;</p> <p>b) 0,8, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w pkt 7 załącznika;</p> <p>c) 1,0, jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w pkt 1–5 załącznika.</p>			<p>jednak do kwoty nie niższej niż 80% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej na podstawie ust. 5..</p>	
Art. 8 (3)	<p>3Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat i mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1.</p>	T	Art. 76 ust. 7	<p>4. KNF może, w drodze decyzji, na podstawie analizy ryzyka strat oraz oceny procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej krajowej instytucji płatniczej, zażądać od krajowej instytucji płatniczej zwiększenia funduszy własnych jednak do wysokości nie większej niż 120% kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej zgodnie z ust. 2, lub zezwolić krajowej instytucji płatniczej na zmniejszenie funduszy własnych, jednak do kwoty nie niższej niż 80 % kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody określonej zgodnie z ust. 2.</p>	
Art. 9	Wymogi ochronne	T	Art. 78	Art. 78. 1. W przypadku gdy krajowa instytucja	

(1)	<p>1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzącej inne rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c), by chroniła ona środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów:</p> <p>a) nie są one w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki są przechowywane oraz, jeżeli nadal przechowywane są przez instytucję płatniczą, lecz nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy lub przekazane innemu dostawcy usług płatniczych do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków, zostają złożone na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego; oraz</p> <p>b) są chronione zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich w interesie tych użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności; albo</p> <p>c) objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez firmę ubezpieczeniową lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą swoich zobowiązań finansowych.</p>		ust. 1-3, 5 oraz art. 79	<p>płatnicza przyjmuje od użytkowników środki pieniężne na poczet wykonania transakcji płatniczych bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy, jest zobowiązana do ich ochrony z zastosowaniem następujących zasad:</p> <p>1) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję płatniczą z innego tytułu, w szczególności środki te nie są przechowywane wspólnie w gotówce ani nie są przechowywane na tym samym rachunku;</p> <p>2) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków:</p> <p>a) są składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego co najmniej w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, lub</p> <p>b) są inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych są objęte umową gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umową ubezpieczenia zawartą z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, oddziałem banku zagranicznego, instytucją kredytową, które nie należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza, na kwotę równą kwocie, która w przypadku zastosowania zasad określonych w ust. 1 podlegałaby wydzieleniu z innych środków pieniężnych posiadanych przez krajową instytucję płatniczą oraz złożeniu na wyodrębnionym rachunku bankowym lub zainwestowaniu.</p> <p>3 Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje wypłatę przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji lub świadczenia</p>	
-----	---	--	--------------------------	--	--

				<p>odszkodowawczego w przypadku niemożności wykonania przez krajową instytucję płatniczą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez krajową instytucję płatniczą wobec użytkowników.</p> <p>5. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność kwotę, o której mowa w ust. 2 określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4.</p> <p>Art. 79. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia: 1) szczegółowe warunki przechowywania środków, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 1, 2) kategorie, tryb nabywania i zbywania oraz sposób przechowywania aktywów, o których mowa w art. 78 ust. 1 pkt 2, - mając na względzie należyte zabezpieczenie środków użytkowników, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego w zakresie, o którym mowa w pkt 2.</p>	
Art. 9 (2)	<p>2. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne na mocy ust. 1 i część tych środków ma być wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota – do usług niebędących usługami płatniczymi, ta część środków, która ma zostać wykorzystana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega wymogom na mocy ust. 1. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznaną z wyprzedzeniem, państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu na podstawie reprezentatywnej kwoty uznanej za wykorzystaną do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną kwotę można w sposób rozsądny oszacować na podstawie dotychczasowych danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.</p>	T – zdanie pierwsze N – zdanie drugie	Art. 78	<p>Art. 78. 1. W przypadku gdy krajowa instytucja płatnicza przyjmuje od użytkowników środki pieniężne na poczet wykonania transakcji płatniczych bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy, jest zobowiązana do ich ochrony z zastosowaniem następujących zasad:</p> <p>1) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi posiadanymi przez krajową instytucję płatniczą z innego tytułu, w szczególności środki te nie są przechowywane wspólnie w gotówce ani nie są przechowywane na tym samym rachunku;</p> <p>2) środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych, które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia</p>	Opcja została implementowana, z uwagi na to, że ilość środków może być trudna do określenia z wyprzedzeniem.

			<p>roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków:</p> <p>a) są składane na wyodrębnionym do tego celu rachunku bankowym w banku krajowym, instytucji kredytowej lub oddziale banku zagranicznego co najmniej w wysokości podlegającej przekazaniu odbiorcy albo innemu dostawcy w celu przekazania odbiorcy, lub</p> <p>b) są inwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, deponowane na wyodrębnionym do tego celu rachunku.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli środki pieniężne przyjęte w celu wykonania transakcji płatniczych są objęte umową gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umową ubezpieczenia zawartą z zakładem ubezpieczeń, bankiem krajowym, oddziałem banku zagranicznego, instytucją kredytową, które nie należą do tej samej grupy co krajowa instytucja płatnicza, na kwotę równą kwocie, która w przypadku zastosowania zasad określonych w ust. 1 podlegałaby wydzieleniu z innych środków pieniężnych posiadanych przez krajową instytucję płatniczą oraz złożeniu na wyodrębnionym rachunku bankowym lub zainwestowaniu.</p> <p>3 Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowa ubezpieczenia obejmuje wypłatę przez gwaranta lub zakład ubezpieczeń środków pieniężnych z gwarancji lub świadczenia odszkodowawczego w przypadku niemożności wykonania przez krajową instytucję płatniczą zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez krajową instytucję płatniczą wobec użytkowników.</p> <p>4. Krajowa instytucja płatnicza stosująca wymogi określone w ust. 2, jest obowiązana składać KNF oryginały dokumentów potwierdzających zawarcie kolejnej umowy gwarancji albo ubezpieczenia, przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej. Umowy obejmują cały okres prowadzenia działalności.</p> <p>5. W przypadku krajowych instytucji płatniczych rozpoczynających działalność kwotę, o której mowa</p>	
--	--	--	--	--

				<p>w ust. 2 określa się na podstawie programu działalności i planu finansowego, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4.</p> <p>6. W przypadku gdy wartość środków pieniężnych przeznaczonych na wykonywanie przyszłych transakcji płatniczych jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, KNF może wyrazić zgodę na stosowanie wymogów określonych w ust. 2 na podstawie kwoty reprezentatywnej, jeżeli uzna, że taką reprezentatywną kwotę można oszacować na podstawie dotychczasowych danych.</p>	
Art. 9 (3)	3. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą wymagać od instytucji płatniczych, które nie prowadzą innych rodzajów działalności, o których mowa w art. 16 ust. 1 lit. c), by spełniały one również wymogi ochronne określone w ust. 1 niniejszego artykułu.	N	Art. 78 ust. 1	Art. 78. 1. W przypadku, gdy krajowa instytucja płatnicza przyjmuje od użytkowników usług płatniczych środki pieniężne na poczet wykonania transakcji płatniczych bezpośrednio lub za pośrednictwem innego dostawcy, jest zobowiązana /.../	Opcja narodowa została implementowana, z uwagi na przeszłe liczne upadłości podmiotów świadczących usługi płatnicze. Uznano, że wymogi ochronne powinny dotyczyć wszystkich instytucji płatniczych, a nie tylko hybrydowych instytucji płatniczych.
Art. 9 (4)	4. Państwa członkowskie lub właściwe organy mogą również ograniczyć takie wymogi ochronne do środków pieniężnych tych użytkowników usług płatniczych, których indywidualne środki przekraczają próg 600 EUR.	N			Opcja narodowa nie została na tym etapie implementowana po konsultacji z grupą roboczą ds. usług płatniczych RRRF celem większej ochrony środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych.
Art. 10 (1) – (4)	<p>Udzielanie zezwolenia</p> <p>1. Przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych przez przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a)–c), e) i f), i inne niż osoby fizyczne lub prawne korzystające z wyłączenia na mocy art. 26, które zamierzają świadczyć takie usługi, państwa członkowskie nakładają na nie wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.</p> <p>2. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja załączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami na mocy art. 5 i jeżeli właściwe organy przychylnie ocenią wniosek po jego rozpatrzeniu. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w</p>	T	Art. 2 pkt 15, Art. 60, art. 64, art. 65 i art. 166 pkt 7	<p>15) krajowa instytucja płatnicza – osobę prawną, która zgodnie z art. 61 uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej;</p> <p>Art. 60. 1. Świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej wymaga uzyskania zezwolenia KNF.</p> <p>2. Zezwolenie może być wydane osobie prawnej z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na jej wniosek.</p> <p>Art. 64. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, może być wydane podmiotom:</p> <p>1) posiadającym kapitał założycielski co najmniej w wysokości:</p> <p>a) równowartości w walucie polskiej kwoty</p>	

	<p>stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.</p> <p>3. Siedziba główna (GŁÓWNE MIESJCE PROWADZENIA DZIAŁANOŚCI) instytucji płatniczej posiadającej z mocy prawa krajowego jej macierzystego państwa członkowskiego siedzibę statutową (SIEDZIBA), mieści się w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa.</p> <p>4. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne zasady zarządzania jej działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i konsekwentnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które instytucja jest lub może być narażona, oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące prawidłowe procedury w zakresie administracji i księgowości; te rozwiązania, procedury i mechanizmy są wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucję płatniczą.</p>			<p>125.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć wszystkie lub niektóre z usług płatniczych wymienionych w art. 3, z zastrzeżeniem lit. b i c,</p> <p>b) równowartości w walucie polskiej kwoty 50.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7,</p> <p>c) równowartości w walucie polskiej kwoty 20.000 euro - jeżeli wnioskodawca zamierza świadczyć jedynie usługę płatniczą przekazu pieniężnego;</p> <p>2) posiadającym środki przeznaczone na fundusze własne wymaganej wysokości;</p> <p>3) posiadającym rozwiązania, procedury i mechanizmy adekwatne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych zapewniające ostrożne i stabilne zarządzanie działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych, przez posiadanie:</p> <p>a) struktury organizacyjnej z przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności,</p> <p>b) skutecznych procedur identyfikowania, zarządzania, monitorowania i zawiadamiania o ryzyku, na które wnioskodawca jest lub może być narażony,</p> <p>c) odpowiednich mechanizmów kontroli wewnętrznej, obejmujących procedury w zakresie administracji, księgowości oraz przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu,</p> <p>4) rozwiązań mających służyć ochronie środków pieniężnych użytkowników zgodnie z art. 78.</p> <p>2. Równowartość w walucie polskiej podanych ust. 1 pkt 1 kwot w euro ustala się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia.</p> <p>3. Środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego instytucji płatniczej nie mogą pochodzić:</p> <p>1) z kredytu lub pożyczki ani być w inny sposób obciążone;</p> <p>2) z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł.</p>	
--	---	--	--	---	--

				<p>Art. 65. KNF odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 i 10 nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą; 2) wnioskodawca nie posiada kapitału założycielskiego w wysokości określonej w art. 64 ust. 1 pkt 1 oraz nie zapewnia posiadania w wymaganej wysokości środków przeznaczonych na fundusze własne określone w art. 76; 3) rozwiązania organizacyjne, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3 nie zapewniają ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą; 4) środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego pochodzą z kredytu, pożyczki albo w inny sposób są obciążone lub pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł; 5) plan finansowy lub program działalności nie zapewniają zdolności krajowej instytucji płatniczej do wykonywania zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych; 6) bliskie powiązania między wnioskodawcą a inną osobą fizyczną lub prawną stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu nadzoru nad krajową instytucją płatniczą, lub 7) przepisy prawa państwa, innego niż państwo członkowskie, mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą wnioskodawca ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów uniemożliwiałyby skuteczne wykonywanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą. <p>Art. 166 /.../</p> <p>7) w art. 16 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:</p> <p>„2. Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy oraz członkowie Komisji mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji, w</p>	
--	--	--	--	---	--

				<p>tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym.</p> <p>3. Członkowie Komisji mogą udostępniać informacje uzyskane w związku z ich uczestnictwem w pracach Komisji, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, pracownikom odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, Narodowego Banku Polskiego oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej, w zakresie niezbędnym dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami Komisji.</p> <p>4. Pracownicy instytucji, o których mowa w ust. 3 są obowiązani do nieujawniania informacji udostępnionych przez członków Komisji. Obowiązek ten trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.”;</p>	
Art. 10 (5)	5. W przypadku gdy instytucja płatnicza świadczy którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku i jednocześnie prowadzi inny rodzaj działalności, właściwe organy mogą zażądać utworzenia odrębnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza lub może naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej albo zdolność monitorowania przez właściwe organy wypełniania przez instytucję płatniczą wszystkich zobowiązań ustanowionych niniejszą dyrektywą.	T	Art. 68 i 72	<p>Art. 68. 1. Jeżeli działalność hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie nie polegającym na świadczeniu usług płatniczych narusza lub może naruszać stabilność finansową tej instytucji płatniczej lub mogłaby ograniczać możliwość sprawowania nadzoru, KNF może, w drodze decyzji, nakazać hybrydowej instytucji płatniczej prawne i organizacyjne wyodrębnienie działalności w zakresie usług płatniczych przez utworzenie nowego podmiotu, który będzie prowadził tę działalność.</p> <p>2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 KNF:</p> <p>1) określa termin utworzenia nowego podmiotu, który będzie prowadził działalność w zakresie usług płatniczych, nie krótszy niż 3 miesiące;</p> <p>2) może określić warunki dotyczące sposobu wyodrębnienia działalności w zakresie usług płatniczych.</p> <p>3. Podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, zawiadamia KNF o wpisie do rejestru przedsiębiorców w terminie 7 dni od dnia uzyskania wpisu.</p> <p>4. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, dołącza się informacje i dokumenty, o których mowa</p>	

			<p>w art. 61 ust. 1 pkt 1, 2 oraz 4-10, dotyczące podmiotu utworzonego w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 4 oraz 6-10, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach złożonych przez hybrydową instytucję płatniczą, które uznaje się wówczas za złożone przez ten podmiot. Przepisy art. 62 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. W przypadku określenia warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 2, odpowiednio hybrydowa instytucja płatnicza lub podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, nie później niż z dniem złożenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, przekazują KNF informacje i dokumenty potwierdzające spełnienie tych warunków.</p> <p>6. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1 wydane hybrydowej instytucji płatniczej przechodzi na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, albo jego uzupełnienia, jeżeli nie są spełnione wymagania określone w ust. 4 lub 5, chyba że w tym terminie KNF zgłosi sprzeciw do przejścia tego zezwolenia.</p> <p>7. KNF, w drodze decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zgłasza sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 65; 2) może zgłosić sprzeciw, o którym mowa w ust. 6, jeżeli nie zostały spełnione warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 2. <p>8. Z dniem przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wstępuje w prawa i obowiązki hybrydowej instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych.</p> <p>9. Zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydane hybrydowej instytucji płatniczej wygasa:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1 – z upływem terminu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1. 2) z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja w sprawie sprzeciwu, o którym mowa w ust. 6, stała się ostateczna. 	
--	--	--	---	--

				<p>10. W przypadkach, których mowa w ust. 9, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.</p> <p>11. W terminie 7 dni od dnia przejścia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, wydanego hybrydowej instytucji płatniczej na podmiot utworzony w wykonaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, albo wydania decyzji, o której mowa w ust. 10, KNF z urzędu dokonuje zmian w rejestrze.</p> <p>Art. 72. W przypadku połączenia lub podziału instytucji płatniczej albo nabycia jej przedsiębiorstwa, zezwolenie nie przechodzi na podmiot przejmujący lub nowoutworzony powstały w wyniku połączenia lub podziału ani na nabywcę, z zastrzeżeniem art. 68 ust. 4.</p>	
Art. 10 (6) – (8)	<p>6. Właściwe organy odmawiają wydania zezwolenia, jeżeli mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą uznają, że kwalifikacje akcjonariuszy lub udziałowców posiadających znaczący udział kapitałowy nie są wystarczające.</p> <p>7. W przypadku bliskich powiązań między instytucją płatniczą i inną osobą fizyczną lub prawną, określoną w art. 4 ust. 46 dyrektywy 2006/48/WE, właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu przez nie ich funkcji nadzorczych.</p> <p>8. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucją płatniczą ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie funkcji nadzorczych.</p>	T	Art. 65	<p>Art. 65. KNF odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 i 9, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą; 2) wnioskodawca nie posiada kapitału założycielskiego w wysokości określonej w art. 64 ust. 1 pkt 1 lub nie posiada w wymaganej wysokości środków finansowych przeznaczonych na fundusze własne; 3) rozwiązania organizacyjne, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, nie zapewniają ostrożnego i stabilnego zarządzania działalnością w zakresie usług płatniczych; 4) środki finansowe na pokrycie kapitału założycielskiego pochodzą z kredytu, pożyczki albo w inny sposób są obciążone lub pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł; 5) plan finansowy lub program działalności nie zapewniają zdolności krajowej instytucji płatniczej do wykonywania zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych; 6) bliskie powiązania między wnioskodawcą a innym podmiotem stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu nadzoru nad krajową instytucją płatniczą lub 7) przepisy prawa państwa, innego niż państwo 	

				członkowskie, mające zastosowanie do co najmniej jednego podmiotu, z którym wnioskodawca ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów uniemożliwiałyby skuteczne wykonywanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą.	
Art. 10 (9)	9. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych na terytorium całej Wspólnoty w ramach swobody świadczenia usług albo swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem że takie usługi są objęte zezwoleniem.	T	Art. 91, 98 art. 66	<p>Art. 91. Krajowa instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium innego państwa członkowskiego, przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, usługi płatnicze wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.</p> <p>Art. 98. 1. Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego, zawiadomienia zawierającego firmę, i adres siedziby unijnej instytucji płatniczej, oraz wykaz usług płatniczych, jakie ta instytucja zamierza wykonywać w ramach działalności transgranicznej</p> <p>Art. 66. 1. Zmiana określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 60 ust. 1, usług płatniczych, do świadczenia których jest uprawniona instytucja płatnicza, wymaga zmiany tego zezwolenia; przepisy art. 61 - 65 stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. W miejsce informacji i dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1, może być złożone oświadczenie o aktualności informacji zawartych w odpowiednich dokumentach złożonych przez krajową instytucję płatniczą wraz z wnioskiem o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.</p>	
Art. 11	Powiadamianie o decyzji Właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o udzieleniu zezwolenia lub o odmowie jego udzielenia w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku, lub w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wszystkich informacji wymaganych do podjęcia decyzji. W przypadku odmowy udzielenia zezwolenia podaje się uzasadnienie.	T	Art. 62	<p>Art. 62. 1. W toku postępowania w sprawie wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, KNF:</p> <p>1) zwraca wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, jeżeli wniosek nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 61 ust. 1;</p> <p>2) może żądać uzupełniających informacji lub dokumentów niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.</p> <p>2. KNF wydaje decyzję w przedmiocie zezwolenia w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia, o którym mowa w ust.</p>	

				1 pkt 1.	
Art. 12	<p>Cofnięcie zezwolenia</p> <p>1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie wówczas, gdy instytucja:</p> <p>a) nie wykorzysta z zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzeknie się zezwolenia lub nie prowadzi działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie wprowadziło przepisu przewidującego, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;</p> <p>b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia fałszywych informacji lub w jakikolwiek inny niezgodny z prawem sposób;</p> <p>c) przestała spełniać warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia;</p> <p>d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności; lub</p> <p>e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane prawem krajowym.</p> <p>2. W przypadku cofnięcia zezwolenia podaje się uzasadnienie i powiadamia o nim zainteresowanych.</p> <p>3. Cofnięcie zezwolenia podawane jest do wiadomości publicznej.</p>	T	<p>Art. 67, Art. 69 i art. 70, 71</p>	<p>Art. 67. 1. Zezwolenie na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej wygasa, jeżeli krajowa instytucja płatnicza:</p> <p>1) w terminie dwunastu miesięcy od dnia wydania tego zezwolenia nie rozpoczęła działalności w zakresie usług płatniczych, przy czym za dzień rozpoczęcia działalności w zakresie usług płatniczych uważa się dzień wykonania pierwszej transakcji płatniczej;</p> <p>2) nie prowadzi działalności w zakresie usług płatniczych w okresie dłuższym niż sześć kolejnych miesięcy.</p> <p>2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, KNF wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zezwolenia.</p> <p>Art. 69. 1. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:</p> <p>1) instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie wskutek złożenia fałszywych informacji lub inny sposób niezgodny z prawem;</p> <p>2) instytucja płatnicza przestała spełniać wymogi, od których uzależnione jest wydanie zezwolenia;</p> <p>3) instytucja płatnicza wykonuje działalność z naruszeniem zezwolenia lub trwale utraciła zdolność do wykonywania swoich zobowiązań;</p> <p>4) instytucja płatnicza, kontynuując działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności;</p> <p>5) osoby, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w instytucji płatniczej, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>6) osoba zarządzająca nie daje rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>7) bliskie powiązania między krajową instytucją płatniczą a innymi podmiotami mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą;</p> <p>8) przepisy prawa państwa innego niż państwo</p>	

			<p>członkowskie, mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą krajowa instytucja płatnicza ma bliskie powiązania lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów, mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad tą instytucją;</p> <p>9) instytucja płatnicza, która nie stosuje środków ochrony środków pieniężnych użytkowników określonych w art. 78 ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 78 ust. 2;</p> <p>2. Decyzja o cofnięciu zezwolenia jest natychmiast wykonalna.</p> <p>3. Jeżeli wymaga tego interes użytkowników, w decyzji o cofnięciu zezwolenia KNF może określić termin i warunki zaprzestania świadczenia usług płatniczych przez instytucję płatniczą.</p> <p>Art. 70. 1. KNF cofa zezwolenie na wniosek instytucji płatniczej.</p> <p>2. Postępowania w sprawie cofnięcia zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej nie wszczyna się, jeżeli:</p> <p>1) w instytucji płatniczej prowadzona jest kontrola, o której mowa w art. 103, lub instytucja płatnicza została zawiadomiona o zamiarze przeprowadzenia takiej kontroli;</p> <p>2) wobec instytucji płatniczej wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 5.</p> <p>3. Postępowanie wszczęte zawieszają się do dnia, w którym decyzja w sprawie nałożenia kary pieniężnej stała się ostateczna.</p> <p>4. Do decyzji o cofnięciu zezwolenia na wniosek instytucji płatniczej stosuje się art. 69 ust. 3.</p> <p>Art. 71. 1. KNF, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji, podaje do publicznej wiadomości informację o cofnięciu lub wygaśnięciu zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, z podaniem przyczyn wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia.</p> <p>2. KNF informuje Komisję Europejską o każdym przypadku wygaśnięcia lub cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.</p>	
--	--	--	--	--

<p>Art. 13</p>	<p>Rejestracja</p> <p>Państwa członkowskie tworzą publiczny rejestr instytucji płatniczych, ich agentów i oddziałów posiadających zezwolenie, a także osób fizycznych i prawnych, ich agentów i oddziałów korzystających z wyłączenia na mocy art. 26, oraz instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są one uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Wpisywane są one do rejestru macierzystego państwa członkowskiego.</p> <p>W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze, na świadczenie których instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie lub do świadczenia których osoba fizyczna lub prawna została zarejestrowana. W ramach rejestru oddzielnie prowadzony jest wykaz posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, a oddzielnie – wykaz osób fizycznych i prawnych, które zarejestrowano zgodnie z art. 26. Rejestr jest publicznie udostępniany do wglądu, dostępny on-line i regularnie uaktualniany.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 133-142</p>	<p>Art. 133. 1. Rejestr prowadzi KNF w systemie teleinformatycznym.</p> <p>2. Rejestr jest jawny i dostępny dla osób trzecich poprzez stronę internetową KNF.</p> <p>3. Rejestr składa się z części dotyczących:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. krajowych instytucji płatniczych, ich agentów i oddziałów; 2. kas oszczędnościowo-kredytowych i ich oddziałów; 3. biur usług płatniczych, ich agentów i oddziałów. <p>Art. 134. Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 1, zawiera odpowiednio:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer wpisu do rejestru; 2) dane dotyczące krajowej instytucji płatniczej, obejmujące: <ol style="list-style-type: none"> a) firmę, b) numer w rejestrze przedsiębiorców, c) adres siedziby; 3) dane dotyczące usług płatniczych, do świadczenia których krajowa instytucja płatnicza jest uprawniona obejmujące: <ol style="list-style-type: none"> a) datę wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 oraz jego zmiany; b) wykaz usług płatniczych objętych zakresem zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1; 4) dane dotyczące agentów krajowej instytucji płatniczej obejmujące: <ol style="list-style-type: none"> a) imię i nazwisko albo firmę agenta, b) adres siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności agenta; 5) dane dotyczące oddziałów krajowej instytucji płatniczej obejmujące: <ol style="list-style-type: none"> a) nazwę oddziału, b) adres oddziału; 6) dane dotyczące świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usług płatniczych w innym państwie członkowskim, obejmujące: <ol style="list-style-type: none"> a) wykaz państw, w których krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, b) wskazane w pkt 4 lub 5 dane dotyczące podmiotu, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze w innym państwie
----------------	--	----------	---------------------	---

			<p>członkowskim, c) wykaz świadczonych usług płatniczych.</p> <p>Art. 135. Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 2, zawiera odpowiednio: 1) numer wpisu do rejestru; 2) dane dotyczące kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące: a) firmę, b) numer w rejestrze przedsiębiorców, c) adres siedziby; 3) wykaz świadczonych usług płatniczych; 4) dane dotyczące oddziałów kasy oszczędnościowo-kredytowej, obejmujące: a) nazwę oddziału, b) adres oddziału.</p> <p>Art. 136. Rejestr w części, o której mowa w art. 133 ust. 3 pkt 3, zawiera odpowiednio: 1) numer wpisu do rejestru; 2) dane dotyczące biur usług płatniczych, obejmujące: a) firmę, b) numer w rejestrze przedsiębiorców lub numer wpisu w ewidencji działalności gospodarczej, c) adres siedziby; 3) dane dotyczące agentów biur usług płatniczych, obejmujące: a) imię i nazwisko albo firmę agenta, b) adres siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności agenta; 4) dane dotyczące oddziałów, biur usług płatniczych obejmujące: a) nazwę oddziału, b) adres oddziału.</p> <p>Art. 137. 1. Wpisów do rejestru dokonuje się na wniosek, chyba że ustawa stanowi inaczej. 2. Przez wpis do rejestru rozumie się także jego zmianę, z wyłączeniem wykreślenia. 3. KNF z urzędu prostuje wpisy w rejestrze zawierające błędy pisarskie lub oczywiste omyłki.</p> <p>Art. 138. 1. Wpisu krajowej instytucji płatniczej do rejestru oraz wpisu do rejestru zmiany zakresu</p>	
--	--	--	--	--

			<p>świadczonych przez nią usług płatniczych dokonuje się z urzędu, w terminie 14 dni od dnia wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 lub jego zmiany.</p> <p>2. Wpisu kasy oszczędnościowo-kredytowej do rejestru dokonuje się z urzędu w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 131.</p> <p>Art. 139. Do wniosku o wpis do rejestru, z zastrzeżeniem art. 122 ust. 2, dołącza się odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, wydany nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, albo zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, wystawione nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku o wpis do rejestru.</p> <p>Art. 140. 1. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych oraz kasy oszczędnościowo-kredytowe, mają obowiązek zapewnienia zgodności danych wpisanych na ich wniosek do rejestru ze stanem faktycznym.</p> <p>2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane poinformować KNF o każdej zmianie danych objętych wpisem do rejestru, nie później niż w terminie 14 dni od dnia jej zaistnienia, składając stosowny wniosek wraz z dokumentami potwierdzającymi dokonane zmiany.</p> <p>3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 2, KNF może nałożyć na podmiot, o którym mowa w ust. 1 karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej wartości 500 złotych za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100.000 zł. Przepisy 105 ust. 2 i 4 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 141. 1. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru, jeżeli wniosek lub załączone do niego dokumenty, nie są zgodne z wymogami ustawy, a wniosku nie uzupełniono w wyznaczonym terminie, lub dane zawarte we wniosku albo w załączonych dokumentach są niezgodne ze stanem faktycznym.</p> <p>2. KNF odmawia wpisu agenta do rejestru w przypadku prawomocnego pozbawienia go prawa</p>
--	--	--	--

				<p>prowadzenia działalności gospodarczej.</p> <p>3. Odmowa dokonania wpisu do rejestru następuje w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>4. W przypadku wpisu biura do rejestru przepisu ust. 1 nie stosuje się.</p> <p>Art. 142. 1. KNF z urzędu dokonuje wykreślenia wpisu w rejestrze w przypadku:</p> <p>1) cofnięcia lub wygaśnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1;</p> <p>2) zakończenia działalności przez kasę oszczędnościowo-kredytową na podstawie zawiadomienia przekazywanego przez Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;</p> <p>4) zakończenia przez biuro usług płatniczych działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, na podstawie zawiadomienia, o którym mowa w art. 123, nie wcześniej niż z datą wskazaną w tym zawiadomieniu.</p> <p>2. KNF z urzędu dokonuje wykreślenia agenta z rejestru w w przypadku uzyskania informacji o prawomocnym pozbawieniu go prawa prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z art. 373 lub 374 ustawy</p> <p>3. KNF może dokonać z urzędu wykreślenia wpisu w rejestrze w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału krajowej instytucji płatniczej w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze przez danego agenta lub danego oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub że świadczenia usług przez agenta lub działalność oddziału mogłoby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Wykreślenie wpisu z rejestru następuje w drodze decyzji.</p>	
Art. 14	Utrzymanie zezwolenia	T	Art. 139	Art. 139. 1. Krajowe instytucje płatnicze, biura	

	<p>Institucja płatnicza powiadamia bez zbędnej zwłoki właściwe organy jej macierzystego państwa członkowskiego o każdej zmianie mającej wpływ na dokładność informacji i dokumentacji potwierdzającej złożonej zgodnie z art. 5.</p>			<p>usług płatniczych oraz kasy oszczędnościowo-kredytowe, mają obowiązek zapewnienia zgodności danych wpisanych na ich wnioski do rejestru ze stanem faktycznym.</p> <p>2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, są obowiązane poinformować KNF o każdej zmianie danych objętych wpisem do rejestru, nie później niż w terminie 14 dni od dnia jej zaistnienia, składając stosowny wniosek wraz z dokumentami potwierdzającymi dokonane zmiany.</p> <p>3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 2, KNF może nałożyć na podmiot, o którym mowa w ust. 1 karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej wartości 500 złotych za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100.000 zł. Przepisy 105 ust. 2 i 4 oraz art. 116 stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 15 (1) – (3)	<p>Rachunkowość i badanie ustawowe</p> <p>1. Do instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio dyrektywę 83/349/EWG oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywy 83/349/EWG i 86/635/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości [27].</p> <p>2. O ile nie przewidziano zwolnienia na mocy dyrektywy 78/660/EWG i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych badane są przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE.</p> <p>3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych dostarczenia oddzielnych informacji rachunkowych dotyczących usług płatniczych wymienionych w załączniku oraz działań określonych w art. 16 ust. 1, które są przedmiotem sprawozdania z badania. Sprawozdanie to przygotowują, jeżeli ma to zastosowanie, biegli rewidenty lub firma audytorska.</p>	T	Art. 81, 83 oraz art. 154	<p>Art. 81. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF sporządzone zgodnie z przepisami o rachunkowości roczne sprawozdanie finansowe, a także roczne skonsolidowane sprawozdanie finansowe jeżeli istnieje obowiązek jego sporządzenia. Sprawozdania przekazuje się wraz z raportem z badania sprawozdania i opinią podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych oraz odpisem uchwały bądź postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego, w terminie nie dłuższym niż 15 dni od dnia zatwierdzenia odpowiednio rocznego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki i rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez organ zatwierdzający jednostki dominującej.</p> <p>Art. 83. 1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania finansowe i statystyczne obejmujące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wartość posiadanych środków płynnych; 2) informację o udzielanych w danym kwartale kredytach, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie na jaki zostały udzielone; 3) informacje o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz 	

				<p>strukturze walutowej;</p> <p>4) zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty;</p> <p>5) informacje o rodzaju i zakresie działalności o której mowa w art. 74.</p> <p>2. KNF w drodze decyzji, na uzasadniony wniosek krajowej instytucji płatniczej, może zwolnić ją z obowiązków określonych w ust. 1 lub ograniczyć ich zakres.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich przekazywania KNF, uwzględniając konieczność zapewnienia KNF dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej.</p> <p>Art. 154. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, z późn. zm.21) w art. 82 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„ po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, określić szczególne zasady rachunkowości krajowych instytucji płatniczych, w tym zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym, odpowiednio w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym grupy kapitałowej oraz sprawozdaniach z działalności.”.</p>	
Art. 15 (4)	4. Obowiązki ustanowione w art. 53 dyrektywy 2006/48/WE stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych.	T	Art. 82	<p>Art. 82. 1. Podmiot uprawniony do badania sprawozdań finansowych jest obowiązany do niezwłocznego informowania KNF o stwierdzonych w trakcie przeprowadzania badania sprawozdania finansowego okolicznościach i zdarzeniach, które mogą stanowić podstawę do wydania opinii z zastrzeżeniami, opinii negatywnej albo odmowy wyrażenia opinii, albo wskazywać na naruszenie przepisów określających przesłanki udzielania zezwolenia krajowym instytucjom płatniczym lub regulujących prowadzenie działalności krajowych instytucji płatniczych albo na zagrożenie kontynuowania działalności przez tę instytucję.</p>	

Art. 16 (1)	<p>Rodzaje działalności</p> <p>1. Oprócz świadczenia usług płatniczych, wymienionych w załączniku, instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:</p> <p>a) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność polegająca na świadczeniu usługi bezpiecznego przechowywania, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;</p> <p>b) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 28;</p> <p>c) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem obowiązującego prawa wspólnotowego i krajowego.</p>	T	Art. 74	<p>Art. 74.1. Krajowa instytucja płatnicza, oprócz świadczenia usług płatniczych, może:</p> <p>1) świadczyć ściśle powiązane ze świadczeniem usług płatniczych usługi dodatkowe, takie jak:</p> <p>a) usługi wymiany walut,</p> <p>b) usługi bezpiecznego przechowywania środków przekazanych w celu wykonania usługi płatniczej,</p> <p>c) usługi przechowywania i przetwarzania danych;</p> <p>2) prowadzić systemy płatności z zastrzeżeniem wymogów określonych w przepisach odrębnych w szczególności dotyczących uzyskiwania zgody właściwego organu na ich prowadzenie;</p> <p>3) prowadzić inną działalność gospodarczą.</p> <p>2. Świadczenie przez krajową instytucję płatniczą w ramach realizacji transakcji płatniczych usługi przeliczenia waluty nie stanowi działalności kantorowej w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.)).</p> <p>3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja płatnicza może udzielać kredytu:</p> <p>a) służącego realizacji transakcji płatniczej wyłącznie w celu wykonania usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2-6, oraz pod warunkiem, że:</p> <p>b) kredyt ten udzielany jest na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ze środków otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.</p>	
Art. 16(2)	<p>2. Jeżeli instytucje płatnicze zajmują się świadczeniem co najmniej jednej z usług płatniczych wymienionych w załączniku, mogą one tylko prowadzić rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych. Wszelkie środki otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych na świadczenie usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2000/46/WE.</p>	T	Art. 7 ust. 1 i 2	<p>Art. 7. 1. Środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze oraz biura usług płatniczych od użytkowników w związku ze świadczeniem usług płatniczych, nie stanowią depozytu ani innych podlegających zwrotowi środków w rozumieniu art. 726 kodeksu cywilnego.</p> <p>2. Instytucje płatnicze oraz biura usług płatniczych nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy - Prawo bankowe. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym nie mogą być</p>	

				oprocentowane, ani nie mogą prz	
Art. 16 (3)	<p>3. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w pkt 4, 5 lub 7 załącznika, jedynie w przypadku spełnienia następujących warunków:</p> <p>a) kredyt ma charakter pomocniczy i udzielany jest wyłącznie w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;</p> <p>b) niezależnie od krajowych zasad udzielania kredytów za pośrednictwem kart kredytowych, kredyt udzielony w związku z płatnością i zrealizowany zgodnie z art. 10 ust. 9 i art. 25 jest spłacany w krótkim terminie, który w żadnym wypadku nie przekracza dwunastu miesięcy;</p> <p>c) kredyt taki nie jest udzielany ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej; i</p> <p>d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie adekwatne do całkowitej kwoty udzielonego kredytu, w stopniu zadowalającym organy nadzorcze.</p>	T	Art. 74 ust 3	<p>3. W związku z wykonywaniem usług płatniczych instytucja płatnicza może udzielać kredytu:</p> <p>a) służącego realizacji transakcji płatniczej wyłącznie w celu wykonania usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2-6, oraz pod warunkiem, że:</p> <p>b) kredyt ten udzielany jest na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, ze środków otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej.</p>	
Art. 16 (4) i (5)	<p>4. Instytucje płatnicze nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 5 dyrektywy 2006/48/WE.</p> <p>5. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych środków wdrażających dyrektywę 87/102/WE. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innego właściwego prawodawstwa wspólnotowego lub krajowego dotyczącego warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.</p>	T	Art. 7 ust. 2 oraz art. 5 ust. 5	<p>Art. 7 ust 2 Instytucje płatnicze oraz biura usług płatniczych nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków pieniężnych podlegających zwrotowi w rozumieniu ustawy - Prawo bankowe. Środki pieniężne złożone na rachunku płatniczym nie mogą być oprocentowane, ani nie mogą przynosić żadnych innych pożytków.</p> <p>Art. 5 /.../5. Przepisy ustawy nie uchybiają przepisom ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.).</p>	
Art. 17 (1) – (4)	<p>Korzystanie z usług agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu</p> <p>1. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, przekazuje ona do wiadomości właściwym organom macierzystego państwa członkowskiego następujące informacje:</p> <p>a) nazwę i adres agenta;</p> <p>b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będą korzystali agenci w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą</p>	T	Art. 141, art. 85 i 86	<p>Art. 141. 1. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru, jeżeli wniosek jest niekompletny i nie został uzupełniony w wyznaczonym terminie lub dane zawarte we wniosku albo w załączonych dokumentach są niezgodne ze stanem faktycznym.</p> <p>2. KNF odmawia wpisu do rejestru osoby fizycznej wobec, której prawomocnie orzeczono zakaz prowadzenia działalności gospodarczej; w przypadku gdy zakaz prowadzenia działalności gospodarczej orzeczony został jako środek karny, działalność prowadzona przez osobę wpisaną do rejestru na</p>	

	<p>2005/60/WE; i</p> <p>c) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem, z którego usług wnioskodawca będzie korzystał w ramach świadczenia usług płatniczych, a także dokumentację potwierdzającą, że są właściwymi osobami.</p> <p>2. Po otrzymaniu informacji zgodnie z ust. 1 właściwe organy mogą wpisać agenta do rejestru określonego w art. 13.</p> <p>3. Przed wpisaniem agenta do rejestru właściwe organy mogą, jeżeli uznają, że dostarczone im informacje są nieprawidłowe, podjąć dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji.</p> <p>4. Jeżeli po przeprowadzeniu działań w celu sprawdzenia tych informacji właściwe organy nie mają wystarczającej pewności co do prawidłowości informacji dostarczonych im zgodnie z ust. 1, odmawiają wpisania agenta do rejestru określonego w art. 13.</p>		<p>podstawie wpisu do rejestru musi być działalnością, o której mowa w tym orzeczeniu.</p> <p>Art. 85. 1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF w formie pisemnej zawiadomienie o zamiarze świadczenia usług płatniczych za pośrednictwem agenta wraz z wnioskiem o dokonanie wpisu agenta do rejestru.</p> <p>2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko albo firmę agenta; 2) adres siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności agenta; 3) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będzie korzystał agent w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy; <p>imiona i nazwiska oraz funkcje osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem</p> <p>Art. 86 1. Krajowa instytucja płatnicza może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych.</p> <p>2. Krajowa instytucja płatnicza prowadzi ewidencję umów, o których mowa w ust. 1, zawierającą dane identyfikacyjne przedsiębiorcy, zakres powierzonych czynności i miejsce ich wykonywania oraz okres obowiązywania umowy.</p> <p>3. W przypadku, gdy umowa, o której mowa w ust. 1 przewiduje powierzenie wykonywania istotnych czynności operacyjnych krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy oraz o każdej jej zmianie, rozwiązaniu lub o jej wygaśnięciu, co najmniej na 14 dni przed jej zawarciem, zmianą, rozwiązaniem lub wygaśnięciem</p> <p>4. Czynność operacyjną uznaje się za istotną, jeżeli jej niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie mogłoby w poważnym stopniu zagrozić ciągłości spełniania przez krajową instytucję płatniczą wymogów od których uzależnione było wydanie zezwolenia, lub wykonywania innych obowiązków</p>	
--	--	--	---	--

			<p>nałożonych na instytucję płatniczą przez ustawę lub zagrażałyby jej wynikom finansowym, albo rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych.</p> <p>5. Krajowa instytucja płatnicza może powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie istotnych czynności operacyjnych, jeżeli powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez krajową instytucję płatniczą działalności zgodnie z przepisami prawa i wydanym jej zezwoleniem oraz na ostrożne i stabilne zarządzanie krajową instytucją płatniczą, oraz:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedsiębiorca posiada uprawnienia do wykonywania czynności w zakresie przedmiotu umowy, jeżeli z przepisów prawa wynika obowiązek posiadania takich uprawnień albo zajmuje się wykonywaniem tych czynności w sposób zawodowy; 2) przedsiębiorca posiada niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz zapewnia warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do prawidłowego wykonywania umowy, o której mowa w ust. 1; 3) sytuacja finansowa przedsiębiorcy pozwala na prawidłowe wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1; 4) przedsiębiorca umożliwi skuteczne nadzorowanie przez krajową instytucję płatniczą wykonywania powierzonych mu czynności oraz zarządzanie ryzykiem związanym z powierzeniem czynności, a krajowa instytucja płatnicza posiada wiedzę umożliwiającą skuteczne nadzorowanie wykonywania powierzonych czynności i zarządzanie ryzykiem; 5) krajowa instytucja płatnicza będzie posiadać dostęp do informacji i dokumentów związanych z wykonywaniem czynności powierzonych przedsiębiorcy, w szczególności w przypadku, gdy udostępnienie tych danych następuje w wyniku żądania KNF; 6) krajowa instytucja płatnicza i przedsiębiorca będą posiadać plany działania zapewniające ciągłe, bezpieczne i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową,
--	--	--	--

				<p>również w przypadku rozwiązania umowy, a także plany działania przewidujące sposoby odzyskiwania danych chroniące przed ich utratą spowodowaną zdarzeniami losowymi.</p> <p>6. Powierzenie wykonywania czynności operacyjnych nie może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzić do zaprzestania faktycznego świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję płatniczą; 2) obejmować przekazania prawa do reprezentowania instytucji płatniczej lub zarządzania instytucją płatniczą w rozumieniu art. 201 § 1 i art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz.1037, z późn. zm.ⁱⁱⁱ) oraz art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz.1848, z późn. zm.^{iv}). 	
Art. 17 (5) i (6)	<p>5. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta, stosuje procedury określone w art. 25. W tym przypadku, zanim możliwe będzie zarejestrowanie agenta na mocy niniejszego artykułu właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego informują właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego o zamiarze zarejestrowania agenta oraz biorą pod uwagę ich opinię.</p> <p>6. Jeżeli właściwe organy goszczącego państwa członkowskiego mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub założeniem oddziału jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub że zaangażowanie takiego agenta lub założenie takiego oddziału mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informują o tym właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego, które mogą odmówić zarejestrowania agenta lub oddziału, lub jeżeli agent lub oddział zostali już wpisani do rejestru – usunąć stosowny wpis.</p>	T	Art. 92	<p>Art. 92. 1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF, w formie pisemnej, o zamiarze świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru.</p> <p>2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze przez oddział lub za pośrednictwem agenta; 2) firmę i adres siedziby krajowej instytucji płatniczej; 3) nazwę i adres oddziału lub imię i nazwisko albo firmę agenta oraz adres jego siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności; 4) opis struktury organizacyjnej oddziału; 5) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu; 6) nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta; 	

				<p>7) wykaz usług płatniczych, które krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, odpowiednio przez oddział lub za pośrednictwem agenta.</p> <p>3. KNF może żądać uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 w wyznaczonym terminie.</p> <p>4. W terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub jego uzupełnienia, KNF przesyła właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zawiadomienie o zamiarze świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usług płatniczych w innym państwie członkowskim przez oddział lub za pośrednictwem agenta, albo w drodze decyzji odmawia przesłania zawiadomienia. W przypadku nieotrzymania w terminie 30 dni od dnia przesłania zawiadomienia zastrzeżeń zgłoszonych przez właściwe organy nadzorcze państwa goszczącego, KNF wpisuje odpowiednio oddział lub agenta do rejestru. W przypadku otrzymania zastrzeżeń KNF może odmówić dokonania wpisu.</p> <p>5. O dokonaniu wpisu do rejestru KNF powiadamia zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.</p> <p>6. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału instytucji płatniczej, w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi przez agenta lub oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub że rozpoczęcie świadczenia usług przez agenta lub założenie oddziału mogłoby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.</p>	
Art. 17 (7)	7. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie niektórych funkcji operacyjnych usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy macierzystego państwa	T	Art. 84, 85, 86	Art. 84. 1. Krajowa instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.	

	<p>członkowskiego.</p> <p>Ważne funkcje operacyjne zlecane podmiotom świadczącym usługi w ramach outsourcingu nie może być wykonywane w sposób naruszający w poważnym stopniu jakość kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania zgodności działalności instytucji płatniczej ze wszystkimi zobowiązaniami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.</p> <p>Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeżeli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu zagrażałyby w poważnym stopniu ciągłości wypełniania przez instytucję płatniczą wymogów zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wniosek na mocy niniejszego tytułu, lub innych zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagrażałyby jej wynikom finansowym, lub też rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych. Państwa członkowskie zapewniają, by zlecając w ramach outsourcingu ważne funkcje operacyjne, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:</p> <p>a) skutkiem outsourcingu nie jest delegowanie przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;</p> <p>b) stosunek i zobowiązania instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy nie ulegają zmianie;</p> <p>c) warunki, jakie ma spełnić instytucja płatnicza, aby otrzymać i zachować zezwolenie zgodnie z niniejszym tytułem nie są naruszone; i</p> <p>d) żaden z innych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie przestał obowiązywać ani nie uległ zmianie.</p>		<p>2. Umowa między agentem a krajową instytucją płatniczą jest zawierana na piśmie pod rygorem nieważności.</p> <p>Art. 85. 1. Krajowa instytucja płatnicza przekazuje KNF w formie pisemnej zawiadomienie o zamiarze świadczenia usług płatniczych za pośrednictwem agenta wraz z wnioskiem o dokonanie wpisu agenta do rejestru.</p> <p>2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) imię i nazwisko albo firmę agenta; 5) adres siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności agenta; 6) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będzie korzystał agent w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy; 7) imiona i nazwiska oraz funkcje osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem. <p>Art. 86 1. Krajowa instytucja płatnicza może, na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej z innym przedsiębiorcą, powierzyć temu przedsiębiorcy wykonywanie określonych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych.</p> <p>2. Krajowa instytucja płatnicza prowadzi ewidencję umów, o których mowa w ust. 1, zawierającą dane identyfikacyjne przedsiębiorcy, zakres powierzonych czynności i miejsce ich wykonywania oraz okres obowiązywania umowy.</p> <p>3. W przypadku, gdy umowa, o której mowa w ust. 1 przewiduje powierzenie wykonywania istotnych czynności operacyjnych krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy oraz o każdej jej zmianie, rozwiązaniu lub o jej wygaśnięciu, co najmniej na 14 dni przed jej zawarciem, zmianą, rozwiązaniem lub wygaśnięciem.</p> <p>4. Czynność operacyjną uznaje się za istotną, jeżeli jej niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie mogłoby w poważnym stopniu zagrazić ciągłości spełniania przez krajową instytucję płatniczą wymogów od których uzależnione było wydanie</p>	
--	--	--	---	--

			<p>zezwolenia, lub wykonywania innych obowiązków nałożonych na instytucję płatniczą przez ustawę lub zagrażałyby jej wynikom finansowym, albo rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych.</p> <p>5. Krajowa instytucja płatnicza może powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie istotnych czynności operacyjnych, jeżeli powierzenie wykonywania czynności nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez krajową instytucję płatniczą działalności zgodnie z przepisami prawa i wydanym jej pozwoleniem oraz na ostrożne i stabilne zarządzanie krajową instytucją płatniczą oraz:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przedsiębiorca posiada uprawnienia do wykonywania czynności w zakresie przedmiotu umowy, jeżeli z przepisów prawa wynika obowiązek posiadania takich uprawnień albo zajmuje się wykonywaniem tych czynności w sposób zawodowy; 2) przedsiębiorca posiada niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz zapewnia warunki techniczne i organizacyjne niezbędne do prawidłowego wykonywania umowy, o której mowa w ust. 1; 3) sytuacja finansowa przedsiębiorcy pozwala na prawidłowe wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1; 4) przedsiębiorca umożliwi skuteczne nadzorowanie przez krajową instytucję płatniczą wykonywania powierzonych mu czynności oraz zarządzanie ryzykiem związanym z powierzeniem czynności, a krajowa instytucja płatnicza posiada wiedzę umożliwiającą skuteczne nadzorowanie wykonywania powierzonych czynności i zarządzanie ryzykiem; 5) krajowa instytucja płatnicza będzie posiadać dostęp do informacji i dokumentów związanych z wykonywaniem czynności powierzonych przedsiębiorcy, w szczególności w przypadku, gdy udostępnienie tych danych następuje w wyniku żądania KNF; 6) krajowa instytucja płatnicza i przedsiębiorca będą posiadać plany działania zapewniające ciągłe, bezpieczne i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową, również w przypadku rozwiązania umowy, a także plany działania przewidujące sposoby odzyskiwania danych 	
--	--	--	---	--

				<p>chroniące przed ich utratą spowodowaną zdarzeniami losowymi.</p> <p>6. Powierzenie wykonywania czynności operacyjnych nie może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzić do zaprzestania faktycznego świadczenia usług płatniczych przez krajową instytucję płatniczą; 2) obejmować przekazania prawa do reprezentowania instytucji płatniczej lub zarządzania instytucją płatniczą w rozumieniu art. 201 § 1 i art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz.1037, z późn. zm.)) oraz art. 48 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz.1848, z późn. zm.). 	
Art. 17 (8)	8. Instytucje płatnicze zapewniają, aby agenci lub oddziały działające w ich imieniu odpowiednio poinformowały o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.	T	Art. 89 i 90	<p>Art. 89. Krajowe Instytucje płatnicze zapewniają, aby oddziały przez które prowadzą działalność oraz agenci, za pośrednictwem których świadczą usługi płatnicze informowały w sposób rzetelny użytkowników o tym fakcie.</p> <p>Art. 90. Agent jest obowiązany w umowie zawieranej z użytkownikiem jednoznacznie wskazać instytucję płatniczą, w imieniu i na rzecz której działa, z podaniem numeru wpisu do rejestru</p>	
	<p>Odpowiedzialność</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych osobom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu zapewnienia spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.</p> <p>2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.</p>	T	Art. 84, art. 87 ust. 2-3 art. 88, art. 90	<p>Art. 84. 1. Krajowa instytucja płatnicza może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agentów.</p> <p>2. Umowa między agentem a krajową instytucją płatniczą jest zawierana na piśmie pod rygorem nieważności.</p> <p>Art. 87. 2.</p> <p>2. KNF, w drodze decyzji, nakazuje krajowej instytucji płatniczej doprowadzenie w wyznaczonym terminie do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu instytucją płatniczą; 2) przedsiębiorca będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy. 	

				<p>Art. 87 3. Od decyzji KNF, o której mowa w ust. 2, krajowa instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się</p> <p>Art. 88 1. Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników za działania jej agentów lub podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86, jak za swoje własne działania.</p> <p>2. Odpowiedzialności, o której mowa w ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć, z zastrzeżeniem art. 149.</p> <p>3. Odpowiedzialności agenta, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy o której mowa w art. 86, wobec instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa odpowiednio w art. 84 ust. 2 albo w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.</p> <p>Art. 90. Agent jest obowiązany w umowie zawieranej z użytkownikiem jednoznacznie wskazać instytucję płatniczą, w imieniu i na rzecz której działa, z podaniem numeru wpisu do rejestru</p>	
Art. 19	<p>Prowadzenie rejestrów</p> <p>Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg prowadzenia wszystkich stosownych rejestrów do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, bez uszczerbku dla dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów wspólnotowych lub krajowych.</p>	T	Art. 75	<p>Art. 75 Krajowa instytucja płatnicza obowiązana jest przechowywać dokumenty związane ze świadczeniem usług płatniczych przez okres co najmniej 5 lat od dnia ich wytworzenia lub otrzymania</p>	
Art. 20	<p>Wyznaczenie właściwych organów</p> <p>1. Państwa członkowskie wyznaczają jako organy właściwe do udzielania zezwoleń i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami płatniczymi, które</p>	T	Art. 14, art. 60 ust. 1, art. 99 oraz art.	<p>Art. 14 Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 1-5 oraz w pkt 9 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro - zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 924/2009</p>	

<p>wykonyują obowiązki przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo instytucje uznane przez prawo krajowe lub przez organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne.</p> <p>Wyznacza się takie organy właściwe, które gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknięcie konfliktu interesów. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego instytucji płatniczych, instytucji kredytowych, instytucji pieniądza elektronicznego ani też instytucji świadczących żyro pocztowe nie wyznacza się jako właściwe organy.</p> <p>Państwa członkowskie powiadamiają o tym stosownie Komisję.</p> <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.</p> <p>3. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego jest więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie ich właściwych obowiązków. Ten sam przepis stosuje się w przypadkach, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.</p> <p>4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych na mocy ust. 1 odpowiadają wyznaczone zgodnie z ust. 1 właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego.</p> <p>5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych wymienionych w załączniku i działania wymienione w art. 16 ust. 1 lit. a).</p>	<p>166 pkt 7</p>	<p>Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L266 z 9.10.2009, str. 11) , sprawują organy właściwe do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami na mocy odrębnych ustaw. Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 6 i 10 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą oraz rozporządzeniem (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie płatności transgranicznych w euro, sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”.</p> <p>Art. 60. 1. Świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej wymaga uzyskania zezwolenia KNF</p> <p>Art. 99 1. Działalność w zakresie usług płatniczych prowadzona przez krajowe instytucje płatnicze, w tym przez ich agentów oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86, podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, zwanemu dalej „nadzorem”.</p> <p>2. Celem nadzoru jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji płatniczych, 2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 z przepisami niniejszej ustawy oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE/924/2009 z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie; (Dz. Urz. UE L 09 266) oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1, 3) ochrona interesów użytkowników, w 	
---	----------------------	--	--

				<p>szczegółności poprzez realizację celów określonych w pkt 1 i 2.</p> <p>Art. 166</p> <p>7) w art. 16 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2-4 w brzmieniu:</p> <p>„2. Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy oraz członkowie Komisji mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji, w tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym.</p> <p>3. Członkowie Komisji mogą udostępniać informacje uzyskane w związku z ich uczestnictwem w pracach Komisji, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, pracownikom odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, Narodowego Banku Polskiego oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej, w zakresie niezbędnym dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami Komisji.</p> <p>4. Pracownicy instytucji, o których mowa w ust. 3 są obowiązani do nieujawniania informacji udostępnionych przez członków Komisji. Obowiązek ten trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.”;</p>	
Art. 21	<p>Nadzór</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości zgodności z przepisami niniejszego tytułu były proporcjonalne, wystarczające i adekwatne do rodzajów ryzyka, na które narażone są instytucje płatnicze.</p> <p>W celu sprawdzenia przestrzegania przepisów niniejszego tytułu właściwe organy są uprawnione w</p>	T	Art.99 ust. 2, 69, art. 100-103, 105, art. 73 ust 1, art. 106	<p>Art. 99 2. Celem nadzoru jest:</p> <p>1) zapewnienie bezpieczeństwa finansowego krajowych instytucji płatniczych,</p> <p>2) zapewnienie zgodności działalności krajowych instytucji płatniczych, w tym prowadzonej przez ich agentów oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 z przepisami ustawy oraz rozporządzenia (WE) nr 924/2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 w</p>	

<p>szczegółności do podjęcia następujących kroków:</p> <p>a) wezwania instytucji płatniczej do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania zgodności;</p> <p>b) przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego agenta lub oddziału świadczącego usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza, lub każdego podmiotu wykonującego operacje związane z usługami płatniczymi w ramach outsourcingu;</p> <p>c) wydawania zaleceń, wytycznych, a w stosownych przypadkach – wiążących przepisów administracyjnych;</p> <p>i</p> <p>d) zawieszania lub cofania zezwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 12.</p> <p>2. Bez uszczerbku dla procedur cofania zezwoleń oraz przepisów prawa karnego państwa członkowskie zapewniają, by ich odpowiednie właściwe organy mogły nakładać lub zarządzać sankcje lub inne środki przeciwko instytucjom płatniczym lub osobom, które sprawują faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych, gdy owe instytucje lub osoby naruszyły przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy czym celem takich sankcji i środków będzie w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź przyczyn owych naruszeń.</p> <p>3. Niezależnie od wymogów art. 6, art. 7 ust. 1 i 2 i art. 8 (KAPITAŁ ZAKŁADOWY/FUNDUSZE WŁASNE/ICH OBLICZANIE), państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy miały prawo podejmować kroki określone w ust. 1 niniejszego artykułu w celu zapewnienia kapitału wystarczającego dla świadczenia usług płatniczych, szczególnie w przypadkach gdy działalność instytucji płatniczej niebędąca usługami płatniczymi narusza lub mogłaby naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej.</p>		<p>sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L266 z 9.10.2009, str. 11) oraz zezwoleniem, o którym mowa w art. 60 ust. 1,</p> <p>3) ochrona interesów użytkowników, w szczególności przez realizację celów określonych w pkt 1 i 2.</p> <p>Art. 69. 1. KNF może cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jeżeli:</p> <p>1) instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie wskutek złożenia fałszywych informacji lub inny sposób niezgodny z prawem;</p> <p>2) instytucja płatnicza przestała spełniać wymogi, od których uzależnione jest wydanie zezwolenia;</p> <p>3) instytucja płatnicza wykonuje działalność z naruszeniem zezwolenia lub trwale utraciła zdolność do wykonywania swoich zobowiązań;</p> <p>4) instytucja płatnicza, kontynuując działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności;</p> <p>5) osoby, które bezpośrednio lub pośrednio posiadają znaczny pakiet akcji lub udziałów w instytucji płatniczej, nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>6) osoba zarządzająca nie daje rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą;</p> <p>7) bliskie powiązania między krajową instytucją płatniczą a innymi podmiotami mogłyby uniemożliwiać skuteczne sprawowanie nadzoru nad krajową instytucją płatniczą;</p> <p>8) przepisy prawa państwa innego niż państwo członkowskie, mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą krajowa instytucja płatnicza ma bliskie powiązania lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów, mogłyby uniemożliwiać skuteczne sprawowanie nadzoru nad tą instytucją;</p> <p>9) instytucja płatnicza, która nie stosuje środków ochrony środków pieniężnych użytkowników określonych w art. 78 ust. 1, nie zawarła w terminie umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, o</p>	
--	--	--	--

			<p>której mowa w art. 78 ust. 2;</p> <p>10) hybrydowa instytucja płatnicza nie zakończyła działalności zgodnie z art. 68 ust. 9 albo ust. 10 w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 68 ust. 1</p> <p>2. Decyzja o cofnięciu zezwolenia jest natychmiast wykonalna.</p> <p>3. Jeżeli wymaga tego interes użytkowników, w decyzji o cofnięciu zezwolenia KNF może określić termin i warunki zaprzestania świadczenia usług płatniczych przez instytucję płatniczą.</p> <p>Art. 100. Czynności podejmowane w ramach nadzoru polegają w szczególności na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokonywaniu oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej; 2) badaniu jakości systemu zarządzania krajową instytucją płatniczą, w tym systemu kontroli wewnętrznej; 3) badaniu prawidłowości działalności operacyjnej związanej ze świadczeniem usług płatniczych. <p>Art. 101. KNF oraz osoby wykonujące czynności nadzoru nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustaw działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez KNF nadzorem.</p> <p>Art. 102. 1. KNF w ramach sprawowanego nadzoru może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wezwać krajową instytucję płatniczą do dostarczenia w określonym terminie wszelkich informacji niezbędnych dla realizacji celów nadzoru, o których mowa w art. 99 ust. 2; 2) zażądać okresowego przekazywania przez krajową instytucję płatniczą określonych danych niezbędnych do oceny sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej; 3) wydawać krajowej instytucji płatniczej zalecenia w zakresie: <ol style="list-style-type: none"> a) zapewnienia zgodności działalności krajowej instytucji płatniczej z przepisami ustawy oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady WE/924/2009 z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności 	
--	--	--	---	--

				<p>transgranicznych we Wspólnocie,</p> <p>b) zwiększenia funduszy własnych, jeżeli ich wysokość jest niższa niż wynikałoby to z przepisów ustawy lub decyzji, o której mowa w art. 76 ust. 3,</p> <p>c) podjęcia środków koniecznych do osiągnięcia i przestrzegania norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76,</p> <p>d) opracowania i stosowania procedur, które zapewnią utrzymywanie oraz bieżące monitorowanie poziomu funduszy własnych,</p> <p>e) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników;</p> <p>4) nakazać krajowej instytucji płatniczej wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu osiągnięcia norm, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 i art. 76;</p> <p>5) nakazać krajowej instytucji płatniczej realizację planu przywrócenia prawidłowych stosunków finansowych.</p> <p>2. KNF może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania krajowymi instytucjami płatniczymi mając na uwadze ochronę interesów użytkowników usług płatniczych.</p> <p>Art. 103. 1. KNF może przeprowadzać kontrolę działalności i sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej.</p> <p>2. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, KNF może przeprowadzać także ocenę działalności i sytuacji finansowej agenta, za pośrednictwem którego instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze lub podmiotu wykonującego niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 84. Jeżeli kontrola, o której mowa w ust. 1 nie pozwala na dokonanie wszystkich ustaleń niezbędnych do oceny działalności lub sytuacji finansowej agenta bądź podmiotu wykonującego niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86, czynności kontrolne mogą być prowadzone bezpośrednio wobec agenta bądź podmiotu wykonującego niektóre czynności</p>
--	--	--	--	---

			<p>operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 w ramach odrębnej kontroli.</p> <p>3. Czynności kontrolne wykonywane są przez pracowników Urzędu KNF po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego KNF lub upoważnioną przez niego osobę.</p> <p>4. Pracownicy, o których mowa w ust. 3, w zakresie ustalonym w upoważnieniu, mają prawo do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wstępu do pomieszczeń kontrolowanego podmiotu; 2) swobodnego dostępu do oddzielnego pomieszczenia biurowego i środków łączności; 3) wglądu do dokumentów kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii, odpisów i wyciągów z tych dokumentów; 4) wglądu do danych zawartych w systemie teleinformatycznym kontrolowanego podmiotu oraz żądania sporządzenia kopii lub wyciągów z tych danych, w tym w postaci dokumentów elektronicznych. <p>6. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Art. 105. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja płatnicza odmawia albo nieprawidłowo realizuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1 lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie zrealizowała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3, utrudnia bądź uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103 lub nie realizuje nakazów określonych w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5, a także gdy działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem prawa albo stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wystąpić do organu krajowej instytucji płatniczej z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości; 2) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu 	
--	--	--	---	--

			<p>podjęcia uchwały w sprawie wniosku o jej odwołanie przez organy krajowej instytucji płatniczej na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za krajową instytucję płatniczą w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych;</p> <p>3) ograniczyć zakres działalności krajowej instytucji płatniczej lub jej jednostek organizacyjnych;</p> <p>4) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości sześćdziesięciokrotności minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314);</p> <p>5) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1;</p> <p>6) nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1.000.000 zł,</p> <p>2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 6, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową krajowej instytucji płatniczej.</p> <p>3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do ustalenia wysokości kary, o której mowa w ust. 1 pkt 4.</p> <p>4. Zastosowanie środków, o których mowa w ust. 1 pkt 2-6, następuje w drodze decyzji. Decyzje w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, są natychmiast wykonalne.</p> <p>5. Decyzja KNF o ograniczeniu zakresu działalności może zawierać warunki i terminy, a decyzja o nałożeniu kary pieniężnej zawiera termin zapłaty należności.</p> <p>6. KNF może także zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą w przypadku:</p> <p>1) przedstawienia tej osobie zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;</p> <p>2) spowodowania przez tę osobę znacznych strat majątkowych krajowej instytucji płatniczej.</p> <p>7. O cofnięciu zezwolenia na prowadzenie</p>
--	--	--	--

				<p>działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej KNF niezwłocznie powiadamia właściwe organy nadzorcze państwa członkowskiego, w którym instytucja płatnicza prowadzi działalność transgranicznie, za pośrednictwem agenta lub przez oddział.</p> <p>Art. 73. 1. Informacje o instytucji płatniczej oraz o świadczonych przez nią usługach płatniczych, w tym informacje reklamowe, publikowane przez instytucję płatniczą, na zlecenie instytucji płatniczej lub na rzecz instytucji płatniczej, powinny być przedstawiane w sposób rzetelny i zrozumiały.</p> <p>Art. 106. 1. Jeżeli rozpowszechniane informacje, o których mowa w art. 73, wprowadzają lub mogą wprowadzać w błąd, KNF może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydać zalecenie o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. e; art. 105 ust. 1 nie stosuje się lub, 2) nakazać w drodze decyzji ogłoszenie sprostowania we wskazanej formie oraz w wyznaczonym terminie. <p>2. W przypadku gdy nakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie został wykonany, KNF może, w drodze decyzji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za nie wykonanie zalecenia lub nakazu, o których mowa w ust. 2, karę pieniężną do wysokości trzykrotnego miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary; 2) nałożyć na instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł. 3. Do kar, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 105 ust. 2, 4 i 5. 	
Art. 22	<p>Tajemnica zawodowa</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, że wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów są zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, włączając w to ekspertów działających w imieniu właściwych władz, chyba że chodzi o sprawy wchodzące w zakres prawa karnego.</p> <p>2. Przy wymianie informacji zgodnie z art. 24 tajemnica</p>	T	<p>Art. 108, 111 i art. 153 i art. 166 pkt 7 w odniesieniu do pkt 4 zmian w</p>	<p>Art. 108. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi oraz z innymi władzami lub organami, a w szczególności z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Europejskim Bankiem Centralnym; 2) NBP i bankami centralnymi państw członkowskich; 3) organami publicznymi innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór nad 	<p>Opcja częściowo została implementowana poprzez powołanie w art. 111 art. 16 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.</p> <p>Poza tym art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE zostały implementowane w ustawie o NBP, w Prawie bankowym,</p>

<p>zawodowa jest bezwzględnie dochowywana w celu zapewnienia ochrony praw osobistych i handlowych. 3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 44–52 dyrektywy 2006/48/WE.</p>		<p>tym pkt</p>	<p>systemami płatności.</p> <p>Art. 111. 1. KNF może udzielać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) właściwym organom nadzorczym; 2) bankom centralnym innych państw członkowskich lub innym instytucjom państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym innych państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności; 3) organom i instytucjom Unii Europejskiej właściwym w zakresie spraw związanych z nadzorem nad instytucjami płatniczymi, bądź innymi dostawcami lub nadzorem systemami płatności. <p>2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1 następuje jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru nad dostawcami, nadzoru nad systemami płatności lub zadań z zakresu polityki monetarnej; 2) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza te organy możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody KNF. <p>3. KNF może zawierać z właściwymi organami nadzorczymi porozumienia o współdziałaniu w zakresie nadzoru.</p> <p>Art. 153. 1. Kto będąc obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w art. 11 ust. 3, ujawnia je niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, podlega grzywnie do 500 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 2 albo obu tym karom łącznie.</p> <p>2. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, podlega grzywnie do 1 000 000 złotych lub karze pozbawienia wolności do lat 3.</p> <p>Art. 166</p> <p>7) „2.Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy oraz</p>	<p>Ustawie o BFG oraz w Prawie upadłościowym i naprawczym.</p>
--	--	----------------	--	--

				<p>członkowie Komisji mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji, w tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym.</p> <p>3. Członkowie Komisji mogą udostępniać informacje uzyskane w związku z ich uczestnictwem w pracach Komisji, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, pracownikom odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, Narodowego Banku Polskiego oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej, w zakresie niezbędnym dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami Komisji.</p> <p>4. Pracownicy instytucji, o których mowa w ust. 3 są obowiązani do nieujawniania informacji udostępnionych przez członków Komisji. Obowiązek ten trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.”;</p>	
Art. 23	<p>Prawo odwołania się do sądu</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze miały możliwość odwołania się do sądu od odnoszących się do nich decyzji podejmowanych przez właściwe organy zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.</p> <p>2. Ustęp 1 stosuje się także w przypadku zaniechania.</p>	T		<p>Jest zagwarantowane z uwagi na to, że do decyzji KNF stosuje się kpa</p> <p>Artykuł 11 ust 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym stanowi, że do postępowania Komisji i przed Komisją stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.¹¹⁾), chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Ponadto, art. 12 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym stanowi, że Komisja może upoważnić Przewodniczącego Komisji, Zastępców Przewodniczącego oraz pracowników Urzędu Komisji do podejmowania działań w zakresie właściwości Komisji, w tym do wydawania postanowień i decyzji administracyjnych.</p>	
Art. 24	<p>Wymiana informacji</p> <p>1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą, a w stosownych przypadkach z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich</p>	T	Art. 108 i 111	<p>Art. 108. W celu realizacji zadań wynikających z ustawy KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi oraz z innymi władzami lub organami, a w szczególności z:</p> <p>1) Europejskim Bankiem Centralnym;</p>	

	<p>oraz z innymi stosownymi właściwymi organami, wyznaczonymi na mocy przepisów wspólnotowych lub krajowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych.</p> <p>2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:</p> <p>a) właściwymi organami innego państwa członkowskiego odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń dla instytucji płatniczych i nadzór nad nimi;</p> <p>b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich sprawującymi funkcję władz monetarnych i nadzorczych, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunkowymi;</p> <p>c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi na mocy niniejszej dyrektywy, dyrektywy 95/46/WE, dyrektywy 2005/60/WE i innych przepisów wspólnotowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych, takich jak przepisy mające zastosowanie do ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych, jak również prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.</p>			<p>2) NBP i bankami centralnymi państw członkowskich;</p> <p>3) organami publicznymi innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności.</p> <p>Art. 111. 1. KNF może udzielać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy:</p> <p>1) właściwym organom nadzorczym;</p> <p>2) bankom centralnym innych państw członkowskich lub innym instytucjom państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu polityki monetarnej oraz innym organom publicznym innych państw członkowskich wykonującym zadania z zakresu nadzoru nad systemami płatności;</p> <p>3) organom i instytucjom Unii Europejskiej właściwym w zakresie spraw związanych z nadzorem nad instytucjami płatniczymi, bądź innymi dostawcami lub nadzorem systemami płatności.</p> <p>2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1 następuje jeżeli:</p> <p>1) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji wyłącznie na potrzeby wykonywanych przez te organy zadań z zakresu nadzoru nad dostawcami, nadzoru nad systemami płatności lub zadań z zakresu polityki monetarnej;</p> <p>2) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza te organy możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody KNF.</p> <p>3. KNF może zawierać z właściwymi organami nadzorczymi porozumienia o współdziałaniu w zakresie nadzoru.</p>	
Art. 25	<p>Korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług</p> <p>1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzysta z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierzając świadczyć usługi płatnicze po raz pierwszy w państwie członkowskim innym niż jej macierzyste państwo członkowskie, informuje o tym fakcie właściwe organy w swoim macierzystym państwie członkowskim.</p> <p>W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej</p>	T	Art. 107, 91-98	<p>Art. 107. 1. W przypadku gdy unijna instytucja płatnicza lub jej agent prowadząc działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej narusza przepisy prawa polskiego, KNF:</p> <p>1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania przepisów prawa polskiego i wyznacza jej odpowiedni termin do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;</p> <p>2) po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, zawiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o</p>	

<p>informacji właściwe organy w macierzystym państwie członkowskim informują właściwe organy w goszczącym państwie członkowskim o nazwie i adresie instytucji płatniczej, nazwiskach osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem, jej strukturze organizacyjnej, oraz rodzaju usług płatniczych, które instytucja ta zamierza świadczyć na terytorium goszczącego państwa członkowskiego.</p> <p>2. W celu przeprowadzania kontroli oraz podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w art. 21 w odniesieniu do agenta, oddziału lub podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu na rzecz instytucji płatniczej, znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego współpracuje z właściwymi organami w goszczącym państwie członkowskim.</p> <p>3. W ramach współpracy zgodnie z ust. 1 i 2 właściwy organ macierzystego państwa członkowskiego każdorazowo zgłasza właściwemu organowi goszczącego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.</p> <p>4. Właściwe organy dostarczają sobie wzajemnie wszelkich istotnych lub stosownych informacji, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub podmiot świadczący usługi w ramach outsourcingu. W związku z tym właściwe organy przekazują na żądanie wszelkie stosowne informacje, a z własnej inicjatywy przekazują wszelkie istotne informacje.</p> <p>5. Ustępy 1–4 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na mocy dyrektywy 2005/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, w szczególności na mocy art. 37 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE i art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dotyczącego nadzorowania lub monitorowania spełniania wymogów ustanowionych w tych instrumentach prawnych.</p>		<p>stwierdzonych nieprawidłowościach.</p> <p>2. Jeżeli naruszenie przepisów prawa polskiego dotyczy przepisów działu II i III niniejszej ustawy po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1 i 3, zawiadamiając właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach i podjętych środkach.</p> <p>3. Jeśli pomimo zastosowania środków nadzoru przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego, unijna instytucja płatnicza lub jej agent prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej nadal nie przestrzegają przepisów prawa polskiego, KNF może zastosować odpowiednio środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4.</p> <p>4. Przepis ust. 3 stosuje się także w przypadku, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zastosowane środki przez właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego okazały się nieadekwatne do zaistniałego naruszenia lub niemożliwe do zastosowania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 2) właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego bez uzasadnienia odmawiają zastosowania środków nadzorczych bądź w sposób nieuzasadniony zwlekają z ich zastosowaniem. <p>5. Jeżeli zastosowanie procedury, o której mowa w ust. 1 lub 3 skutkowałoby nadmierną zwłoką, mogącą bezpośrednio zagrażać ważnym interesom użytkowników, KNF może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 z pominięciem tej procedury.</p> <p>6. W przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 5, KNF powiadamia właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o zastosowanych wobec oddziału unijnej instytucji płatniczej środkach nadzorczych.</p> <p>7. Do decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2-5 przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.</p> <p>8. Od decyzji KNF wydanych na podstawie ust. 2-5 unijna instytucja płatnicza może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej</p>	
---	--	--	--

			<p>doręczenia.</p> <p>Art. 114. Krajowa instytucja płatnicza, która uzyskała zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1, może prowadzić działalność na terytorium innego państwa członkowskiego poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej.</p> <p>Art. 91. Krajowa instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium innego państwa członkowskiego, przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta, usługi płatnicze wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1.</p> <p>Art. 92. 1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF, w formie pisemnej, o zamiarze świadczenia usług płatniczych na terytorium innego państwa członkowskiego przez oddział lub za pośrednictwem agenta, składając jednocześnie wniosek o dokonanie wpisu oddziału lub agenta do rejestru.</p> <p>2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę państwa członkowskiego, na terytorium którego krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze przez oddział lub za pośrednictwem agenta; 2) firmę i adres siedziby krajowej instytucji płatniczej; 3) nazwę i adres oddziału lub imię i nazwisko albo firmę agenta oraz adres jego siedziby albo głównego miejsca wykonywania działalności; 4) opis struktury organizacyjnej oddziału; 5) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu; 6) nazwiska osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta; 7) wykaz usług płatniczych, które krajowa instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium państwa członkowskiego, o którym mowa w pkt 1, odpowiednio przez oddział lub za pośrednictwem agenta. <p>3. KNF może żądać uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 w wyznaczonym terminie.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>4. W terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub jego uzupełnienia, KNF przesyła właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego zawiadomienie o zamiarze świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usług płatniczych w innym państwie członkowskim przez oddział lub za pośrednictwem agenta, albo w drodze decyzji odmawia przesłania zawiadomienia. W przypadku nieotrzymania w terminie 30 dni od dnia przesłania zawiadomienia zastrzeżeń zgłoszonych przez właściwe organy nadzorcze państwa goszczącego, KNF wpisuje odpowiednio oddział lub agenta do rejestru. W przypadku otrzymania zastrzeżeń KNF może odmówić dokonania wpisu.</p> <p>5. O dokonaniu wpisu do rejestru KNF powiadamia zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.</p> <p>6. KNF może odmówić dokonania wpisu do rejestru w zakresie dotyczącym agenta lub oddziału instytucji płatniczej, w przypadku uzyskania od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi przez agenta lub oddział, informacji wskazujących, iż istnieją uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z tą działalnością jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub że rozpoczęcie świadczenia usług przez agenta lub założenie oddziału mogłoby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.</p> <p>Art. 93. . KNF odmawia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 92 w przypadku gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zawiadomienie nie spełnia wymagań określonych w art. 92 ust. 2 i nie zostało uzupełnione w terminie; 2) struktura organizacyjna oddziału krajowej instytucji płatniczej jest nieadekwatna do zamierzonej działalności; 3) zamierzona działalność oddziału lub wykonywanie usług za pośrednictwem agenta naruszałoby przepisy prawa; 	
--	--	--	--	--

			<p>4) KNF posiada lub uzyskała od właściwych organów nadzorczych państwa goszczącego, w którym krajowa instytucja płatnicza zamierza wykonywać usługi płatnicze, informacje wskazujące, iż istnieją uzasadnione podstawy, aby podejrzewać, że jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy, lub że usiłowano popełnić takie przestępstwo, lub rozpoczęcie wykonywania usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłyby zwiększać ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.</p> <p>Art. 94. O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w art. 92 ust. 2 pkt 2 -6 krajowa instytucja płatnicza zawiadamia, w formie pisemnej, KNF i właściwe organy nadzorcze goszczącego państwa członkowskiego, najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem tej zmiany. Przepisy art. 92 ust. 3- 5, oraz art. 93 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 95. 1. Krajowa instytucja płatnicza zawiadamia KNF o zamiarze prowadzenia działalności transgranicznej. Zawiadomienie powinno wskazywać każdorazowo usługi płatnicze wynikające z udzielonego krajowej instytucji płatniczej zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, jakie instytucja płatnicza zamierza wykonywać oraz wskazywać państwa członkowskie w których instytucja płatnicza zamierza prowadzić działalność transgraniczną.</p> <p>2. KNF przesyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwym organom nadzorczym goszczącego państwa członkowskiego w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania i powiadamia o tym zainteresowaną krajową instytucję płatniczą.</p> <p>Art. 96. Unijna instytucja płatnicza może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi płatnicze przez oddział, w ramach działalności transgranicznej lub za pośrednictwem agenta w zakresie wynikającym z zezwolenia wydanego przez właściwe organy nadzorcze.</p>	
--	--	--	--	--

			<p>Art. 97. 1. Unijna instytucja płatnicza może rozpocząć wykonywanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług płatniczych przez oddział lub za pośrednictwem agenta po upływie miesiąca od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów nadzorczych macierzystego państwa członkowskiego następujących informacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwy i adresu oddziału lub agenta na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod którym możliwe będzie uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności; 2) opisu struktury organizacyjnej oddziału oraz opisu mechanizmów kontroli wewnętrznej dotyczących obowiązków związanych z przeciwdziałaniem przez oddział lub agenta praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu; 3) imion i nazwisk osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem lub działalnością agenta; 4) wykazu usług płatniczych, które unijna instytucja płatnicza zamierza świadczyć na terytorium RP. <p>2. O zamiarze dokonania zmiany danych, o których mowa w ust. 1, unijna instytucja płatnicza zawiadamia KNF najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem takiej zmiany. Zmiany mają charakter wiążący od dnia otrzymania przez KNF od właściwych organów państwa macierzystego zawiadomienia potwierdzającego powiadomienie tych organów o ich dokonaniu.</p> <p>3. Jeżeli KNF ma uzasadnione podstawy do podejrzeń, że w związku z zamierzonym świadczeniem usług przez unijną instytucję płatniczą przez oddział lub za pośrednictwem agenta jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy lub popełnienie takiego przestępstwa jest zamierzone, lub że świadczenie usług przez oddział lub za pośrednictwem agenta mogłoby zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informuje o tym właściwe organy nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego.</p> <p>Art. 98. 1. Unijna instytucja płatnicza może</p>	
--	--	--	---	--

				rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez KNF od właściwych organów nadzorczych państwa macierzystego, zawiadomienia zawierającego firmę, i adres siedziby unijnej instytucji płatniczej, oraz wykaz usług płatniczych, jakie ta instytucja zamierza wykonywać w ramach działalności transgranicznej.	
Art. 26	<p>Warunki</p> <p>1. Niezależnie od art. 13 państwa członkowskie mogą wyłączyć lub zezwolić swoim właściwym organom na wyłączenie stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1–3, z wyjątkiem art. 20, 22, 23 i 24, oraz zezwolić im na rejestrację osób fizycznych lub prawnych w rejestrze określonym w art. 13, w przypadku gdy:</p> <p>a) średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich dwunastu miesięcy wykonanych przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza 3 mln EUR miesięcznie. Wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu; oraz</p> <p>b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu bądź za inne przestępstwa finansowe.</p> <p>2. Siedziba główna lub miejsce zamieszkania każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z ust. 1 znajduje się w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.</p>	N	Art. 118-132	<p>Dział VII</p> <p>Biura usług płatniczych i kasy oszczędnościowo-kredytowe</p> <p>Art. 118. 1. Osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, może prowadzić działalność w zakresie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 jako biuro usług płatniczych. Działalność ta jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>2. Działalność, o której mowa w ust. 1 może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>3. Średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich dwunastu miesięcy wykonanych przez biuro usług płatniczych w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługi płatnicze, nie może przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 500.000 euro miesięcznie.</p> <p>4. Przy ustalaniu średniej, o której mowa w ust. 3, całkowitą kwotę transakcji płatniczych za dany miesiąc oblicza się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.</p> <p>5. Biuro usług płatniczych może prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych.</p> <p>Art. 119 Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru.</p>	<p>Opcja implementowana. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów uznano, iż takie rozwiązanie jest optymalne. Ustawodawcy unijnemu ani krajowemu nie zależy na usunięciu mniejszych podmiotów z rynku usług płatniczych, ale jedynie na uregulowaniu tego rynku i zapewnieniu bezpieczeństwa środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych.</p> <p>Przyjęto, iż próg wyniesie 500 tysięcy euro, z uwagi na fakt, iż w warunkach polskiego rynku 3 mln euro byłoby zbyt dużym progiem i mogłoby spowodować właściwie wyłączenie wszystkich podmiotów, co mogłoby nie zapewnić należytej ochrony środków pieniężnych użytkowników.</p> <p>Irlandia np. przewidziała próg na poziomie 100 tysięcy euro. Kwota 500 tysięcy euro wypośredkowuje również postulaty przedstawicieli rynku i administracji zebranych w grupie roboczej ds. usług finansowych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów.</p>

	<p>3. Osoby, o których mowa w ust. 1, traktuje się jako instytucje płatnicze. Nie stosuje się jednak do nich art. 10 ust. 9 i art. 25.</p>		<p>Art. 120. 1. Działalność w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana pod warunkiem, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) biuro posiada rozwiązania organizacyjne pozwalające na: <ol style="list-style-type: none"> a) wyliczanie całkowitej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych; b) wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy; 2) osoba zarządzająca biurem nie jest osobą prawomocnie skazaną za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, przestępstwo przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, przestępstwo skarbowe lub przestępstwo polegające na finansowaniu terroryzmu w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy. <p>2. Biuro usług płatniczych jest obowiązane do posiadania programu działalności i planu finansowego na okres pierwszych 12 miesięcy działalności uwzględniającego wymóg określony w art. 118 ust. 3.</p> <p>Art. 121. Biuro usług płatniczych może świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, oraz powierzyć innemu przedsiębiorcy wykonywanie niektórych czynności operacyjnych związanych ze świadczeniem usług płatniczych. Przepisy art. 84 – 98 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 122. 1. Wniosek o dokonanie wpisu biura usług płatniczych do rejestru zawiera odpowiednio dane dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wnioskodawcy: <ol style="list-style-type: none"> a) firmę, b) numer w rejestrze przedsiębiorców lub numer wpisu w ewidencji działalności gospodarczej, c) adres siedziby; 2) agentów wnioskodawcy: <ol style="list-style-type: none"> a) imię i nazwisko albo firmę, b) adres siedziby agenta albo głównego miejsca wykonywania działalności agenta; 3) oddziałów wnioskodawcy: <ol style="list-style-type: none"> a) nazwę oddziału; 	<p>Ministerstwo Finansów przychyliło się w projekcie do wyższego progu, który zaakceptowali po pracach grupy roboczej ds. usług płatniczych RRRF mali pośrednicy, a więc 500 tysięcy euro, jako do propozycji kompromisowej. Należy wskazać, że maksymalny, miesięczny próg obrotu przewidziany przez Dyrektywę PSD to 3 mln euro, który w warunkach polskiego rynku mógłby okazać się progiem zbyt wysokim.</p> <p>Sprawa opisywana w tym punkcie była przedmiotem interpelacji poselskiej w odpowiedzi na którą szeroko opisano kwestię zastosowania opcji z art. 26 PSD w projekcie ustawy o usługach płatniczych (zał. nr 1). Urząd Komisji Nadzoru Finansowego co do zasady w czasie konferencji uzgodnieniowej, mimo wcześniej zgłaszanych zastrzeżeń – przychylił się do kwoty progowej zaproponowanej w ministerialnym projekcie ustawy (500.000 euro).</p>
--	--	--	--	---

			<p>b) adres oddziału.</p> <p>2. Do wniosku o dokonanie wpisu do rejestru, o którym mowa w ust. 1 dołącza się:</p> <p>1) aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenie z ewidencji działalności gospodarczej;</p> <p>2) umowę spółki, akt założycielski lub aktualny statut, a w przypadku osób fizycznych poświadczoną notarialnie kopię dokumentu stwierdzającego tożsamość;</p> <p>3) oświadczenie następującej treści: „Oświadczam, że:</p> <p>1) dane zawarte we wniosku są kompletne i zgodne z prawdą;</p> <p>2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności gospodarczej w charakterze biura usług płatniczych, określone w ustawie z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U.).”.</p> <p>Art. 123. Biuro usług płatniczych zawiadamia KNF o zamiarze zakończenia działalności gospodarczej lub działalności w charakterze biura usług płatniczych, wskazując datę zakończenia działalności.</p> <p>Art. 124. W sprawach nieuregulowanych w ustawie dotyczących podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych, w tym w sprawach odmowy wpisu do rejestru, wydania decyzji o zakazie prowadzenia działalności i wykreślenia wpisu w rejestrze, stosuje się przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Art. 125. 1. Biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy, w celu wykonania transakcji płatniczych.</p> <p>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 biuro usług płatniczych wykonuje przez zawarcie, odpowiednio z bankiem krajowym, instytucją kredytową, z oddziałem banku zagranicznego albo z zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy co</p>
--	--	--	---

				<p>dane biuro usług płatniczych, umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej albo umowy ubezpieczenia, która przewiduje spełnienie przez gwaranta lub ubezpieczyciela świadczenia w przypadku niemożności wypełnienia przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wobec tych użytkowników.</p> <p>3. Gwarancja albo umowa ubezpieczenia, o których mowa w ust. 1, nie może być zawarta na okres krótszy niż 12 miesięcy. Umowy powinny obejmować cały okres prowadzenia działalności.</p> <p>4. Biuro usług płatniczych jest obowiązane złożyć w KNF oryginał dokumentu potwierdzającego zawarcie pierwszej umowy gwarancji lub ubezpieczenia w terminie 7 dni od zawarcia takiej umowy, a następnie składać do KNF oryginały dokumentów potwierdzających każdorazowe zawarcie kolejnej umowy gwarancji lub ubezpieczenia przed upływem terminu obowiązywania umowy poprzedniej. w terminie 7 dni od zawarcia takiej umowy.</p> <p>5. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 4 KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej wartości 500 złotych za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100.000 zł. Przepisy art. art. 116 i art. 105 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii PIU, określi, w drodze rozporządzenia, minimalną wysokość sumy gwarancji, o których mowa w ust. 2, uwzględniając zakres i rodzaj działalności wykonywanej przez biura usług płatniczych.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii PIU, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 2, minimalną sumę gwarancyjną oraz termin powstania obowiązku ubezpieczenia uwzględniając zakres i rodzaj działalności wykonywanej przez biura usług płatniczych.</p>	
--	--	--	--	--	--

				<p>Art. 126. 1. Biuro usług płatniczych zobowiązane jest do zgłoszenia KNF:</p> <ol style="list-style-type: none">1) każdego przekroczenia poziomu:<ol style="list-style-type: none">a) całkowitej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze w danym miesiącu w wysokości równoważności 500.000 euro;b) średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych za każdy okres ostatnich 3 miesięcy i ostatnich 12 miesięcy w wysokości równoważności 500.000 euro;2) o wszczęciu postępowania karnego w sprawie przestępstwa, o którym mowa w art. 120 ust. 1 pkt 2, lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe przeciwko osobie zarządzającej. <p>2. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, powinny zostać dokonane w terminie 14 dni od dnia:</p> <ol style="list-style-type: none">1) końca okresów, o których mowa w ust. 1 pkt 1;2) powzięcia wiadomości przez biuro o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. <p>3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej wartości 500 złotych za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100.000 zł. Przepisy art. 116 i art. 105 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 127. 1. W przypadku przekroczenia średniej całkowitej kwoty transakcji płatniczych, o której mowa w art. 118 ust. 3, biuro usług płatniczych, niezależnie od obowiązku dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b jest obowiązane do dostosowania rozmiarów prowadzonej działalności w zakresie usług płatniczych do wymogu art. 118 ust. 3 w terminie trzech miesięcy od końca okresu, w którym nastąpiło przekroczenie.</p> <ol style="list-style-type: none">2. Jeżeli wraz z dokonaniem zgłoszenia, o którym mowa w art. 126 ust. 1 pkt 1 lit. b biuro usług płatniczych złoży wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, przepisu ust. 1 nie stosuje się do czasu rozpoznania wniosku. W przypadku odmowy wydania zezwolenia, o którym	
--	--	--	--	--	--

			<p>mowa w art. 60 ust. 1 lub umorzenia postępowania, termin, o którym mowa w ust. 1 biegnie od dnia wydania ostatecznej decyzji w sprawie.</p> <p>Art. 128. 1. Biuro usług płatniczych obowiązane jest do przekazywania KNF informacji o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych wykonanych, w tym także przez jego agentów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w danym kwartale – w terminie do końca pierwszego miesiąca następnego kwartału; 2) w danym roku – w terminie w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku; 3) w danym miesiącu – w terminie do piętnastego dnia następnego miesiąca – w okresie, o którym mowa w art. 127 ust. 2. <p>2. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie biur usług płatniczych oraz całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez biura usług płatniczych, w tym także przez ich agentów.</p> <p>Art. 129. 1. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym</p> <p>2. Celem nadzoru nad biurami usług płatniczych jest zapewnienie zgodności działalności biur usług płatniczych z przepisami niniejszej ustawy oraz ochrona interesów użytkowników usług płatniczych.</p> <p>3. Do nadzoru nad biurami usług płatniczych stosuje się odpowiednio art. 102 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2, art. 103 ust. 1-4 i 6, art.101, art.106 oraz art.108-110.</p> <p>4. W ramach nadzoru KNF może wydawać biurom usług płatniczych zalecenia w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnienia zgodności działalności biura z przepisami niniejszej ustawy; 2) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników. <p>5. W razie stwierdzenia, że biuro usług płatniczych odmawia albo nieprawidłowo realizuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1 lub przekazywania danych, o</p>	
--	--	--	---	--

			<p>którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie zrealizowało w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w ust. 4, utrudnia bądź uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, a także gdy działalność biura usług płatniczych jest wykonywana z naruszeniem prawa albo stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1-3.</p> <p>6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 KNF może także:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzydziestokrotności minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314); 2) nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości do 500.000 zł. <p>7. Do kar, o których mowa w ust. 7 stosuje się odpowiednio przepisy art. 116 i art. 105 ust. 2 i 4.</p> <p>Art. 130. 1. Biura usług płatniczych obowiązane są do wnoszenia wpłat na pokrycie kosztów nadzoru w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez ich agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025 %.</p> <p>2. Należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p> <p>3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność zapewnienia skuteczności sprawowanego nadzoru oraz mając na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.</p> <p>Art. 131. Kasa oszczędnościowo-kredytowa w terminie 30 dni od dnia rozpoczęcia działalności w zakresie świadczenia usług płatniczych zawiadamia</p>	
--	--	--	---	--

				KNF o rozpoczęciu tej działalności, wskazując: 1) firmę i adres siedziby; 2) numer w rejestrze przedsiębiorców; 3) wykaz świadczonych usług płatniczych; 4) nazwę i adres posiadanych oddziałów. Art. 132. Do kas oszczędnościowo-kredytowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 81 i 82.	
	4. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić uregulowanie, zgodnie z którym osoby fizyczne lub prawne zarejestrowane zgodnie z ust. 1 mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 16.	N	Art. 118	Art. 118. 1. Osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, może prowadzić działalność w zakresie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 jako biuro usług płatniczych. Działalność ta jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. 2. Działalność, o której mowa w ust. 1 może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	Opcja implementowana, z uwagi na konieczność ochrony środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych. Ponadto w grupie roboczej ds. usług płatniczych dokonano analizy rynku drobnych usług płatniczych z których podmioty mogłyby być zainteresowane ukształtowaniem swojego statusu jako biur usług płatniczych, z której wynika, iż małe punkty płatności za rachunki i mali remitenci prowadzą swoją działalność właśnie w zakresie w jakim dozwolono ją biurom usług płatniczych.
	5. Osoby, o których mowa w ust. 1, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji wpływającą na warunek określony w tym ustępie. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki określone w ust. 1, 2 i 4, zainteresowane osoby miały obowiązek złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie 30 dni kalendarzowych zgodnie z procedurą określoną w art. 10. 6. Niniejszy artykuł nie stosuje się do przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub krajowych przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy.		Art. 118, 119, 126 oraz 129	Art. 118. 1. Osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, może prowadzić działalność w zakresie usług płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 jako biuro usług płatniczych. Działalność ta jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. 2. Działalność, o której mowa w ust. 1 może być wykonywana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 3. Średnia całkowitej kwoty transakcji płatniczych z poprzednich dwunastu miesięcy wykonanych przez biuro usług płatniczych w tym przez agentów, za pośrednictwem których świadczy ono usługi płatnicze, nie może przekraczać równowartości w walucie polskiej kwoty 500.000 euro miesięcznie. 4. Przy ustalaniu średniej, o której mowa w ust. 3, całkowitą kwotę transakcji płatniczych za dany	

			<p>miesiąc oblicza się przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego ten miesiąc.</p> <p>5. Biuro usług płatniczych może prowadzić działalność gospodarczą inną niż świadczenie usług płatniczych.</p> <p>Art. 119 Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru.</p> <p>Art. 126. 1. Biuro usług płatniczych zobowiązane jest do zgłoszenia KNF:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) każdego przekroczenia poziomu: <ol style="list-style-type: none"> a) całkowitej kwoty transakcji płatniczych, w tym wykonanych przez agentów, za pośrednictwem których biuro usług płatniczych świadczy usługi płatnicze w danym miesiącu w wysokości równowartości 500.000 euro; b) średniej miesięcznej kwoty transakcji płatniczych za każdy okres ostatnich 3 miesięcy i ostatnich 12 miesięcy w wysokości równowartości 500.000 euro; 2) o wszczęciu postępowania karnego w sprawie przestępstwa, o którym mowa w art. 120 ust. 1 pkt 2, lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe przeciwko osobie zarządzającej. <p>2. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 1, powinny zostać dokonane w terminie 14 dni od dnia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) końca okresów, o których mowa w ust. 1 pkt 1; 2) powzięcia wiadomości przez biuro o wszczęciu postępowania, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. <p>3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 KNF może nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej wartości 500 złotych za każdy dzień opóźnienia, nie większej jednak niż 100.000 zł. Przepisy art. 116 i art. 105 ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 129. 1. Działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych podlega nadzorowi sprawowanemu przez KNF w zakresie i na</p>	
--	--	--	--	--

			<p>zasadach określonych w niniejszej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym</p> <p>2. Celem nadzoru nad biurami usług płatniczych jest zapewnienie zgodności działalności biur usług płatniczych z przepisami niniejszej ustawy oraz ochrona interesów użytkowników usług płatniczych.</p> <p>3. Do nadzoru nad biurami usług płatniczych stosuje się odpowiednio art. 102 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2, art. 103 ust. 1-4 i 6, art.101, art.106 oraz art.108-110.</p> <p>4. W ramach nadzoru KNF może wydawać biurom usług płatniczych zalecenia w zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnienia zgodności działalności biura z przepisami niniejszej ustawy; 2) podjęcia środków koniecznych dla zapobieżenia naruszeniom interesów użytkowników. <p>5. W razie stwierdzenia, że biuro usług płatniczych odmawia albo nieprawidłowo realizuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1 lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie zrealizowało w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w ust. 4, utrudnia bądź uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, a także gdy działalność biura usług płatniczych jest wykonywana z naruszeniem prawa albo stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może zastosować środki określone w art. 105 ust. 1 pkt 1-3.</p> <p>6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 KNF może także:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzydziestokrotności minimalnego wynagrodzenia ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314); 2) nałożyć na biuro usług płatniczych karę pieniężną w wysokości do 500.000 zł. <p>7. Do kar, o których mowa w ust. 7 stosuje się odpowiednio przepisy art. 116 i art. 105 ust. 2 i 4.</p>	
--	--	--	---	--

Art. 27	<p>Zgłoszenie i informacja</p> <p>Jeżeli państwo członkowskie korzysta z wyłączenia określonego w art. 26, zgłasza ten fakt Komisji odpowiednio do 1 listopada 2009 r., jak również zgłasza Komisji niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. Ponadto państwo członkowskie informuje Komisję o liczbie osób fizycznych i prawnych, do których zastosowano odstępstwo, oraz – co roku – o całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 26 ust. 1 lit. a).</p>		Art. 128 ust. 2	<p>Art. 128.</p> <p>2. KNF informuje Komisję Europejską o liczbie biur usług płatniczych oraz całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez biura usług płatniczych, w tym także przez ich agentów.</p>	
Art. 28	<p>Dostęp do systemów płatności</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, aby zasady dotyczące dostępu posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne i, aby zasady te nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony bezpieczeństwa finansowego i stabilności operacyjnej systemu płatności.</p> <p>Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących wymogów:</p> <p>a) wszelkich ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;</p> <p>b) wszelkich zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności; lub c) wszelkich ograniczeń ze względu na status instytucjonalny.</p> <p>2. Ustęp 1 nie stosuje się do:</p> <p>a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE;</p> <p>b) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy złożonej z podmiotów mających powiązania kapitałowe, w których jeden z powiązanych podmiotów sprawuje</p>	T	Art. 9	<p>Art. 9. 1. Zasady dostępu do systemów płatności dla posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców będących osobami prawnymi, powinny być ustalane według obiektywnych, równych i proporcjonalnych kryteriów, a ograniczenia w dostępie do tych systemów nie mogą być większe niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe oraz dla ochrony finansowej i operacyjnej stabilności systemu płatności.</p> <p>2. Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców, użytkowników ani na inne systemy płatności następujących wymogów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności; 2) zasad, które wprowadzałyby odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności, lub 3) ograniczeń ze względu na rodzaj podmiotu lub formę prawną prowadzonej działalności. <p>3. Przepisu ust. 1 i 2 nie stosuje się do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) systemów płatności w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy o ostateczności rozrachunku o których mowa w art. 15 tej ustawy; 2) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców należących do grupy złożonej z jednostek mających powiązania kapitałowe, w których jedna z 	

	<p>skuteczną kontrolę nad pozostałymi powiązanymi podmiotami; lub</p> <p>c) systemów płatności, w których jedyny dostawca usług płatniczych (występujący jako pojedynczy podmiot lub grupa):</p> <ul style="list-style-type: none"> - działa lub może działać jako dostawca usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem, oraz - udziela innym dostawcom usług płatniczych zezwolenia na uczestniczenie w systemie, a ci ostatni nie mają prawa negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, chociaż mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do płatników i odbiorców. 			<p>powiązanych jednostek sprawuje kontrolę nad pozostałymi powiązanymi jednostkami, lub</p> <p>3) systemów płatności, w których jedyny dostawca występujący jako pojedyncza jednostka lub grupa:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) działa lub może działać jako dostawca usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy oraz ponosi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie systemem oraz b) udziela zezwolenia na uczestniczenie w systemie innym dostawcom, którzy nie mają wówczas prawa negocjować między sobą opłat w odniesieniu do systemu płatności, chociaż mogą ustalić własny cennik w odniesieniu do płatników i odbiorców. <p>4. Realizacja obowiązku, o którym mowa w ust. 1 oraz zakazu wprowadzonego w ust. 2, przez podmiot zamierzający prowadzić system płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku lub podmiot prowadzący już taki system jest oceniana przez Prezesa NBP w ramach postępowania w sprawie uzyskania zgody, o której mowa w art. 16 ust. 1 i 3 ustawy o ostateczności rozrachunku.</p>	
Art. 29	<p>Zakaz świadczenia usług płatniczych przez osoby niebędące dostawcami usług płatniczych</p> <p>Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych wymienionych w załączniku osobom fizycznym i prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.</p>	T	<p>Art. 4, art. 3 art. 150 i art. 151</p>	<p>Art. 4. 1. Działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych może być wykonywana wyłącznie przez dostawców usług płatniczych, zwanych dalej „dostawcami”.</p> <p>2. Dostawcą może być wyłącznie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe”; 2) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy - Prawo bankowe; 3) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy - Prawo bankowe; 4) instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. Nr 169, poz. 1385, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o elektronicznych instrumentach płatniczych”; 5) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego 	

			<p>państwa do świadczenia usług płatniczych w rozumieniu niniejszej ustawy oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna, w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych;</p> <p>6) instytucja płatnicza;</p> <p>7) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej;</p> <p>8) organy administracji publicznej;</p> <p>9) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają je do świadczenia usług płatniczych, zwane dalej „kasami oszczędnościowo-kredytowymi”;</p> <p>10) biuro usług płatniczych.</p> <p>3. Krajowe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, agenci oraz oddziały tych podmiotów, a także kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz ich oddziały podlegają wpisowi do rejestru krajowych instytucji płatniczych i innych dostawców, zwanego dalej „rejestrem”.</p> <p>Art. 3. 1. Przez usługi płatnicze rozumie się działalność polegającą na:</p> <p>1) prowadzeniu rachunku płatniczego, w tym przyjmowaniu wpłat gotówki i dokonywaniu wypłat gotówki;</p> <p>2) wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy;</p> <p>a) przez realizację usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,</p> <p>b) przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego,</p> <p>c) przez realizację usług polecenia przelewu, w tym stałych zleceń;</p> <p>3) wykonywaniu transakcji płatniczych, wymienionych w pkt 2, w ciężar środków udostępnionych użytkownikowi z tytułu linii kredytowej, a w przypadku instytucji płatniczej kredytu o którym mowa w art. 74;</p> <p>4) wydawaniu instrumentów płatniczych;</p> <p>5) zawieraniu umów z przedsiębiorcami o</p>	
--	--	--	--	--

			<p>przyjmowanie zapłaty przy użyciu instrumentów płatniczych;</p> <p>6) świadczeniu usługi przekazu pieniężnego;</p> <p>7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.</p> <p>2. Polecenie zapłaty oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu określoną kwotą rachunku płatniczego płatnika, na skutek transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę, dokonywanej na podstawie zgody, której płatnik udzielił odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub dostawcy płatnika.</p> <p>3. Usługa przekazu pieniężnego oznacza usługę płatniczą świadczoną bez pośrednictwa rachunku płatniczego prowadzonego dla płatnika, polegającą na transferze do odbiorcy lub do innego dostawcy przyjmującego środki pieniężne dla odbiorcy, środków otrzymanych od płatnika, lub polegającą na przyjęciu środków pieniężnych dla odbiorcy i ich udostępnieniu odbiorcy.</p> <p>4. Określenie „usługi płatnicze” dla określenia wykonywanej działalności gospodarczej, w tym jako element nazwy (firmy), lub w reklamie może być używane wyłącznie przez dostawców usług płatniczych.</p> <p>5. Wyłącznie uprawnionymi do używania w nazwie (firmie) określenia:</p> <p>1) „instytucja płatnicza” – są instytucje płatnicze;</p> <p>2) „biuro usług płatniczych” – są biura usług płatniczych.</p> <p>Art. 150. 1. Kto prowadzi działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych, nie będąc dostawcą, podlega grzywnie do 5 000 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 2 albo obu tym karom łącznie.</p> <p>2. Tej samej karze podlega, kto, nie będąc uprawniony zgodnie z art. 4 ust. 4 i 5, używa w nazwie (firmie) lub do określenia wykonywanej działalności gospodarczej albo w reklamie określeń</p>	
--	--	--	--	--

				<p>„biuro usług płatniczych” albo „instytucja płatnicza”..</p> <p>3. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 lub ust. 2, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.</p> <p>Art. 151. 1. Kto, nie będąc uprawnionym przez dostawcę zawiera w jego imieniu lub na jego rzecz umowę o usługę płatniczą, podlega grzywnie do 3 000 000 złotych albo karze pozbawienia wolności do lat 2 albo obu tym karom łącznie.</p> <p>2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.</p>	
Art. 30 (1)	<p>Zakres zastosowania</p> <p>1. Niniejszy tytuł stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych, umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisów tych nie stosuje się w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.</p>	T		<p>Dział II</p> <p>Obowiązki informacyjne w zakresie świadczenia usług płatniczych</p>	
Art. 30 (2)	<p>2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.</p>	N			<p>Opcja nie została implementowana. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednogłośnie, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.</p>
Art. 30 (3)	<p>3. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/EWG. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.</p>	T	Art. 5 ust. 5	<p>7. Przepisy ustawy nie uchybiają przepisom ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.).</p>	
Art. 31	<p>Inne przepisy prawa wspólnotowego</p> <p>Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla</p>	T	Art. 16 ust. 2	<p>2. Przepisy Działu II nie uchybiają przepisom odrębnym dotyczącym dodatkowych</p>	

	wszelkich przepisów prawa wspólnotowego zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych. Jeżeli jednak stosuje się również dyrektywę 2002/65/WE, wymogi dotyczące informacji określone w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2) lit. c)–g), pkt 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b) tego ustępu, zastępuje się art. 36, 37, 41 i 42 niniejszej dyrektywy.			przedkontraktowych obowiązków informacyjnych.	
Art. 32	Opłaty za przekazywanie informacji 1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za dostarczanie informacji wymaganych na mocy niniejszego tytułu. 2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za przekazywane na wniosek użytkownika usług płatniczych informacje dodatkowe lub większą częstotliwość przekazywania informacji lub za ich przekazywanie za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej. 3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje na mocy ust. 2, opłaty te są adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.	T	Art. 17	Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczanie informacji wymaganych na podstawie przepisów niniejszego działu. 2. Dostawca i użytkownik mogą uzgodnić opłaty za: 1) przekazywanie na wniosek użytkownika informacji innych niż wymagane w niniejszym dziale; 2) większą częstotliwość przekazywania informacji niż wymagana w niniejszym dziale, lub 3) przekazywanie informacji wymaganych w niniejszym dziale za pomocą innych niż określone w umowie ramowej środków porozumiewania się. 3. Jeżeli dostawca, zgodnie z ust. 2, uprawniony jest do pobierania opłat za przekazywanie informacji, opłaty te powinny uwzględniać stopień pracochłonności usługi dostarczenia informacji, za którą opłata jest pobierana oraz faktyczne koszty ponoszone przez dostawcę. [32 PSD]	
Art. 33	Ciężar dowodu w odniesieniu do wymogów w zakresie informacji Państwa członkowskie mogą postanowić, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek udowodnienia, że spełnił on wymogi w zakresie informacji określone w niniejszym tytule.	N	Art. 18	Art. 18. Ciężar dowodu w zakresie spełnienia przez dostawcę wymogów informacyjnych określonych w niniejszym Dziale, spoczywa na dostawcy.	Opcja implementowana z uwagi na potrzebę ochrony konsumentów, w szczególności w sytuacji gdy na podstawie zasady ponoszenia ciężaru dowodu przewidzianej w KC – konsument musiałby dowodzić okoliczności negatywnej. Z kolei konieczność dowodzenia po stronie dostawcy usług płatniczych nie tylko jest wyłącznie możliwa, ale też nie powinna pociągać za sobą większych kosztów. Przerzucenie ciężaru dowodu jako wyjątek od zasady głównej z KC i kpc jest stosowane w innych przepisach konsumenckich i w

					<p>tym również przypadku znalazło poparcie m.in. UOKiK.</p> <p>Z opinii KKPC (prof. Pisuliński) gdy dostawcą usług płatniczych jest bank, a wystawionym przez niego dokumentom przysługuje domniemanie prawdziwości jako dokumentom urzędowym, por. art. 95 ust. 1 prawa bankowego i art. 252 k.p.c.) wprowadzenie art. 18 projektu polepszałoby sytuację procesową (dowodową) użytkownika usługi płatniczej, gdyż prowadziłyby do przerzucenia ciężaru dowodu na dostawcę. Uważam zatem, że nie należy usuwać art. 18 z projektu ustawy o usługach płatniczych, gdyż jest to przepis potrzebny, a jego pominięcie mogłoby narazić Polskę na zarzut niewłaściwej transpozycji dyrektywy 2007/64, która ma – co do zasady – charakter maksymalny (tzn. nie dopuszcza odstępstw od standardu wyznaczonego jej przepisami, por. art. 86 dyrektywy 2007/64).</p>
Art. 34 (1)	<p>Odstępstwo od wymogów informacyjnych dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego</p> <p>1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR:</p> <p>a) na zasadzie odstępstwa od art. 41, 42 i 46, dostawca usług płatniczych dostarcza płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu</p>	T	Art. 19 ust. 1	<p>Art. 19 1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości 30 euro, albo które mają ustalony limit wydatków w wysokości nieprzekraczającej równowartości 150 euro, albo służą do przechowywania środków pieniężnych w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy:</p> <p>1) dostawca dostarcza płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym:</p> <p>a) o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego,</p>	

	<p>płatniczego, odpowiedzialności, pobieranych opłatach, oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji, jak również wskazanie miejsca gdzie można w łatwy sposób uzyskać dostęp do innych informacji i warunków określonych w art. 42;</p> <p>b) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 44, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku proponowania zmian w warunkach umowy ramowej w taki sam sposób, jaki przewidziano w art. 41 ust. 1;</p> <p>c) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 47 i 48, po wykonaniu transakcji płatniczej:</p> <p>(i) dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia jedynie odniesienie umożliwiające użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty, wszelkich opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;</p> <p>(ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku dostarczania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości jej dostarczenia. Dostawca usług płatniczych zapewnia płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.</p>			<p>b) o zakresie odpowiedzialności ponoszonej za wykonanie usługi przez dostawcę,</p> <p>c) o pobieranych opłatach,</p> <p>d) o miejscu, w którym można w łatwy sposób uzyskać dostęp do informacji określonych w art. 27, oraz inne podstawowe informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji</p> <p>2) strony mogą uzgodnić, że art. 29 nie ma zastosowania, a dostawca nie ma obowiązku proponowania zmian w postanowieniach umowy ramowej w sposób określony w art. 26 ust. 1;</p> <p>3) strony mogą uzgodnić, że po wykonaniu transakcji płatniczej:</p> <p>a) dostawca udostępnia użytkownikowi jedynie informacje umożliwiające zidentyfikowanie transakcji płatniczej i jej kwoty oraz wszelkich pobieranych opłat, a w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy, informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu,</p> <p>b) dostawca nie ma obowiązku udostępniania informacji, o których mowa w lit. a, jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca nie ma technicznej możliwości jej dostarczenia; dostawca zapewnia jednak płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.</p> <p>2. W przypadku transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z pkt 1- 3 mogą zostać w umowie ramowej podwyższone o 100 %.</p>	
Art. 34 (2)	<p>2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. Państwa członkowskie mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR w odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych.</p>	N	Art. 19 ust. 3	<p>Art. 19</p> <p>3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty, upoważniające do ograniczenia obowiązków informacyjnych dostawcy zgodnie z pkt 1- 3, wynoszą równowartość w walucie polskiej 500 euro, ustaloną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu</p>	<p>Kwestia określenia wysokości kwoty, od której zależy zastosowanie wyłączeń z obowiązków informacyjnych jest materia regulacji ustawowej i leży poza zakresem regulacji w formie rozporządzenia ministra finansów, ponieważ od jej wysokości zależy zastosowanie bądź nie reżimu informacyjnego wprowadzanego</p>

				zawarcia umowy.	przez Dyrektywę, a więc rozbudowanego obowiązku przekazywania informacji o zasadach wykonywania usług płatniczych. W związku z powyższym zastosowano w ustawie maksymalne limity dopuszczone przez dyrektywę w celu akceleracji obrotu bezgotówkowego w Polsce.
Art. 35	Zakres zastosowania 1. Niniejszy rozdział stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową. 2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie jest zobowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.	T	Art. 21	. 21. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca nie jest obowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą użytkownik już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.	
Art. 36	Wstępne informacje ogólne 1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakkolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek udostępnić użytkownikowi usług płatniczych, w łatwo dostępny sposób, informacje i warunki określone w art. 37. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych dostarcza informacje i warunki na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony. 2. Jeżeli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje zobowiązania wynikające z	T	Art. 22 ust. 1 -3	Art. 22. 1. Informacje, o których mowa w art. 23 ust. 1, art. 24 i 25 dostawca obowiązany jest udostępnić użytkownikowi w łatwo dostępny sposób, a na wniosek użytkownika dostarczyć mu je w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje te muszą być sformułowane w przejrzystej i czytelnej formie, w języku polskim lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony, nie uchylając art. 7 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. Nr 90 poz. 999, z późn. zm.)), zwanej dalej „ustawą o języku polskim”. 2. Informacje określone w art. 23 ust. 1 dostawca obowiązany jest udostępnić użytkownikowi w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy lub oferty pojedynczej transakcji płatniczej. Jeżeli umowa o pojedynczą transakcję płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość niepozwalających dostawcy na wykonanie tego obowiązku, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej. W przypadku gdy użytkownik	

	<p>tego ustępu niezwłocznie po wykonaniu tej transakcji płatniczej.</p> <p>3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub projekt zlecenia płatniczego zawierający informacje i warunki określone w art. 37.</p>			<p>wnioskuje o dostarczenie informacji w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, dostawca wykonuje ten obowiązek niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej.</p> <p>3. Dostawca może spełnić obowiązek przewidziany w ust. 2, dostarczając, co najmniej w formie elektronicznej, wzór umowy o pojedynczą transakcję płatniczą lub formularz zlecenia płatniczego, zawierający informacje określone w art. 23 ust. 1.</p>	
Art. 37	<p>Informacje i warunki</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby następujące informacje i warunki były dostarczane lub udostępniane użytkownikowi usług płatniczych:</p> <p>a) wyszczególnienie informacji lub unikatowy identyfikator, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze zostało prawidłowo wykonane;</p> <p>b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;</p> <p>c) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i w stosownych przypadkach wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;</p> <p>d) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub referencyjny kurs walutowy, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.</p> <p>2. W stosownych przypadkach wszelkie inne informacje i warunki określone w art. 42 są udostępniane w łatwo dostępny sposób dla użytkownika usług płatniczych.</p>	T	Art. 23 i art. 22 ust. 4	<p>Art. 23. 1. Dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi:</p> <p>1) wyszczególnienie informacji które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane, chyba że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora;</p> <p>2) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej;</p> <p>3) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;</p> <p>4) informację o kursie walutowym, w tym o referencyjnym kursie walutowym, który będzie zastosowany do transakcji płatniczej, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty.</p> <p>2. W przypadku gdy strony uzgodnią, iż dostawca jest obowiązany udostępnić użytkownikowi także inne informacje, w tym określone w art. 27 informacje te są udostępniane w łatwo dostępny sposób.</p> <p>[37 PSD]</p> <p>22. 4. W przypadku niewywiązania się przez dostawcę z obowiązku wymienionego w ust. 1 lub 2 użytkownik jest zwolniony z obowiązku uiszczenia opłat, przepis art. 52 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>[36 PSD]</p>	
Art. 38	<p>Informacje dla płatnika po otrzymaniu zlecenia płatniczego</p> <p>Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika dostarcza lub udostępnia płatnikowi, w ten sam sposób jak określony w art. 36 ust. 1, następujące informacje:</p>	T	Art. 24	<p>Art. 24. Niezwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca płatnika udostępnia płatnikowi informację:</p> <p>1) umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej oraz informacje dotyczące odbiorcy;</p>	

	<p>a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;</p> <p>b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;</p> <p>c) kwotę wszelkich opłat należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;</p> <p>d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. d) oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut; oraz</p> <p>e) datę otrzymania zlecenia płatniczego.</p>			<p>2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;</p> <p>3) informację o wszelkich opłatach należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej, w tym wyszczególnienie kwot tych opłat;</p> <p>4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę płatnika oraz o kwocie transakcji płatniczej po przeliczeniu walut - jeżeli transakcja płatnicza wiązała się z przeliczaniem waluty;</p> <p>5) o dacie otrzymania zlecenia płatniczego.</p>	
Art. 39	<p>Informacje dla odbiorcy po wykonaniu transakcji płatniczej</p> <p>Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza lub udostępnia odbiorcy, w ten sam sposób jak określony w art. 36 ust. 1, następujące informacje:</p> <p>a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;</p> <p>b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;</p> <p>c) kwotę wszelkich opłat należnych od odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;</p> <p>d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut; i</p> <p>e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.</p>	T	Art., 25	<p>Art. 25. Niezwłocznie po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy informację:</p> <p>1) umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i płatnika, jeżeli istnieje możliwość jego zidentyfikowania, oraz wszelkie inne informacje przekazane odbiorcy w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;</p> <p>2) o kwocie transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;</p> <p>3) o wszelkich opłatach należnych od odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej, w tym wyszczególnienie kwot takich opłat;</p> <p>4) o kursie walutowym zastosowanym w danej transakcji płatniczej przez dostawcę odbiorcy oraz o kwocie transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty;</p> <p>5) o dacie waluty zastosowanej przy uznaniu rachunku.</p>	
Art. 40	<p>Zakres zastosowania</p> <p>Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.</p>	T	od Art. 26-32	<p>Rozdział 3</p> <p>Umowa ramowa o usługę płatniczą</p>	
Art. 41	<p>Wstępne informacje ogólne</p> <p>1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakkolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług</p>	T	Art. 26 ust. 1-4	<p>Art. 26. 1. Dostawca jest obowiązany dostarczać użytkownikowi informacje określone w art. 27, art. 29 ust. 1 i 5 oraz art. 31 i 32 w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, a także na wniosek użytkownika może dostarczać</p>	

	<p>płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków określonych w art. 42. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.</p> <p>2. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, co nie pozwala dostawcy usług płatniczych na wypełnienie przepisów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej.</p> <p>3. Zobowiązania na mocy ust. 1 można wypełnić również dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje i warunki określone w art. 42.</p>			<p>poczta elektroniczną. Informacje powinny być sformułowane w przejrzystej i czytelnej formie, w języku polskim lub w innym języku uzgodnionym przez strony, nie uchybiając przepisowi art. 7 ustawy o języku polskim.</p> <p>2. Informacje określone w art. 27 dostawca jest obowiązany dostarczyć użytkownikowi w odpowiednim czasie przed zawarciem umowy. Dostawca może za zgodą użytkownika wykonać ten obowiązek przez zamieszczenie informacji na stronie internetowej, o ile strona taka umożliwia dostęp do niej przez okres właściwy do celów dostarczania tych informacji i pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.</p> <p>3. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, na skutek czego nie było możliwe wypełnienie przez dostawcę obowiązku określonego w ust. 1 w terminie określonym w ust. 2, dostawca spełnia ten obowiązek niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej.</p> <p>4. Dostawca może spełnić obowiązek przewidziany w ust. 1, 2 albo 3 w zakresie dostarczenia informacji określonych w art. 27 dostarczając projekt umowy ramowej zawierający te informacje.</p>	
Art. 42	<p>Artykuł 42</p> <p>Informacje i warunki</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:</p> <p>1) dotyczące dostawcy usług płatniczych:</p> <p>a) nazwisko/nazwa dostawcy usług płatniczych, adres geograficzny jego siedziby głównej oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego agenta lub oddziału, mającego siedzibę w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych; oraz</p> <p>b) dane stosownych organów nadzorczych i rejestru</p>	T	<p>Art. 26 ust. 5 i 6 oraz art. 27 (kolejna grupa obowiązków informacyjnych)</p>	<p>5. Użytkownik może odstąpić od umowy zawartej z naruszeniem ust. 1,-3 lub 4 w każdym czasie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji określonych w art. 27, w sposób określony w ust. 1.</p> <p>6. Do indywidualnych transakcji płatniczych dokonywanych na podstawie umowy ramowej przed dopełnieniem przez dostawcę obowiązku określonego w ust. 1- 3 lub 4 stosuje się art. 22 ust. 4.</p> <p>Art. 27. Dostawca przekazuje użytkownikowi następujące informacje:</p> <p>1) nazwisko albo nazwę dostawcy, siedzibę głównego miejsca wykonywania działalności, adres poczty elektronicznej oraz, w razie korzystania z usług agenta lub oddziału mającego siedzibę w państwie członkowskim, w którym dana usługa płatnicza jest oferowana – adres tego agenta lub</p>	

<p>określonego w art. 13 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru zezwoleń dostawcy usług płatniczych oraz numer rejestracji lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;</p> <p>2) dotyczące korzystania z usługi płatniczej:</p> <p>a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;</p> <p>b) wyszczególnienie informacji lub podanie unikatowego identyfikatora, które muszą być dostarczone przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane;</p> <p>c) sposób i procedura udzielania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 54 i 66;</p> <p>d) informacja na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 64 oraz nieprzekraczalny termin, o ile taki termin został ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;</p> <p>e) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej; oraz</p> <p>f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z art. 55 ust. 1;</p> <p>3) dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:</p> <p>a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;</p> <p>b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane, lub, jeżeli mają być zastosowane referencyjne stopy procentowe i referencyjne kursy walutowe – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego; oraz</p> <p>c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 44 ust. 2;</p> <p>4) dotyczące komunikowania się:</p> <p>a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do</p>		<p>oddziału, a także wszelkie inne adresy mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą, w tym wskazanie wszystkich miejsc, w których wykonywana jest działalność oraz:</p> <p>a) informacje o organie sprawującym nadzór nad dostawcą oraz o rejestrze, ze wskazaniem numeru pod jakim dostawca wpisany jest do tego rejestru, chyba, że dostawca w zakresie świadczenia usług płatniczych nie podlega nadzorowi lub nie podlega obowiązkowi uzyskania wpisu do rejestru, albo</p> <p>b) informacje o właściwym organie nadzorczym oraz o rejestrze do którego zgodnie z art. 13 Dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. U. UE L 319 z 5.12.2007) dostawca jest wpisany w państwie członkowskim, z podaniem numeru wpisu w tym rejestrze – w przypadku unijnej instytucji płatniczej, jej agenta lub oddziału;</p> <p>2) dotyczące korzystania z usługi płatniczej:</p> <p>a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej,</p> <p>b) wyszczególnienie informacji które muszą być dostarczone przez użytkownika, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo wykonane, chyba że wystarczające jest podanie unikatowego identyfikatora,</p> <p>c) określenie sposobu i procedury udzielania zgody na wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 40 i 51,</p> <p>d) informację na temat momentu, który zgodnie z art. 49 uznaje się za moment otrzymania zlecenia płatniczego,</p> <p>e) informację o maksymalnym czasie wykonania świadczonej usługi płatniczej oraz</p> <p>f) wskazanie limitu wydatków dla transakcji płatniczych wykonywanych za pomocą instrumentu płatniczego, o którym mowa w z art. 41 ust. 1;</p> <p>3) dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:</p> <p>a) informację o wszelkich opłatach należnych dostawcy od użytkownika, w tym wyszczególnienie</p>	
---	--	---	--

<p>przekazywania informacji lub dokonywania zgłoszeń zgodnie z niniejszą dyrektywą;</p> <p>b) sposób oraz częstotliwość dostarczania lub udostępniania informacji na mocy niniejszej dyrektywy;</p> <p>c) język lub języki, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego; oraz</p> <p>d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 43;</p> <p>5) dotyczące środków ochronnych i naprawczych:</p> <p>a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy usług płatniczych do celów art. 56 ust. 1 lit. b);</p> <p>b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 55;</p> <p>c) odpowiedzialność płatnika zgodnie z art. 61, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;</p> <p>d) sposób, w jaki użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 58, oraz termin takiego powiadomienia, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 60;</p> <p>e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 75; oraz</p> <p>f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 62 i 63;</p> <p>6) dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:</p> <p>a) o ile zostało to uzgodnione, informacja, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian warunków umownych użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 44;</p> <p>b) okres obowiązywania umowy; oraz</p> <p>c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 44 ust. 1 i art. 45;</p> <p>7) dotyczące procedur odszkodowawczych:</p>		<p>kwot tych opłat,</p> <p>b) informację o stopach procentowych, jeżeli mają zastosowanie, lub o kursach walutowych, jeżeli transakcja płatnicza wiąże się z przeliczaniem waluty, w tym o bazowych stopach procentowych i referencyjnych kursach walutowych, oraz o sposobie obliczania faktycznej wysokości odsetek i kursu walutowego,</p> <p>c) o ile zostało to uzgodnione, informację o stosowaniu zmienionych wysokości bazowej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego bez uprzedzenia i sposobie informowania o takiej zmianie zgodnie z art. 29 ust. 4;</p> <p>4) dotyczące komunikowania się:</p> <p>a) wskazanie środków porozumiewania się, w tym wymogów technicznych dla sprzętu użytkownika, uzgodnionych przez strony do przekazywania informacji lub do dokonywania zgłoszeń zgodnie z ustawą,</p> <p>b) określenie sposobu oraz częstotliwości udostępniania informacji wymaganych na podstawie ustawy,</p> <p>c) wskazanie języka lub języków, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w okresie jej obowiązywania oraz</p> <p>d) informację o prawie użytkownika do otrzymania postanowień umowy ramowej oraz informacji zgodnie z art. 28;</p> <p>5) dotyczące środków ochronnych i naprawczych:</p> <p>a) opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego, oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2,</p> <p>b) o ile zostało to uzgodnione, warunki na których dostawca zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 41,</p> <p>c) informację o odpowiedzialności płatnika zgodnie z art. 46 ust. 2-5, w tym informacje dotyczące kwoty nieautoryzowanej transakcji płatniczej podlegającej zwrotowi,</p> <p>d) określenie sposobu, w jaki użytkownik ma obowiązek powiadomić dostawcę o przypadkach</p>	
--	--	--	--

	<p>a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu; oraz</p> <p>b) pozasądowe procedury wnoszenia skarg i pozasądowe procedury odszkodowawcze dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z przepisami art. 80–83.</p>			<p>nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 44, oraz wskazanie terminu takiego powiadomienia, jak również informacje o odpowiedzialności dostawcy za nieautoryzowane transakcje płatnicze na podstawie art. 46 ust. 1 i 2,</p> <p>e) informację o odpowiedzialności dostawcy za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie art. 144-146, oraz</p> <p>f) informacje o warunkach uzyskania, zgodnie z art. 45 i 48, zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana;</p> <p>6) dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:</p> <p>a) o ile zgodnie z art. 29 ust. 2 zostało to uzgodnione, informację, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian umowy ramowej użytkownik nie zgłosił dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę,</p> <p>b) informację o okresie obowiązywania umowy ramowej, oraz</p> <p>c) informację o prawie użytkownika do wypowiedzenia umowy ramowej oraz o innych uzgodnieniach dotyczących wypowiedzenia umowy na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 35 i 37;</p> <p>7) dotyczące procedur odszkodowawczych:</p> <p>a) informacje o wszelkich klauzulach umownych mających zastosowanie do umowy ramowej, w szczególności dotyczących prawa właściwego i właściwości sądu oraz</p> <p>b) informacje o pozasądowych procedurach wnoszenia skarg i pozasądowych procedurach odszkodowawczych dostępnych dla użytkownika zgodnie z przepisami art. 15 i 147.</p> <p>[42 PSD]</p>	
Art. 43	<p>Dostępność informacji i warunków umownych regulujących umowy ramowe</p> <p>W każdej chwili podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 42, na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.</p>	T	Art. 28	<p>Art. 28. 1. W okresie obowiązywania umowy użytkownik ma prawo żądać w każdym czasie udostępnienia mu postanowień umowy ramowej oraz informacji określonych w art. 27, w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Za zgodą użytkownika informacje te mogą być dostarczone pocztą elektroniczną. Przepis art. 26 ust.</p>	

				2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. 2. Z zastrzeżeniem art. 17 ust. 2 w okresie obowiązywania umowy dostawca powinien w każdym czasie na wniosek użytkownika udostępniać mu, w uzgodniony sposób, informacje dotyczące rachunku płatniczego i wykonanych transakcji płatniczych.	
Art. 44	Zmiany warunków umowy ramowej 1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz informacjach i warunkach określonych w art. 42 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w sposób przewidziany w art. 41 ust. 1, nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich zastosowania. W stosownych przypadkach, zgodnie z art. 42 pkt 6 lit. a), dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych, że jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. W tym przypadku dostawca usług płatniczych wskazuje również, że użytkownik usług płatniczych ma prawo bezzwłocznie wypowiedzieć umowę ramową bez ponoszenia opłat przed datą proponowanego zastosowania zmian. 2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie, bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są referencyjne stopy procentowe lub referencyjne kursy walutowe uzgodnione stosownie do art. 42 pkt 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych otrzymuje informację na temat wszelkich zmian stopy procentowej przy najbliższej okazji w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 41 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną częstotliwość lub sposób dostarczania lub udostępniania informacji. Zmiany stóp procentowych i kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia. 3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, który nie	T	Art. 26 ust. 1 oraz Art. 29	Art. 26. 1. Dostawca jest obowiązany dostarczać użytkownikowi informacje określone w art. 27, art. 29 ust. 1 i 5 oraz art. 31 i 32 w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, a także na wniosek użytkownika może informacje te dostarczać pocztą elektroniczną. Informacje powinny być sformułowane w przejrzystej i czytelnej formie, w języku polskim lub w innym języku uzgodnionym przez strony, nie uchybiając przepisowi art. 7 ustawy o języku polskim. Art. 29. 1. Dostawca informuje o proponowanych zmianach postanowień umownych nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich wejścia w życie. 2. Jeśli umowa ramowa stanowi, iż brak sprzeciwu użytkownika wobec proponowanych zmian jest równoznaczny z wyrażeniem na nie zgody, dostawca, informując o zmianach, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany poinformować użytkownika, że: 1) jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie zmian użytkownik nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę; 2) użytkownik ma prawo przed datą proponowanego wejścia w życie zmian wypowiedzieć umowę ramową ze skutkiem natychmiastowym bez ponoszenia opłat; 3) w przypadku gdy użytkownik zgłosi sprzeciw zgodnie z pkt 1, ale nie dokona wypowiedzenia umowy ramowej, dostawca może wypowiedzieć tą umowę z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 35 ust. 2; 3. Do wypowiedzenia dokonywanego zgodnie z ust. 2, przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio. 4. Zmiany stóp procentowych lub kursów	

	dyskryminuje użytkowników usług płatniczych.			<p>walutowych mogą być stosowane bez uprzedzenia, pod warunkiem, że są korzystniejsze dla użytkowników lub:</p> <p>1) przewiduje to umowa ramowa oraz</p> <p>2) zmiany wynikają ze zmian wysokości bazowych stóp procentowych lub referencyjnych kursów walutowych, których zastosowanie przewiduje umowa.</p> <p>5. Dostawca informuje użytkownika o zmianach stopy procentowej bez zbędnej zwłoki, chyba że umowa określa stałą częstotliwość lub sposób dostarczania albo udostępniania informacji o zmianach stopy procentowej.</p> <p>6. Dostawcy nie mogą dyskryminować poszczególnych użytkowników z jakiegokolwiek przyczyny przy wprowadzaniu zmian stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych.</p> <p>[44 PSD]</p>	
Art. 45 (1)–(5)	<p>Wypowiedzenie</p> <p>1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres taki nie może być dłuższy niż jeden miesiąc.</p> <p>2. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony, po upływie 12 miesięcy nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być adekwatne i zgodne z kosztami.</p> <p>3. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem, w taki sam sposób jak przewidziany w art. 41 ust. 1.</p> <p>4. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych są uiszczane przez użytkownika usług płatniczych jedynie w sposób proporcjonalny aż do wypowiedzenia umowy. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.</p>		Art. 26 ust. 1 oraz Art. 35 i art. 37	<p>Art. 26. 1</p> <p>Art. 35</p> <p>Art. 37.</p> <p><u>Ust 5 PSD implementowany dzięki temu, że stosuje się KC.</u></p>	

	5. Przepisy niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawo stron do uznania umowy ramowej za niewykonalną lub nieważną.				
Art. 45 (6)	6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.	N		Nie zastosowano art. 45 (2) PSD 2. Wypowiedzenie pozostaje darmowe jak w przepisach dotychczas obowiązujących.	Opcja implementowana z uwagi na uznanie, iż zasadne będzie utrzymanie dotychczasowego stanu prawnego w tym względzie i nie obarczanie użytkowników usług płatniczych opłata za wypowiedzenie umowy.
Art. 46	Informacje przed wykonaniem indywidualnych transakcji płatniczych W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej szczegółowych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, a w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.	T	Art. 30	Art. 30. W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika dostawca dostarcza przed wykonaniem indywidualnej transakcji płatniczej na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej, dokładnych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, w tym wyszczególnienie kwot wszelkich opłat. [46 PSD]	
Art. 47 (1) i (2)	Informacje dla płatnika dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych 1. Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub, w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego, dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w taki sam sposób jak określono w art. 41 ust. 1, następujące informacje: a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy; b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego; c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika; d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy	T	Art. 26 ust. 1 oraz art. 31	Art. 26. 1 Art. 31.	

	<p>zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut; oraz</p> <p>e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.</p> <p>2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.</p>				
Art. 47 (3)	<p>3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych bezpłatnie dostarczają raz w miesiącu informacje na papierze.</p>	N			<p>Opcja nieimplementowana W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślnością, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.</p>
Art. 48 (1) i (2)	<p>Informacje dla odbiorcy dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych</p> <p>1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy bez zbędnej zwłoki dostarcza mu, w taki sam sposób jak określono w art. 41 ust. 1, następujące informacje:</p> <p>a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;</p> <p>b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;</p> <p>c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;</p> <p>d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut; i</p> <p>e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.</p>	T	<p>Art. 26 ust. 1 oraz art. 32</p>	<p>Art. 26. 1</p> <p>Art. 32. 1..</p>	

	2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.				
Art. 48 (3)	3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych dostarczają informacje na papierze raz w miesiącu bezpłatnie.	N			Opcja nie została implementowana. W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednogłośnie, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.
Art. 49	Waluta i przeliczanie walut 1. Płatności dokonywane są w walucie uzgodnionej przez strony. 2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed rozpoczęciem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez odbiorcę, strona oferująca płatnikowi usługę przeliczenia waluty ujawnia mu informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji płatniczej. Płatnik udziela zgody na oferowaną mu na tej podstawie usługę przeliczenia waluty.	T	Art. 34	Art. 34 Płatności dokonywane są w walucie uzgodnionej przez dostawcę i użytkownika.	
Art. 50	Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek 1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego odbiorca żąda opłaty lub oferuje zniżkę, odbiorca informuje o tym płatnika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej. 2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego dostawca usług płatniczych lub osoba trzecia żąda opłaty, informuje o tym użytkownika usług płatniczych przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.	T	Art. 20 ust. 1 i 2	Art. 20. 1. Jeżeli odbiorca żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego lub oferuje zniżkę, jest obowiązany poinformować o tym płatnika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej. 2. Jeżeli dostawca lub inny podmiot zaangażowany w transakcję płatniczą żąda opłaty za korzystanie z danego instrumentu płatniczego, jest zobowiązany poinformować o tym użytkownika przed rozpoczęciem transakcji płatniczej.	
Art. 51 (1)	Zakres zastosowania 1. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, strony mogą uzgodnić, że art. 52 ust. 1, art. 54 ust. 2 akapit drugi oraz art. 59, 61, 62, 63, 66 i	T	Art. 33	Art. 33. Dostawca i użytkownik niebędący konsumentem mogą uzgodnić, że art. 34-37, art. 40 ust. 3 i 4, art. 45, 46 ust. 2-5, art. 47, 48, 51 oraz art. 144-146 nie stosuje się w całości lub w części oraz	

	75 nie stosuje się w całości lub w części. Strony mogą także uzgodnić inny termin niż ten określony w art. 58.			mogą uzgodnić inny niż określony w art. 46 ust. 2 termin powiadomienia dostawcy o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.	
Art. 51 (2)	2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, nie stosuje się art. 83.	N			Opcja nie została implementowana na podobieństwo rozwiązania przyjętego w ustawie o elektronicznych instrumentach płatniczych i celem popularyzacji metod polubownego rozstrzygania sporów.
Art. 51 (3)	3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów	N			Opcja nie została implementowana. Opcja nieimplementowana W grupie roboczej ds. usług płatniczych powołanej przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego powołanej przy Ministrze Finansów, w której brali udział przedstawiciele rynku usług płatniczych i administracji była jednomyślnie, iż nie ma potrzeby korzystania z tej opcji.
Art. 51 (4)	4. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla krajowych przepisów wdrażających dyrektywę 87/102/EWG. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku również dla innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom niezharmonizowanych niniejszą dyrektywą, które są zgodne z prawem wspólnotowym.	T	Art. 5 ust. 5	5. Przepisy ustawy nie uchybiają przepisom ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, z późn. zm.)	
Art. 53 (1) i (2)	Obowiązujące opłaty 1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie obowiązków informacyjnych lub za środki naprawcze i zapobiegawcze na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 65 ust. 1, art. 66 ust. 5 i art. 74 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i muszą być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami. 2. W przypadku gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z	T	Art. 36 oraz art. 38 ust. 1	Art. 36. 1. Dostawca nie może pobierać od użytkownika opłat za dostarczenie informacji oraz zastosowanie środków ochronnych i naprawczych przewidzianych w przepisach niniejszego działu, z wyjątkiem opłat przewidzianych w art. 50 ust. 3 oraz art. 51 ust. 6. 2. Wysokość i podstawa naliczania opłat wymienionych w art. 50 ust. 3 oraz art. 51 ust. 6 powinny być uzgodnione pomiędzy użytkownikiem a dostawcą oraz uwzględniać stopień pracochłonności usługi, za którą opłata jest pobierana, a także faktyczne koszty ponoszone przez dostawcę. Art. 38. 1. Gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem waluty, płatnik i odbiorca ponoszą	

	<p>przeliczeniem jakiejkolwiek waluty, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym odbiorca uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a płatnik – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.</p> <p>41) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między płatnikiem a odbiorcą płatności jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on zautomatyzowane przetwarzanie płatności. W związku z tym należy zapewnić, aby w zwykłych okolicznościach stosowni dostawcy usług płatniczych pobierali opłaty bezpośrednio od płatnika i odbiorcy. Powinno to jednak mieć zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy transakcja płatnicza nie wymaga wymiany walut. Kwota wszelkich pobieranych opłat może wynosić także zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie mają wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie odbiorcę (akceptanta), wskutek czego na płatnika nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty związane z korzystaniem z systemów płatności mogą mieć postać abonamentu. Przepisy dotyczące transferowanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub wszelkimi pośrednikami.</p>			<p>opłaty określone w umowie zawartej przez każdego z nich ze swoim dostawcą.</p>	
Art. 52 (3)	<p>3. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty lub oferowania mu zniżki za korzystanie z danego instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą jednak zabronić pobierania opłat lub ograniczyć to prawo, biorąc pod uwagę potrzebę pobudzania konkurencji i propagowania korzystania z wydajnych instrumentów płatniczego</p>	N	Art. 38 ust. 2	<p>2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, zasady pobierania opłat przy przyjmowaniu płatności z tytułu należności o charakterze publicznoprawnym, stanowiących dochód budżetu państwa lub jednostek samorządu terytorialnego przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego, kierując się w szczególności potrzebą zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa, w tym potrzebą przekazania pełnej kwoty danej należności publicznoprawnej na wyznaczone konto, biorąc pod uwagę specyfikę tych płatności oraz uwzględniając poszczególne rodzaje płatności.</p>	<p>Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty lub oferowania mu zniżki za korzystanie z danego instrumentu płatniczego. Nie skorzystano z opcji – Nie jest możliwe oszacowanie skutków wprowadzenia zakazu surchargingu na rozwój obrotu bezgotówkowego w Polsce (promocja obrotu jest jednym z priorytetów działania Ministerstwa Finansów m.in. w świetle akcesji do strefy euro, uzasadnionym</p>

					również koniecznością promowania nowoczesnych form rozliczeń). Obecnie nie istnieje ustawowo wyrażony zakaz nakładania opłat surcharge (opłat nie uwzględnionych w cenie towaru) w odniesieniu do płatności kartowych, a pomimo tego opłaty z tytułu użycia środka płatniczego (karty płatniczej) są wliczane w cenę finalną towarów. Wydaje się, że w tym wypadku może istnieć ryzyko promowania drogą ustawową instrumentów, które są drogie w użytkowaniu i tym samym krepowanie rozwoju innych form płatności bezgotówkowych
Art. 53 (1)	<p>Odstępstwo dla instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i dla pieniądza elektronicznego</p> <p>1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR, dostawcy usług płatniczych mogą uzgodnić ze swoimi użytkownikami usług płatniczych, że:</p> <p>a) artykuł 56 ust. 1 lit. b), art. 57 ust. 1 lit. c) i d), jak również art. 61 ust. 4 i 5 nie stosuje się, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zamrożenie lub zapobiegnięcie jego dalszego używania;</p> <p>b) artykuł 59, 60, art. 61 ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca usług płatniczych z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;</p> <p>c) na zasadzie odstępstwa od art. 65 ust. 1 dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno</p>	T	Art. 39 ust. 1	<p>Art. 39 1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową pozwalają na dokonywanie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą równowartości 30 euro albo które mają limit wydatków w wysokości równowartości 150 euro, albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie równowartości 150 euro, ustalonych przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy, dostawca może uzgodnić ze swoimi użytkownikami, że:</p> <p>1) nie stosuje się art. 42 ust. 1 pkt 2, art. 43 ust. 1 pkt 3 -5 i art. 46 ust. 4 i 5, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego zablokowanie lub uniemożliwienie w inny sposób jego dalszego używania;</p> <p>2) nie stosuje się art. 45 oraz 46 ust. 1 – 3, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja była autoryzowana;</p> <p>3) dostawca nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli z okoliczności jasno wynika, iż zlecenie nie zostało wykonane; w takim przypadku</p>	

	wynika z kontekstu; d) na zasadzie odstępstwa od art. 66 płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy swojej zgody na wykonanie transakcji płatniczej; e) na zasadzie odstępstwa od art. 69 i 70 stosuje się inne terminy wykonania.			przepisów art. 50 ust. 1-3 nie stosuje się; 4) płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy swojej zgody na wykonanie transakcji płatniczej; w takim przypadku przepisu art. 51 nie stosuje się; 5) terminy uznania rachunku dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej oraz udostępnienia odbiorcy kwoty transakcji przez dostawcę odbiorcy określone w art. 54 - 56 nie mają zastosowania.	
Art. 53 (2)	2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych, mogą one zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.	N	Art. 39 ust. 3	Art. 39 /.../ 3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty mogą zostać w umowie ramowej podwyższone do wysokości równowartości 500 euro ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy.	
Art. 53 (3) 1 zdanie	3. Artykuł 60 i 61 stosuje się także do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2000/46/WE, z wyjątkiem przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie jest w stanie zamrozić rachunku płatniczego lub zablokować instrumentu płatniczego.	T	Art. 46 ust. 6	Art. 46 /.../ 6. Przepisy ust. 1-5 nie stosuje się do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych gdy dostawca płatnika nie ma możliwości zablokowania instrumentu płatniczego lub rachunku płatniczego.	
Art. 53 (3) 2 zdanie	Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstępstwo do rachunków płatniczych lub instrumentów płatniczych o określonej wartości.	N	Art. 39 ust. 3	Art. 39 /.../ 3. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych w zakresie transakcji płatniczych wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określone w ust. 1 kwoty mogą zostać w umowie ramowej podwyższone do wysokości równowartości 500 euro ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu zawarcia umowy.	
Art. 54	Udzielenie i cofnięcie zgody 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby transakcję płatniczą uważano za autoryzowaną tylko pod warunkiem udzielenia przez płatnika zgody na wykonanie transakcji płatniczej. Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli płatnik i jego dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.	T	Art. 40	Art. 40. 1. Transakcję płatniczą uważa się za autoryzowaną jeżeli płatnik wyraził zgodę na wykonanie transakcji płatniczej w sposób przewidziany w umowie pomiędzy płatnikiem a jego dostawcą. Zgoda może dotyczyć także kilku kolejnych transakcji płatniczych. 2. Zgoda powinna być udzielona przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej albo kilku kolejnych transakcji płatniczych, chyba że płatnik i	

	<p>2. Udzielenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej lub kilku transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.</p> <p>W przypadku braku takiej zgody transakcję płatniczą uważa się za nieautoryzowaną.</p> <p>3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne na mocy art. 66. Zgoda na wykonanie kilku transakcji płatniczych może również zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.</p> <p>4. Procedura udzielania zgody jest uzgodniona pomiędzy płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.</p>			<p>jego dostawca uzgodnili, że zgoda może zostać udzielona także po ich wykonaniu.</p> <p>3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, nie później jednak niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze zgodnie z art. 51 stało się nieodwołalne.</p> <p>4. Jeśli zgoda dotyczyła kilku kolejnych transakcji płatniczych, płatnik wycofując zgodę może zastrzec, iż wycofanie dotyczy wszystkich objętych zgodą transakcji płatniczych.</p>	
Art. 55	<p>Limity wykorzystania instrumentu płatniczego</p> <p>1. W przypadkach, w których do celów udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.</p> <p>2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania instrumentu płatniczego z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub jego użycia w nieuczciwych zamiarach, lub, w przypadku instrumentu płatniczego z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że płatnik może nie być w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań.</p> <p>3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych powinien w uzgodniony sposób poinformować płatnika o zablokowaniu instrumentu płatniczego i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatniczego, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub jest zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.</p> <p>4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument</p>	T	Art. 41	<p>Art. 41. 1. Jeśli do celów udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.</p> <p>2. W umowie ramowej można zastrzec prawo dostawcy do blokowania instrumentu płatniczego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego; 2) w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego, lub umyślnego doprowadzenia do nieautoryzowanej transakcji płatniczej, lub 3) z powodu zwiększenia ryzyka utraty przez płatnika zdolności kredytowej wymaganej dla danego instrumentu płatniczego gdy korzystanie z instrumentu płatniczego związane jest z korzystaniem przez płatnika z udzielonej mu linii kredytowej. <p>3. Dostawca powinien poinformować płatnika, w uzgodniony sposób, o zablokowaniu instrumentu płatniczego przed zablokowaniem tego instrumentu, a jeżeli nie jest to możliwe – niezwłocznie po jego zablokowaniu. Nie dotyczy to wypadków, gdy przekazanie informacji o zablokowaniu instrumentu byłoby nieuzasadnione ze względów bezpieczeństwa lub zabronione na mocy odrębnych przepisów.</p>	

	płatniczy lub zastępuje go nowym instrumentem płatniczym, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania takiej blokady.			4. Dostawca odblokowuje instrument płatniczy albo zastępuje go nowym, jeżeli przestały istnieć podstawy do utrzymywania blokady.	
Art. 56	<p>Obowiązki użytkownika usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi</p> <p>1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego spełnia następujące obowiązki:</p> <p>a) korzysta z instrumentu płatniczego zgodnie z warunkami wydawania i użytkowania tego instrumentu płatniczego; oraz</p> <p>b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego albo jego nieuprawnionego użycia informuje o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych, lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.</p> <p>2. Do celów ust. 1 lit. a) użytkownik usług płatniczych podejmuje w szczególności, z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego, wszelkie stosowne kroki w celu zapobieżenia naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu.</p>	T	Art. 42	<p>Art. 42. 1. Użytkownik uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego jest obowiązany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) korzystać z instrumentu płatniczego zgodnie z umową ramową oraz 2) zgłaszać niezwłocznie dostawcy lub podmiotowi wskazanemu przez dostawcę, stwierdzenie utraty, kradzieży, sprzeniewierzenia albo nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub nieuprawnionego dostępu do tego instrumentu. <p>2. W celu spełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, użytkownik - z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego - podejmuje niezbędne środki służące zapobieżeniu naruszeniu indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu w szczególności obowiązany jest do przechowywania instrumentu płatniczego z zachowaniem należytej staranności oraz nieudostępniania go osobom nieuprawnionym.</p>	
Art. 57	<p>Obowiązki dostawcy usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi</p> <p>1. Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatniczy spełnia następujące obowiązki:</p> <p>a) upewnia się, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do wykorzystywania tego instrumentu płatniczego, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych określonych w art. 56;</p> <p>b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczego otrzymany przez użytkownika usług płatniczych podlega wymianie;</p> <p>c) zapewnia stałą dostępność odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi usług płatniczych na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 55 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość</p>	T	Art. 43	<p>Art. 43. 1. Dostawca wydający instrument płatniczy jest obowiązany do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnienia, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik uprawniony do korzystania z tego instrumentu; 2) niewysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczy otrzymany przez użytkownika podlega wymianie; 3) zapewnienia stałej dostępności odpowiednich środków pozwalających użytkownikowi na dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie albo zastąpienie zablokowanego instrumentu płatniczego nowym na podstawie art. 41 ust. 4; 4) zapewnienia procedur pozwalających na udowodnienie dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2, na wniosek złożony przez użytkownika w terminie 18 miesięcy od 	

	<p>udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego zgłoszenia; oraz</p> <p>d) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b).</p> <p>2. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesyłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.</p>			<p>dnia dokonania zgłoszenia oraz</p> <p>5) uniemożliwienia korzystania z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2.</p> <p>2. Przepis ust. 1 pkt 1 nie uchybia obowiązkom użytkownika określonym w art. 42.</p> <p>3. Dostawca ponosi ryzyko związane z przekazaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.</p>	
Art. 58	<p>Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych</p> <p>Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi swojego dostawcę usług płatniczych w chwili stwierdzenia wszelkich nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych uprawniających do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 75, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie dostarczył lub nie udostępnił informacji o tej transakcji płatniczych zgodnie z tytułem III.</p>	T	Art. 44	<p>Art. 44. 1. Użytkownik niezwłocznie powiadamia dostawcę o stwierdzonych nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych.</p> <p>2. Jeżeli użytkownik nie dokona powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 w terminie 13 miesięcy od dnia obciążenia rachunku płatniczego roszczenia użytkownika względem dostawcy usług płatniczych z tytułu nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych wygasają.</p> <p>3. W przypadku, gdy użytkownik nie korzysta z rachunku płatniczego termin, o którym mowa w ust. 2 liczy się od dnia wykonania nieautoryzowanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych, albo od dnia w którym transakcja płatnicza miała być wykonana.</p> <p>4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku gdy dostawca nie udostępnił informacji o transakcji płatniczej zgodnie z przepisami działu II.</p>	
Art. 59	<p>Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych</p> <p>1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych tego użytkownika należy udowodnienie, że transakcja ta była autoryzowana, odpowiednio zapisana, ujęta w księgach i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.</p> <p>2. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowane przez dostawcę usług</p>	T	Art. 45	<p>Art. 45. 1. Ciężar udowodnienia, że transakcja płatnicza była autoryzowana przez użytkownika lub że została wykonana prawidłowo spoczywa na dostawcy tego użytkownika.</p> <p>2. Wykazanie przez dostawcę zarejestrowanego użycia instrumentu płatniczego nie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez użytkownika autoryzowana. Dostawca, obowiązany jest udowodnić inne okoliczności wskazujące na autoryzację transakcji płatniczej przez płatnika, albo okoliczności wskazujące na fakt, że płatnik umyślnie doprowadził do nieautoryzowanej transakcji płatniczej albo umyślnie lub wskutek</p>	

	płatniczych samo użycie instrumentu płatniczego niekoniecznie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez płatnika usług płatniczych autoryzowana albo że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 56.			rażącego niedbalstwa dopuścił się naruszenia co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 42.	
Art. 60	<p>Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze</p> <p>1. Bez uszczerbku dla art. 58 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.</p> <p>2. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między płatnikiem a jego dostawcą usług płatniczych.</p>	T	Art. 46 ust. 1	<p>Art. 46. 1. Z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, w przypadku wystąpienia nieautoryzowanej transakcji płatniczej, dostawca płatnika jest obowiązany niezwłocznie zwrócić płatnikowi kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej a w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywrócić obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza.</p> <p>Ust 2 PS implementowany dzięki temu, że stosuje się KC.</p>	
ART. 61 (1) i (2)	<p>Odpowiedzialność płatnika za nieuprawnione transakcje płatnicze</p> <p>1. Na zasadzie odstępstwa od art. 60 płatnik ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR, będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub – jeżeli płatnik nie zdołał uchronić indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu – sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego.</p> <p>2. Płatnik ponosi wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeżeli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków wynikających z art. 56. W takich przypadkach nie stosuje się maksymalnej kwoty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.</p>	T	Art. 46 ust.. 2 i 3	<p>Art. 46. /.../ 2. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze do równowartości wysokości 150 euro ustalonej przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wykonania transakcji, jeżeli nieautoryzowana transakcja jest skutkiem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) posłużenia się utraconym przez płatnika albo skradzionym płatnikowi instrumentem płatniczym, lub 2) sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego lub jego nieuprawnionego użycia w wyniku naruszenia przez płatnika obowiązku, o którym mowa w art. 42 ust. 2 <p>3. Płatnik odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze w pełnej wysokości, jeżeli doprowadził do nich umyślnie albo w wyniku umyślnego lub będącego skutkiem rażącego niedbalstwa naruszenia co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 42; w takich przypadkach przepisu ust. 2 nie stosuje się.</p>	
Art. 61	W przypadku gdy płatnik nie działał w nieuczciwych	N			Opcja nie została

(3)	zamiarach ani nie zaniedbał celowo swoich obowiązków na mocy art. 56, państwa członkowskie mogą ograniczyć odpowiedzialność, o której mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, biorąc w szczególności pod uwagę charakter indywidualnych zabezpieczeń instrumentu płatniczego oraz okoliczności, w których został on utracony, skradziony lub sprzeniewierzony.				implementowana. W Polskich warunkach zostało już powszechnie zaakceptowane (utarło się), iż płatnik ponosi odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 150 EUR.
Art. 61 (4) i (5)	4. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 56 ust. 1 lit. b) płatnik nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatniczym, chyba że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach. 5. Jeżeli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie dokonanie zgłoszenia utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego, jak nakazuje art. 57 ust. 1 lit. c), płatnik nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatniczym, chyba że działał on w nieuczciwych zamiarach.	T	Art. 46 ust. 4 i 5	Art. 46. /.../ 4. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 42 ust. 1 pkt 2 płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji. 5. Jeżeli dostawca, wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3, nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających dokonanie w każdym czasie zgłoszenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 2 płatnik nie odpowiada za nieautoryzowane transakcje płatnicze, chyba że płatnik doprowadził umyślnie do nieautoryzowanej transakcji.	
Art. 62	Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik był uprawniony do otrzymania od swojego dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli spełnione są następujące warunki: a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej; oraz b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik racjonalnie mógł się spodziewać, uwzględniając jego wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w jego umowie ramowej i istotne dla sprawy okoliczności. Na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnik przedstawia faktyczne okoliczności odnoszące się do takich warunków. Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej. W przypadku poleceń zapłaty płatnik i jego dostawca	T	Art. 47	Art. 47. 1. Płatnik może żądać od swojego dostawcy zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli: 1) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej, oraz 2) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik mógł się racjonalnie spodziewać, uwzględniając rodzaj i wartość wcześniejszych transakcji płatnika, postanowienia jego umowy ramowej i istotne dla sprawy okoliczności. 2. Na żądanie dostawcy płatnik jest obowiązany przedstawić okoliczności faktyczne wskazujące na spełnienie warunków określonych w ust. 1. 3. Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej. 4. Jeżeli umowa ramowa płatnika i jego dostawcy przewiduje wykonywanie usługi polecenia zapłaty, strony w umowie ramowej mogą ustalić, że płatnikowi przysługuje od jego dostawcy zwrot kwoty autoryzowanej transakcji, nawet jeżeli nie są	

	<p>usług płatniczych mogą uzgodnić w ramach umowy ramowej, że płatnikowi przysługuje zwrot od jego dostawcy usług płatniczych, nawet jeżeli warunki udzielenia zwrotu określone w akapicie pierwszym nie są spełnione.</p> <p>2. Jednak do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli zastosowany został referencyjny kurs walutowy uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. d) i art. 42 ust. 3 lit. b).</p> <p>3. Płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w umowie ramowej, że płatnik nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio swojemu dostawcy usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona lub udostępniona płatnikowi w uzgodniony sposób przez co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia przez dostawcę usług płatniczych lub przez odbiorcę.</p>			<p>spełnione warunki, o których mowa w ust. 1.</p> <p>5. Dla wykazania spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli do ustalenia kursu walutowego zastosowany został referencyjny kurs walutowy, uzgodniony z jego dostawcą zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 4 i art. 27 pkt 3 lit. b.</p> <p>6. Umowa ramowa płatnika i jego dostawcy może stanowić, że płatnik nie ma prawa do zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji zainicjowanej przez odbiorcę, gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) płatnik udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio swojemu dostawcy lub 2) informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona płatnikowi przez dostawcę lub odbiorcę w uzgodniony sposób na co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia lub była udostępniana płatnikowi przez dostawcę lub odbiorcę w uzgodniony sposób, przez okres co najmniej czterech tygodni przed terminem wykonania zlecenia. 	
Art. 63	<p>Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 62, nieautoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni, począwszy od daty obciążenia rachunku.</p> <p>Sankcja</p> <p>2. W terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując na organy, do których płatnik może się odwołać w tej sprawie zgodnie z art. 80–83 jeżeli nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.</p> <p>Prawo dostawcy usług płatniczych do odmowy zwrotu na mocy akapitu pierwszego nie ma zastosowania w przypadku określonym w art. 62 ust. 1 akapit czwarty.</p>	T	Art. 48	<p>Art. 48. 1. Płatnik może wystąpić o zwrot, o którym mowa w art. 47, w terminie ośmiu tygodni od dnia obciążenia rachunku płatniczego, a w przypadku, gdy nie korzysta z rachunku płatniczego od dnia wykonania transakcji płatniczej.</p> <p>2. Z zastrzeżeniem ust. 4, w terminie dziesięciu dni roboczych od dnia otrzymania żądania zwrotu dostawca dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując organy, do których płatnik może zgodnie z art. 15 złożyć skargę, jeżeli nie zgadza się z przedstawionym uzasadnieniem. W przypadku określonym w art. 47 ust. 4 dostawca nie może odmówić dokonania zwrotu.</p> <p>3. W przypadku gdy dostawcą płatnika jest NBP a przekazanie środków naruszyłoby inne przepisy, może on uzależnić przekazanie środków dłużnikowi od otrzymania środków od dostawcy odbiorcy.</p>	
Art. 64	Otrzymywanie zleceń płatniczych	T	Art. 49	Art. 49. 1. Momentem otrzymania zlecenia	

	<p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by za moment otrzymania zlecenia uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze przekazane bezpośrednio przez płatnika lub pośrednio przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę usług płatniczych płatnika. Jeżeli moment otrzymania zlecenia nie przypada na dzień roboczy dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić taki nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane następnego dnia roboczego.</p> <p>2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się określonego dnia lub pod koniec pewnego okresu lub dnia, w którym płatnik przekazał do dyspozycji swojego dostawcy usług płatniczych środki, dzień ten uznaje się za moment otrzymania zlecenia do celów art. 60. Jeżeli uzgodniony dzień nie jest dniem roboczym dla dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego.</p>			<p>płatniczego jest moment, w którym zlecenie przekazane bezpośrednio przez płatnika lub pośrednio przez odbiorcę albo za jego pośrednictwem zostało otrzymane przez dostawcę płatnika. W przypadku gdy dostawca płatnika otrzymuje zlecenie płatnicze w dniu niebędącym dla tego dostawcy dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie zostało otrzymane z początkiem następnego dnia roboczego.</p> <p>2. Dostawca może ustalić nieprzekraczalny, przypadający pod koniec dnia roboczego moment, po którym otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane z początkiem pierwszego dnia roboczego po tym dniu.</p> <p>3. Jeżeli użytkownik inicjujący zlecenie płatnicze i jego dostawca uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) określonego dnia; 2) pod koniec pewnego okresu, 3) w dniu, w którym płatnik przekazał do dyspozycji swojemu dostawcy środki pieniężne na wykonanie zlecenia płatniczego <p>- za moment otrzymania zlecenia do celów art. 54 ust. 1 i 2 uznaje się początek dnia, o którym mowa w pkt 1, albo dnia będącego ostatnim dniem okresu, o którym mowa w pkt 2, albo dnia, o którym mowa w pkt 3.</p> <p>4. Jeżeli dzień, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 lub 3 albo ostatni dzień okresu, o którym mowa w pkt 2, nie jest dla dostawcy płatnika dniem roboczym, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane z początkiem następnego dnia roboczego.</p>	
Art. 65	<p>Odmowa wykonania zleceń płatniczych</p> <p>1. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, użytkownik usług płatniczych powiadamiany jest o odmowie i, o ile to możliwe, jej przyczynach oraz o procedurze korekty błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, chyba że zakazują tego inne właściwe przepisy wspólnotowe lub krajowe.</p> <p>Dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób przy najbliższej okazji i, w każdym przypadku, w terminach określonych zgodnie z art. 69.</p>	T	Art. 50	<p>Art. 50. 1. Dostawca płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego inicjowanego przez płatnika albo odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że nie zostały spełnione przez płatnika postanowienia umowy ramowej lub możliwość albo obowiązek odmowy wynika z odrębnych przepisów.</p> <p>2. W przypadku gdy dostawca odmawia wykonania zlecenia płatniczego obowiązany jest powiadomić użytkownika w najbliższym możliwym terminie, nie później jednak niż w terminach określonych zgodnie z art. 54 i 56 o:</p>	

	<p>Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeżeli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.</p> <p>2. W przypadkach gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej płatnika zostały spełnione, dostawca usług płatniczych płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, bez względu na to czy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika czy odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że jest to zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego lub krajowego.</p> <p>3. Do celów art. 69 i 75 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.</p>			<p>1) odmowie,</p> <p>2) gdy to możliwe, przyczynach odmowy,</p> <p>3) gdy to możliwe, procedurze sprostowania błędów, które spowodowały odmowę, - chyba że powiadomienie takie jest niedopuszczalne z mocy odrębnych przepisów.</p> <p>3. Strony mogą zastrzec w umowie ramowej, że dostawca ma prawo pobierać opłaty za powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy odmowa wykonania zlecenia płatniczego była obiektywnie uzasadniona.</p> <p>4. Do celów art. 54 i 56, 59 oraz art. 144-146 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.</p>	
Art. 66	<p>Nieodwołalność zlecenia płatniczego</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od momentu jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.</p> <p>2. Jeżeli transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu odbiorcy zlecenia płatniczego lub po udzieleniu przez niego zgody odbiorcy na wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>3. W przypadku polecenia zapłaty i bez uszczerbku dla praw do zwrotu płatnik może jednak odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku.</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w art. 64 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.</p> <p>5. Po upływie terminów określonych w ust. 1–4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych. W sytuacji, o której mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.</p>	T	Art. 51	<p>Art. 51. 1. Użytkownik nie może odwołać zlecenia płatniczego od chwili jego otrzymania przez dostawcę płatnika.</p> <p>2. Gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu zlecenia płatniczego odbiorcy lub po udzieleniu przez płatnika zgody odbiorcy na wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>3. W przypadku polecenia zapłaty płatnik może odwołać zlecenie płatnicze, z zachowaniem prawa do zwrotu kwoty transakcji płatniczej, nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku płatniczego .</p> <p>4. W przypadku, o którym mowa w art. 49 ust. 3, użytkownik może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.</p> <p>5. Po upływie terminów określonych w ust. 1 – 4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli uzgodnią to między sobą użytkownik i jego dostawca. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy.</p> <p>6. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej dostawca może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia.</p>	
Art. 67	<p>Kwoty transferowane i kwoty otrzymane</p> <p>1. Państwa członkowskie nakładają na dostawcę usług</p>	T	Art. 52	<p>Art. 52. 1. Dostawca płatnika, dostawca odbiorcy oraz inne podmioty pośredniczące w wykonaniu</p>	

	<p>płatniczych płatnika, dostawcę usług płatniczych odbiorcy i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej i powstrzymywania się od potrącania opłat z transferowanej kwoty.</p> <p>2. Odbiorca i jego dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić możliwość pomniejszenia przez dostawcę usług płatniczych przekazywanej kwoty o pobierane przez siebie opłaty przed uznaniem rachunku odbiorcy kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej odbiorcy.</p> <p>3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącone są jakiegokolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.</p>			<p>transakcji płatniczej nie mogą pomniejszać kwoty transakcji płatniczej o opłaty należne w związku z jej wykonaniem ani o inne należności.</p> <p>2. Umowa między odbiorcą i jego dostawcą może przewidywać, że dostawca udostępnia odbiorcy kwotę transakcji płatniczej pomniejszoną o pobierane opłaty. Dostawca obowiązany jest wówczas do podania w informacji o transakcji płatniczej pełną kwotę transakcji płatniczej oraz pobranych opłat.</p> <p>3. Przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają dopuszczalności potrącenia przez dostawcę z kwoty transakcji płatniczej kwoty wynikającej z zobowiązań podatkowych związanych z tą transakcją płatniczą.</p> <p>4. Jeżeli z kwoty transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika pobrane zostały jakiegokolwiek inne należności niż określone w ust. 2 lub ust. 3, dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do otrzymania przez odbiorcę pełnej kwoty transakcji płatniczej. W przypadku transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, obowiązek, o którym mowa w zdaniu pierwszym, ciąży na dostawcy odbiorcy.</p>	
Art. 68	<p>Zakres zastosowania</p> <p>1. Niniejszą sekcję stosuje się do:</p> <p>a) transakcji płatniczych w euro;</p> <p>b) krajowych transakcji płatniczych w walucie danego państwa członkowskiego spoza obszaru euro; oraz</p> <p>c) transakcji płatniczych obejmujących tylko jedno przeliczenie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego spoza obszaru euro, pod warunkiem że wymagane przeliczenie waluty jest dokonane w danym państwie członkowskim spoza strefy euro, a w przypadku transgranicznych transakcji płatniczych – że przelew transgraniczny jest dokonany w euro.</p> <p>2. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej, z wyjątkiem art. 73, którego strony nie mogą zmienić. Jeżeli jednak użytkownik usług płatniczych i jego dostawca usług płatniczych uzgodnią okres dłuższy niż te, które określono w art. 69, okres ten w przypadku wewnątrzpaństwowych transakcji płatniczych nie przekracza czterech dni roboczych od momentu</p>	T	Art. 53	<p>Art. 53. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do:</p> <p>1) transakcji płatniczych w euro;</p> <p>2) transakcji płatniczych w wykonywanych w całości na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w walucie polskiej;</p> <p>3) transakcji płatniczych obejmujących nie więcej niż jedno przeliczenie waluty między:</p> <p>a) euro a walutą polską, jeśli przeliczenie waluty jest dokonane w Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>b) euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, jeśli przeliczenie waluty jest dokonane w tym państwie członkowskim,</p> <p>c) euro a walutą polską lub euro a walutą innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego spoza obszaru euro, dokonywanego w państwie członkowskim z obszaru euro, w przypadku przelewów transgranicznych zainicjowanych w euro.</p> <p>2. Przepisy niniejszego rozdziału mają także</p>	

	otrzymania zlecenia zgodnie z art. 64.			zastosowanie do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3 innych niż wymienione w ust. 1. 3. Użytkownik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do transakcji płatniczych, o których mowa w art. 5 ust. 3 innych niż wymienione w ust. 1 nie stosuje się przepisów niniejszego rozdziału. Strony nie mogą jednak uzgodnić wyłączenia stosowania art. 59, a w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych na terytorium jednego lub więcej państw członkowskich nie mogą uzgodnić terminu, o którym mowa w art. 54, jako dłuższego niż cztery dni robocze od momentu otrzymania zlecenia płatniczego.	
Art. 69	<p>Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 64 rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Do dnia 1 stycznia 2012 r. płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić termin nie dłuższy niż trzy dni robocze. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.</p> <p>2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty po otrzymaniu środków przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 73.</p> <p>3. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy usług płatniczych płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w odniesieniu do polecenia zapłaty w uzgodnionym terminie płatności.</p>	T	Art. 54 ust. 1 i 2, art 56 i 169	<p>Art. 54. 1. Dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia.</p> <p>2. Termin określony w ust. 1, może zostać przedłużony o jeden dzień roboczy w przypadku, gdy dostawca płatnika otrzymał zlecenie płatnicze w postaci papierowej.</p> <p>Art. 56. 1. Dostawca odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą, umożliwiając w przypadku transakcji polecenia zapłaty rozrachunek tej transakcji w terminie uzgodnionym.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do transakcji płatniczych kartą lub podobnym instrumentem płatniczym zainicjowanym przez odbiorcę.</p> <p>Art. 169 1. Płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do dnia 1 stycznia 2012 r. termin uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy będzie inny niż określony w art. 54 ust. 1 i 2, jednak nie dłuższy niż trzy dni robocze a w przypadku o którym mowa w art. 54 ust. 2 nie dłuższy niż cztery dni robocze.</p>	

	<p>43) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty wszystkie zlecenia płatności inicjowane przez płatnika i denominowane w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza obszaru euro, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, włączając w to polecenia zapłaty i płatności kartami, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a płatnikiem nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania. Powyższe okresy można przedłużyć o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożone jest na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. W przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty dostawca usług płatniczych odbiorcy powinien przekazać dyspozycję pobrania środków w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w ustalonym terminie. Zważywszy na fakt, że krajowe infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, aby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.</p>				
Art. 70	<p>Brak rachunku płatniczego odbiorcy u dostawcy usług płatniczych W przypadku gdy odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki są udostępniane odbiorcy przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki dla odbiorcy w terminie określonym w art. 69.</p>	T	Art. 57	Art. 57. Jeżeli odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy środki pieniężne są udostępniane odbiorcy przez dostawcę, który otrzymuje środki pieniężne dla odbiorcy, w terminie określonym w art. 54 - 56.	
Art. 71	<p>Gotówka złożona na rachunku płatniczym W przypadku gdy konsument składa gotówkę na rachunku płatniczym u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych zapewnia, aby kwota ta została udostępniona z datą waluty przypadającą natychmiast po momencie</p>	T	Art. 58	Art. 58. 1. Wpłata gotówki na swój lub cudzy rachunek płatniczy, dokonana u dostawcy prowadzącego ten rachunek płatniczy w walucie tego rachunku płatniczego, jest udostępniana na tym rachunku niezwłocznie po otrzymaniu środków pieniężnych, nie później niż w tym samym dniu	

	otrzymania środków. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, kwota ta zostaje udostępniona z datą waluty przypadającą nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków.			roboczym, oraz otrzymuje datę waluty z chwilą wpłaty, z tym że jeżeli wpłacającym jest podmiot niebędący konsumentem, udostępnienie środków pieniężnych na rachunku z datą waluty nie może nastąpić później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków pieniężnych.	
Art. 72	Krajowe transakcje płatnicze Dla krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne okresy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji	N			W ustawie opcja została implementowana jedynie w ograniczonym zakresie w przepisach dodatkowych, o których mowa wyżej, w ten sposób, iż płatności związane z krajowymi należnościami publicznoprawnymi muszą być wnoszone w terminach pewnych, a więc nie jest możliwe ich umowne określenie w okresie przejściowym.
Art. 73	Data waluty i dostępność środków 1. Państwa członkowskie zapewniają, by przy uznawaniu rachunku płatniczego odbiorcy stosowano datę waluty nie późniejszą niż dzień roboczy, w którym rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej. Dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by przy obciążaniu rachunku płatniczego płatnika data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.	T	Art. 59	Art. 59. 1. Dostawca odbiorcy uznaje rachunek płatniczy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej z datą waluty tego dnia roboczego, w którym rachunek dostawcy odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej. 2. Dostawca odbiorcy udostępnia odbiorcy kwotę transakcji płatniczej natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy odbiorcy. 3. Obciążenie rachunku płatniczego płatnika kwotą transakcji płatniczej następuje z datą waluty nie wcześniejszą niż moment, w którym rachunek ten został faktycznie obciążony kwotą transakcji płatniczej.	
Art. 74	Nieprawidłowe unikatowe identyfikatory 1. Jeżeli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z unikatowym identyfikatorem, zlecenie płatnicze w odniesieniu do odbiorcy określonego w unikatowym identyfikatorze uważa się za wykonane prawidłowo. 2. Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 75 za niewykonanie lub wadliwe wykonanie transakcji płatniczej. Dostawca usług płatniczych płatnika podejmuje jednak stosowne starania, aby odzyskać środki zaangażowane w	T	Art. 143	Art. 143. 1. Zlecenie płatnicze uznaje się za wykonane na rzecz właściwego odbiorcy jeżeli zostało wykonane zgodnie z informacjami o których mowa w art. 23 ust. 1 pkt 1 lub w art. 27 pkt 2 a w przypadku wskazania w treści zlecenia płatniczego unikatowego identyfikatora – jeżeli zostało wykonane zgodnie z tym unikatowym identyfikatorem. 2. Jeżeli unikatowy identyfikator podany przez użytkownika jest nieprawidłowy, dostawca nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 144-146. Dostawca płatnika jest jednak obowiązany podjąć działania w celu odzyskania kwoty transakcji	

	<p>transakcję płatniczą.</p> <p>Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę za odzyskanie środków.</p> <p>3. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji określonych w art. 37 ust. 1 lit. a) lub art. 42 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie unikatowego identyfikatora podanego przez użytkownika usług płatniczych.</p>			<p>płatniczej. Strony mogą zastrzec w umowie ramowej, że dostawca ma prawo pobrać od użytkownika opłatę za odzyskanie środków; przepis art. 36 ust. 2 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Przy realizacji transakcji płatniczych z wykorzystaniem rachunku bankowego unikatowym identyfikatorem jest numer rachunku bankowego chyba że strony uzgodnią w umowie ramowej inny unikatowy identyfikator.</p>	
Art. 75 (1)	<p>Niewykonanie lub wadliwie wykonanie</p> <p>1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, jego dostawca usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić płatnikowi i, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych odbiorcy, że dostawca usług płatniczych odbiorcy otrzymał kwotę transakcji płatniczej zgodnie z art. 69 ust. 1, w którym to przypadku dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, bez zbędnej zwłoki zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwie wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy akapitu pierwszego, niezwłocznie przekazuje on do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą.</p> <p>W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało</p>	T	Art. 144, 146 ust.1	<p>Art. 144. 1. W przypadku, gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, jego dostawca ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, chyba, że udowodni, że rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54.</p> <p>2. Jeżeli dostawca płatnika ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>3. Jeżeli rachunek dostawcy odbiorcy został uznany zgodnie z art. 54 dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, niezwłocznie przekazuje do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej albo w przypadku gdy odbiorca korzysta z rachunku płatniczego, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą w celu doprowadzenia rachunku płatniczego do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>Art. 146. 1. W przypadku niewykonanej lub nienależyte wykonanej transakcji płatniczej:</p> <p>1) zainicjowanej przez płatnika - jego dostawca, bez</p>	

	zainicjowane przez płatnika, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy niniejszego ustępu, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu przedsięwzięcia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o wyniku.			względnie na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 144 ust. 1, na wniosek płatnika podejmuje płatnika niezwłocznie działania w celu przedsięwzięcia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o ich wyniku. 2) zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy art. 145 ust. 1 i 3, podejmuje na wniosek odbiorcy niezwłoczne starania w celu przedsięwzięcia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o ich wyniku.	
Art. 75 (2)	<p>2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, jego dostawca usług płatniczych ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy usług płatniczych płatnika zgodnie z art. 69 ust. 3. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, niezwłocznie przekazuje ponownie dane zlecenie płatnicze dostawcy usług płatniczych płatnika.</p> <p>Ponadto, bez uszczerbku dla art. 58, art. 74 ust. 2 i 3 oraz art. 78, dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za przeprowadzenie transakcji płatniczej zgodnie z jego obowiązkami na mocy art. 73. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność na mocy niniejszego akapitu, zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy.</p> <p>W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca usług płatniczych odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności na mocy akapitów pierwszego i drugiego, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca usług płatniczych płatnika. Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi w ten sposób odpowiedzialność, w stosownych przypadkach i bez zbędnej zwłoki, zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie</p>	T	Art. 145, 144 ust. 2 i 4	<p>Art. 145. 1. W przypadku, gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, z zastrzeżeniem art. 44 ust. 2, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, jego dostawca ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy płatnika zgodnie z art. 56.</p> <p>2. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie przekazuje ponownie zlecenie płatnicze dostawcy płatnika.</p> <p>3. Z zastrzeżeniem art. 44, art. 143 ust. 2 oraz art. 149, dostawca odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej z naruszeniem art. 59.</p> <p>4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, udostępnia kwotę transakcji płatniczej odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy odbiorcy.</p> <p>5. W przypadku niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z ust. 1 i 3, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca płatnika. W takim przypadku stosuje się art. 144 ust. 2</p> <p>Art. 142 /.../2/.../4</p> <p>2. Jeżeli dostawca płatnika ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 1, niezwłocznie zwraca—płatnikowi kwotę niewykonanej lub nienależycie wykonanej transakcji płatniczej albo, w przypadku gdy płatnik korzysta z rachunku płatniczego, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby,</p>	

	<p>miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze zostało zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, jego dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną na mocy niniejszego ustępu, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o wyniku.</p>			<p>gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.</p> <p>/.../</p> <p>4. Jeżeli dostawca odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z ust. 3, niezwłocznie przekazuje do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej albo w przypadku gdy odbiorca korzysta z rachunku płatniczego, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą w celu doprowadzenia rachunku płatniczego do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej.</p>	
Art. 75 (3)	<p>3. Ponadto dostawcy usług płatniczych ponoszą odpowiedzialność wobec swoich użytkowników usług płatniczych za wszelkie opłaty, za które są odpowiedzialni, oraz za wszelkie odsetki, którymi został obciążony użytkownik usług płatniczych w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego jej wykonania.</p>	T	Art. 146 ust. 2	<p>Art. 146 /.../ 2. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144 oraz 145 obejmuje także opłaty oraz odsetki, którymi został obciążony użytkownik w rezultacie niewykonania lub nienależytego wykonania transakcji płatniczej.</p> <p>.</p>	
Art. 76	<p>Dodatkowa rekompensata finansowa</p> <p>Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a jego dostawcą usług płatniczych.</p>		Art. 147	<p>Art. 147. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144-146 nie wyłącza roszczeń użytkownika wynikających z umowy zawartej z dostawcą oraz z przepisów prawa właściwego dla tej umowy.</p>	
Art. 77	<p>Prawo do roszczeń zwrotnych</p> <p>1. Jeżeli odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych na mocy art. 75 można przypisać innemu dostawcy usług płatniczych lub pośrednikowi, taki dostawca usług płatniczych lub pośrednik rekompensuje pierwszemu dostawcy usług płatniczych wszelkie straty poniesione lub kwoty zapłacone na mocy art. 75.</p> <p>2. Dalsze rekompensaty finansowe można określić zgodnie z ustaleniami między dostawcami usług płatniczych lub pośrednikami oraz prawem właściwym dla umowy zawartej między nimi.</p>		Art. 148	<p>Art. 148. 1. W przypadku gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej jest wynikiem działania lub zaniechania dostawcy innego niż dostawca płatnika lub odbiorcy, albo innego podmiotu pośredniczącego w wykonaniu transakcji płatniczej, dostawca płatnika lub odbiorcy może żądać od niego zwrotu kwot zapłaconych zgodnie z art. 144-146. Przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 78	<p>Brak odpowiedzialności</p> <p>Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 2 i 3 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od strony powołującej się na takie</p>	T	art. 149	<p>Art. 149. Odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie transakcji płatniczej, jest wyłączona w przypadku siły wyższej lub jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie zlecenia wynika z innych przepisów prawa.</p>	

	okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub wspólnotowym.				
Art. 79	Ochrona danych Państwa członkowskie wyrażają zgodę na przetwarzanie danych osobowych przez systemy płatności i dostawców usług płatniczych, jeżeli jest to niezbędne, aby zagwarantować zapobieganie oszustwom płatniczym, dochodzenie i wykrywanie tego rodzaju oszustw. Takie dane osobowe przetwarzają się zgodnie z przepisami dyrektywy 95/46/WE.	T	Art. 10	Art. 10. Dostawcy i podmioty prowadzące systemy płatności mogą przetwarzać dane osobowe w zakresie niezbędnym do zapobiegania oszustwom związanym z wykonywanymi usługami płatniczymi lub prowadzeniem systemu płatności, oraz dochodzenia i wykrywania tego rodzaju oszustw, z wyjątkiem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.).	
Art. 80 (1)	Skargi 1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur pozwalających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.		Art. 15	Art. 15. 1. Użytkownik może wnieść do organu sprawującego nadzór nad dostawcą skargę na działanie tego dostawcy lub jego agenta, jeżeli działanie to w jego przekonaniu narusza przepisy prawa. 2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1 przysługuje także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, którym odmówiono świadczenia usług płatniczych, oraz organizacjom konsumenckim. 3. Organ o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikiem a dostawcą, w tym wskazuje na istnienie właściwych sądów polubownych. 4. Jeżeli w stosunku do danego dostawcy nie można ustalić organu sprawującego nadzór skargę wnosi się bezpośrednio do tego dostawcy. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio. 5. Do skarg, o których mowa w ust. 1-4, nie stosuje się przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).	
Art. 80 (2)	2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie	T	art. 15 j.w.		

	z krajowym prawem proceduralnym, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego informuje się o istnieniu pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych ustanowionych na mocy art. 83.				
Art. 81 (1)	<p>Sankcje</p> <p>1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje takie są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.</p>	T	<p>Art. 20 ust. 3, art. 22 ust. 4, art. 26 ust. 5 i 6, karne Art. 150-153</p>	<p>Art. 20 /.../ 3. W razie niepoinformowania o opłacie, odpowiednio płatnik albo użytkownik nie są zobowiązani do jej uiszczenia. W razie niepoinformowania płatnika o oferowanejniżce uznaje się, że umowa jest zawarta z uwzględnieniem zniżki oferowanej przez odbiorcę.</p> <p>Art. 22</p> <p>4. W przypadku niewywiązania się przez dostawcę z obowiązku wymienionego w ust. 1 lub 2 użytkownik jest zwolniony z obowiązku uiszczenia opłat, przepis art. 52 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 26 /.../5. Użytkownik może odstąpić od umowy zawartej z naruszeniem ust. 1,-3 lub 4 w każdym czasie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji określonych w art. 27, w sposób określony w ust. 1.</p> <p>6. Do indywidualnych transakcji płatniczych dokonywanych na podstawie umowy ramowej przed dopełnieniem przez dostawcę obowiązku określonego w ust. 1- 3 lub 4 stosuje się art. 22 ust. 4.</p>	
Art. 81 (2)	2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji przepisy, o których mowa w ust. 1, oraz powiadamiają ją o właściwych organach, o których mowa w art. 82, do dnia 1 listopada 2009 r. oraz powiadamiają ją bezzwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających wpływ na wspomniane przepisy.				
Art. 82 (1)	<p>Właściwe organy</p> <p>1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia, aby procedury dotyczące skarg i sankcji, o których mowa odpowiednio w art. 80 ust. 1 oraz w art. 81 ust. 1, były zarządzane przez organy upoważnione do zapewniania zgodności z przepisami prawa krajowego przyjętymi zgodnie z wymogami ustanowionymi w niniejszej sekcji.</p>	T	Art. 15	Powtórzenie z wierszy powyżej	

Art. 82 (2)	2. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułem III i IV, właściwym organem, o którym mowa w ust. 1, są właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem agentów lub oddziałów prowadzonych na mocy prawa przedsiębiorczości, w odniesieniu do których organami właściwymi są organy goszczącego państwa członkowskiego.	T	Art. 15	Powtórzenie z wierszy powyżej	
Art. 83	Odszkodowanie pozasądowe 1. Państwa członkowskie zapewniają stworzenie odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur odszkodowawczych, regulujących rozstrzygnięcie sporów między użytkownikami usług płatniczych a ich dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach – z wykorzystaniem istniejących organów. 2. W przypadku sporów transgranicznych państwa członkowskie dopilnowują, aby organy te prowadziły aktywną współpracę w celu ich rozstrzygnięcia.	T	Art. 147	Art. 147. Odpowiedzialność dostawcy określona w art. 144-146 nie wyłącza roszczeń użytkownika wynikających z umowy zawartej z dostawcą oraz z przepisów prawa właściwego dla tej umowy.	
Art. 84	Środki wykonawcze W celu uwzględnienia rozwoju technologicznego i zmian zachodzących na rynku usług płatniczych oraz w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy Komisja, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 85 ust. 2, przyjmuje środki wykonawcze mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy i odnoszące się do następujących kwestii: a) dostosowania wykazu rodzajów działalności znajdującego się w załączniku do niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 2–4 i art. 16; b) zmiany definicji mikroprzedsiębiorstwa w rozumieniu art. 4 ust. 26 zgodnie ze zmianą zalecenia 2003/361/WE; c) aktualizacji kwot określonych w art. 26 ust. 1 i art. 61 ust. 1 w celu uwzględnienia inflacji i znacznych zmian zachodzących na rynku.	N		Nie wymaga implementacji	
Art. 85	Komitet 1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Płatności.	N		Nie wymaga implementacji	

	2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.				
Art. 86 (1) i (2)	<p>Pełna harmonizacja</p> <p>1. Bez uszczerbku dla art. 30 ust. 2, art. 33, art. 34 ust. 2, art. 45 ust. 6, art. 47 ust. 3, art. 48 ust. 3, art. 51 ust. 2, art. 52 ust. 3, art. 53 ust. 3, art. 61 ust. 3 oraz art. 72 i 88 państwa członkowskie nie utrzymują ani <u>nie przyjmują</u>, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera <u>zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te ustanowione</u> w niniejszej dyrektywie.</p> <p>2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej za pośrednictwem strony internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.</p>	N		Nie wymaga osobnej implementacji	
Art. 86 (3)	<p>3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali na niekorzyść użytkowników usług płatniczych odstępstw od przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy lub odpowiadających im, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.</p> <p>Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.</p>	T	Art. 8	<p>Art. 8. 1. Postanowienia umów o usługi płatnicze nie mogą być mniej korzystne dla użytkowników niż przepisy ustawy, chyba że ustawa stanowi inaczej.</p> <p>2. Postanowienia umów o usługi płatnicze, mniej korzystne dla użytkownika niż przepisy ustawy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy ustawy.</p>	
Art. 87	<p>Przegląd</p> <p>Nie później niż dnia 1 listopada 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy oraz jej wpływu w szczególności na:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ewentualną potrzebę rozszerzenia zakresu zastosowania dyrektywy na transakcje płatnicze we wszystkich walutach i na transakcje płatnicze, w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terytorium Wspólnoty, - zastosowanie art. 6, 8 i 9 dotyczących wymogów ostrożnościowych dla instytucji płatniczych, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących kapitału bieżącego i wymogów ochronnych (rozdział 	N		Nie wymaga implementacji	

	<p>środków),</p> <ul style="list-style-type: none"> - ewentualne skutki udzielenia kredytu przez instytucje płatnicze związanego z usługami płatniczymi, określonego w art. 16 ust. 3, - ewentualny wpływ wymogów dotyczących zezwolenia dla instytucji płatniczych na konkurencję między instytucjami płatniczymi i innymi dostawcami usług płatniczych, jak również na bariery w wejściu na rynek dla nowych dostawców usług płatniczych, - zastosowanie art. 34 i 53 niniejszej dyrektywy oraz ewentualną potrzebę przeprowadzenia przeglądu zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności obejmujących niskie kwoty i pieniądza elektronicznego, oraz - zastosowanie i funkcjonowanie art. 69 i 75 w odniesieniu do wszystkich rodzajów instrumentów płatniczych, <p>w stosownych przypadkach wraz z propozycją zmian.</p>				
Art. 88 (1)	<p>Przepis przejściowy</p> <p>1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego, państwa członkowskie zezwalają osobom prawnym, które przed dniem 25 grudnia 2007 r. podjęły działalność instytucji płatniczych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zgodnie z obowiązującym prawem krajowym, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego do dnia 30 kwietnia 2011 r., bez zezwolenia udzielonego zgodnie z art. 10. Zakazuje się zgodnie z art. 29 świadczenia usług płatniczych wszystkim takim osobom, którym nie udzielono zezwolenia w tym okresie.</p>	T	Art. 170, 172, 173, 174	<p>Art. 170. 1. Osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, inne niż dostawcy, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie usług płatniczych mogą kontynuować tę działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 bądź wpisu do rejestru, nie dłużej jednak niż do dnia 30 kwietnia 2011 r.</p> <p>2. Podmiot określony w ust. 1, który do dnia 30 kwietnia 2011 r. złoży wniosek o wydanie zezwolenia o którym mowa w art. 60 ust. 1 bądź wniosek o wpis do rejestru może kontynuować działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez tego zezwolenia bądź wpisu do czasu rozpatrzenia wniosku.</p> <p>Art. 172 Kasy oszczędnościowo-kredytowe prowadzące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy działalność w zakresie świadczenia usług płatniczych są obowiązane złożyć zawiadomienie, o którym mowa w art. 131 w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p>	

				<p>Art. 173. 1. Do wniosków o wpis biura usług płatniczych do rejestru złożonych przed upływem 9 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie stosuje się przepisów art. 67 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>2. W przypadku wniosków, o którym mowa w ust. 1 KNF dokonuje wpisu w terminie 60 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku wraz z oświadczeniem, o którym mowa w art. 122.</p> <p>3. Jeżeli KNF nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorca może rozpocząć działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych po uprzednim zawiadomieniu o tym na piśmie KNF. Nie dotyczy to przypadku gdy KNF wezwał przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku o wpis do rejestru nie później niż przed upływem 30 dni od dnia jego otrzymania. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w ust. 2, biegnie od dnia uzupełnienia wniosku.</p> <p>Art. 174. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy:</p> <p>1) do wniosku, o którym mowa w art. 122 ust. 1 dołącza się:</p> <p>a) aktualny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenie z ewidencji działalności gospodarczej,</p> <p>b) umowę spółki, akt założycielski lub aktualny statut, a w przypadku osób fizycznych kopię dokumentu, o której mowa w art. 122 ust.2 pkt 2;</p> <p>2) do wniosku, o którym mowa w art. 139 dołącza się odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, wydany nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku, albo zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, wystawione nie wcześniej niż na 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku o wpis do rejestru.</p>	
Art. 88 (2) akapit 1	2. Niezależnie od ust. 1 zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia na mocy art. 10 przyznaje się instytucjom finansowym, które rozpoczęły działalność wymienioną w pkt 4 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE i spełniają warunki określone w art. 24 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) tej dyrektywy zgodnie z prawem	T	Art. 175	<p>Art. 175. 1. Instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy – Prawo bankowe, które przed dniem 25 grudnia 2007 r. prowadziły działalność w zakresie usług przekazu pieniężnego i były objęte nadzorem skonsolidowanym sprawowanym na podstawie przepisów ustawy –</p>	

	krajowym przed dniem 25 grudnia 2007 r. Powiadamiają jednak właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego o tej działalności do dnia 25 grudnia 2007 r. Ponadto powiadomienie to zawiera informacje wykazujące, że spełniają one wymogi art. 5 lit. a), d), g)–i), k) oraz l) niniejszej dyrektywy. Jeżeli właściwe organy uważają, że wymogi te są w zadowalający sposób spełnione, dane instytucje finansowe zostają wpisane do rejestru zgodnie z art. 13 niniejszej dyrektywy.			<p>Prawo bankowe, a w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nadal prowadzą taką działalność i są objęte nadzorem skonsolidowanym, mogą kontynuować tę działalność jako instytucje płatnicze</p> <p>2. Instytucje, o których mowa w ust. 1, są zwolnione z wymogu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1, pod warunkiem zawiadomienia KNF, w formie pisemnej, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy o zamiarze kontynuowania działalności w zakresie usług przekazu pieniężnego.</p> <p>3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, instytucja finansowa przekazuje dane i informacje określone w art. 61 ust. 1 pkt 1, 4, 6-10 oraz dokumenty potwierdzające spełnienie przesłanek, o których mowa w ust. 1. Przepis art. 62 ust. 1 stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. W terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, lub jego uzupełnienia KNF wpisuje instytucję finansową do rejestru jako krajową instytucję płatniczą.</p>	
Art. 88 (2) Ostatnie zdanie	Państwa członkowskie mogą pozwolić swoim właściwym organom na zwolnienie tych instytucji finansowych z wymogów na mocy art. 5.	N			Opcja nie została implementowana. Istnieje w tym względzie poparcie organu nadzoru jakim będzie Komisja Nadzoru Finansowego.
Art. 88 (3)	3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że osoby prawne, o których mowa w ust. 1, automatycznie otrzymują zezwolenie i są wpisywane do rejestru określonego w art. 13, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 10. Właściwe organy informują zainteresowane podmioty przed udzieleniem zezwolenia.	N			Opcja nie została implementowana. Istnieje w tym względzie poparcie organu nadzoru jakim będzie Komisja Nadzoru Finansowego.
Art. 88 (4)	4. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów prawa wspólnotowego, państwa członkowskie mogą pozwolić osobom fizycznym lub prawnym, które podjęły działalność instytucji płatniczych w rozumieniu niniejszej dyrektywy, zgodnie z prawem krajowym obowiązującym przed dniem 25 grudnia 2007 r. i które kwalifikują się do wyłączenia na mocy art. 26, na kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres przejściowy nie dłuższy niż 3 lata, bez zastosowania wyłączenia na mocy	N	Art. 170, 171, 172	Jeden z wierszy powyżej	Opcja została implementowana. Po konsultacji z grupą roboczą ds. usług finansowych powołaną przy Radzie Rozwoju Rynku Finansowego przy Ministrze Finansów uznano, iż takie rozwiązanie jest optymalne. Ustawodawcy unijnemu ani krajowemu nie zależy na usunięciu mniejszych podmiotów z rynku usług płatniczych, ale

	art. 26 i wpisu do rejestru określonego w art. 13. Wszystkie takie osoby, wobec których nie zastosowano wyłączenia w tym okresie, mają zakaz świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 29.				jedynie na uregulowaniu tego rynku i zapewnieniu bezpieczeństwa środków pieniężnych użytkowników usług płatniczych. Istnieje również potrzeba zapewnienia odpowiedniego okresu przejściowego również dla małych podmiotów, które docelowo staną się biurami usług płatniczych. Tak więc implementacja art. 88 (4) PSD wynika z implementacji art. 26 PSD.
Art. 89	Zmiana dyrektywy 97/7/WE Skreśla się art. 8 dyrektywy 97/7/WE.		Art. 159	Art. 159. W ustawie z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) uchyla się art. 14; 2) w art. 16a po ust. 2 dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „ 3. Przepisów w art. 16b ust. 1 pkt 1 - 5, art. 12, 14 – 15 oraz art. 17 – 19 nie stosuje się do usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...)”.	
Art. 90	Zmiany dyrektywy 2002/65/WE W dyrektywie 2002/65/WE wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: "5. Jeżeli zastosowanie ma również dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego [], przepisy dotyczące informacji na mocy art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)–g), pkt 3 lit. a) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 36, 37, 41 i 42 tej dyrektywy. 2) skreśla się art. 8.				
Art. 91	Zmiany dyrektywy 2005/60/WE W dyrektywie 2005/60/WE wprowadza się następujące zmiany: 1) artykuł 3 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie: "a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności				

<p>wymienionych w pkt 2–12 i pkt 14 załącznika I do dyrektywy 2006/48/WE, w tym działalność kantorów wymiany walut (bureaux de change);";</p> <p>2) artykuł 15 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>"1. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium instytucjom kredytowym i finansowym określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) na działanie w tym państwie w charakterze osoby trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono znajdującym się na jego terytorium instytucjom i osobom określonym w art. 2 ust. 1 na uznawanie i przyjmowanie, zgodnie z art. 14, rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję określoną w art. 2 ust. 1 pkt 1) lub 2) w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem podmiotów prowadzących działalność kantorową i instytucji płatniczych zdefiniowanych w art. 4 ust. 4 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego [], które głównie świadczą usługi płatnicze wymienione w pkt 6 załącznika do tej dyrektywy, w tym osób fizycznych i prawnych, wobec których zastosowano wyłączenie na mocy art. 26 tej dyrektywy, i spełniających wymogi określone w art. 16 i 18 niniejszej dyrektywy, nawet jeżeli dokumenty lub dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.</p> <p>2. W przypadkach, gdy państwo członkowskie zezwala położonym na jego terytorium podmiotom prowadzącym działalność kantorową, o których mowa w art. 3 pkt 2 lit. a), i instytucjom płatniczym zdefiniowanym w art. 4 pkt 4 dyrektywy 2007/64/WE, które głównie świadczą usługi płatnicze wymienione w pkt 6 załącznika do tej dyrektywy, na działanie w tym państwie w charakterze osoby trzeciej, w każdym przypadku zezwala ono na uznawanie i przyjmowanie zgodnie z art. 14 niniejszej dyrektywy rezultatu podjętych środków należytej staranności określonych w art. 8 ust. 1 lit. a)–c), przeprowadzanych zgodnie z niniejszą dyrektywą przez instytucję tej samej kategorii w innym państwie członkowskim, która spełnia wymogi określone w art. 16 i 18 niniejszej dyrektywy, nawet jeżeli dokumenty lub</p>				
--	--	--	--	--

	dane stanowiące podstawę tych wymogów różnią się od wymaganych w państwie członkowskim, do którego odsyła się klienta.				
	3) w art. 36 ust. 1 skreśla się zdanie drugie.				
Art. 92	Zmiany dyrektywy 2006/48/WE W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany: 1) punkt 4 otrzymuje brzmienie: "4. "Usługi płatnicze" zgodnie z definicją w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego []. 2) punkt 5 otrzymuje brzmienie: "5. Wydawanie innych środków płatności i administrowanie nimi (np. czeków podróżnych i czeków bankierskich), o ile działalność ta nie jest objęta pkt 4."				
Art. 93	Uchylenie Uchyła się dyrektywę 97/5/WE ze skutkiem od dnia 1 listopada 2009 r.		Art. 157 pkt 5	Art. 157. /.../ 5) uchyla się art. 63g;	
Art. 94 (1) akapit 1	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przed dniem 1 listopada 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.	T	Art. 180	Art. 180 Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.	
Art. 94 (1) akapit 2	Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.	T	Przypis do tytułu	o usługach płatniczych ¹⁾ „Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007)”	
Art. 94 (2)	2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N		Nie wymaga osobnej implementacji	
Art. 95	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Nie wymaga implementacji	
Art. 96	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw	N		Nie wymaga implementacji	

	członkowskich.				
Załącznik	<p>ZAŁĄCZNIK</p> <p>USŁUGI PŁATNICZE (ARTYKUŁ 4 DEFINICJA 3)</p> <p>1. Usługi umożliwiające złożenie gotówki na rachunku płatniczym oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.</p> <p>2. Usługi umożliwiające wypłaty gotówkowe z rachunku płatniczego oraz działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.</p> <p>3. Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty, - realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu, - realizacja przelewów bankowych, w tym stałych zleceń. <p>4. Wykonywanie transakcji płatniczych, jeżeli środki mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:</p> <ul style="list-style-type: none"> - realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty, - realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu, - realizacja przelewów bankowych, w tym stałych zleceń. <p>5. Wydawanie lub nabywanie instrumentów płatniczych.</p> <p>6. Usługi przekazów pieniężnych.</p> <p>7. Wykonywanie transakcji płatniczych, w ramach których zgoda płatnika na wykonanie transakcji płatniczej udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest operatorowi systemu telekomunikacyjnego, informatycznego lub operatorowi sieci, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem usługi płatniczej a dostawcą towarów i usług.</p>	T	Art. 3	<p>Art. 3. 1. Przez usługi płatnicze rozumie się działalność polegającą na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzeniu rachunku płatniczego, w tym przyjmowaniu wpłat gotówki i dokonywaniu wypłat gotówki; 2) wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy: <ol style="list-style-type: none"> a) przez wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty, b) przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego, c) przez wykonywanie usług polecenia przelewu, w tym stałych zleceń; 3) wykonywaniu transakcji płatniczych wymienionych w pkt 2, w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej - kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3; 4) wydawaniu instrumentów płatniczych; 5) zawieraniu umów z przedsiębiorcami o przyjmowanie zapłaty przy użyciu instrumentów płatniczych; 6) świadczeniu usługi przekazu pieniężnego; 7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą. <p>2. Polecenie zapłaty oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu określoną kwotą rachunku płatniczego płatnika na skutek transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę, dokonywanej na podstawie zgody, której płatnik udzielił odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub dostawcy płatnika.</p> <p>3. Usługa przekazu pieniężnego oznacza usługę płatniczą świadczoną bez pośrednictwa rachunku płatniczego prowadzonego dla płatnika, polegającą na transferze do odbiorcy lub do innego dostawcy</p>	

				przyjmującego środki pieniężne dla odbiorcy środków pieniężnych otrzymanych od płatnika lub polegającą na przyjęciu środków pieniężnych dla odbiorcy i ich udostępnieniu odbiorcy.	
	ROZPORZĄDZENIE nr 3665/09 (CZĘŚĆ DYREKTYWALNA)				
ART. 9	<p>Właściwe organy</p> <p>Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za zapewnienie przestrzegania niniejszego rozporządzenia.</p> <p>Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych właściwych organach w terminie do ...*. Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.</p> <p>Państwa członkowskie mogą wyznaczyć istniejące już organy do działania jako właściwe organy.</p> <p>Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do skutecznego nadzorowania przestrzegania niniejszego rozporządzenia oraz do podejmowania działań koniecznych do zapewnienia takiego przestrzegania.</p>	T	Art. 14	<p>Art. 14. 1. Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2, pkt 1-5 oraz 9 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady WE924/2009 z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie WE/2560/2001 (Dz. Urz. UE L 09 266), sprawują organy właściwe na mocy odrębnych ustaw do sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami.</p> <p>2. Nadzór nad wykonywaniem przez dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2, pkt 6 oraz 10 działalności w zakresie usług płatniczych zgodnie z ustawą oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady/WE/ 924/2009 z dnia 16 września 2009 w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie WE/2560/2001, sprawuje KNF.</p>	
Art. 10 (1)	<p>Procedury wnoszenia skarg w sprawie domniemanych naruszeń niniejszego rozporządzenia</p> <p>1. Państwa członkowskie określają procedury umożliwiające użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom wnoszenie do właściwych organów skarg dotyczących domniemanych naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia przez dostawców usług płatniczych.</p> <p>Państwa członkowskie mogą skorzystać w tym celu z istniejących procedur lub rozszerzyć ich zakres.</p>	T	Art. 15	<p>Art. 15. 1. Użytkownik może wnieść do organu sprawującego nadzór nad dostawcą skargę na działanie tego dostawcy lub jego agenta, jeżeli działanie to w jego przekonaniu narusza przepisy prawa.</p> <p>2. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1 przysługuje także osobom fizycznym, osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niebędącym osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, którym odmówiono świadczenia usług płatniczych, oraz organizacjom konsumenckim.</p> <p>3. Organ o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym informuje skarżącego o pozasądowych procedurach</p>	

				rozstrzygania sporów pomiędzy użytkownikiem a dostawcą, w tym wskazuje na istnienie właściwych sądów polubownych. 4. Jeżeli w stosunku do danego dostawcy nie można ustalić organu sprawującego nadzór skargę wnosi się bezpośrednio do tego dostawcy. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio. 5. Do skarg, o których mowa w ust. 1-4, nie stosuje się przepisów działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).	
Art. 10 (2)	2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z prawem krajowym, właściwe organy informują stronę, która złożyła skargę, o istnieniu pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur rozjemczych wprowadzonych na mocy art. 11.	T	Art. 15		
Art. 11	Pozasądowe procedury wnoszenia skarg i procedury rozjemcze Państwa członkowskie określają odpowiednie i skuteczne pozasądowe procedury wnoszenia skarg i procedury rozjemcze, regulujące rozstrzygnięcie sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie wyznaczają w tym celu istniejące organy lub, w odpowiednich przypadkach, ustanawiają nowe organy. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych organach w terminie do ...*. Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Komisję o wszelkich późniejszych zmianach dotyczących tych organów.	T	Art. 15 ust. 3	Art 15. /.../ 3. Organ o którym mowa w ust. 1, udzielając odpowiedzi na skargę dotyczącą sporu o charakterze cywilnoprawnym informuje skarżącego o pozasądowych procedurach rozstrzygnięcia sporów pomiędzy użytkownikiem a dostawcą, w tym wskazuje na istnienie właściwych sądów polubownych.	
Art. 11 ostatnie zdanie	Państwa członkowskie mogą postanowić, że niniejszy artykuł ma zastosowanie wyłącznie do użytkowników usług płatniczych, którzy są konsumentami lub mikroprzedsiębiorstwami. W takim przypadku państwa członkowskie informują Komisję o swoim postanowieniu.	N			Opcja nie została implementowana
Art. 12	Współpraca transgraniczna	T	Art. 108	Art. 108. W celu realizacji zadań wynikających z	

* Dz.U.: proszę wstawić datę - sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

	Właściwe organy i organy odpowiedzialne za pozasądowe procedury wnoszenia skarg i procedury rozjemcze poszczególnych państw członkowskich, o których mowa w art. 9 i 11, aktywnie i sprawnie współpracują przy rozstrzyganiu sporów transgranicznych. Państwa członkowskie zapewniają, aby taka współpraca faktycznie miała miejsce.			ustawy KNF współpracuje z właściwymi organami nadzorczymi oraz z innymi władzami lub organami, a w szczególności z: 1) Europejskim Bankiem Centralnym; 2) NBP i bankami centralnymi państw członkowskich; 3) organami publicznymi innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności.	
Art. 13	Sankcje Bez uszczerbku dla art. 17 państwa członkowskie wprowadzają w terminie do dnia 1 czerwca 2010 r. przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich stosowania. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach w terminie do ...* oraz powiadamiają ją niezwłocznie o każdej późniejszej dotyczącej ich zmianie.	T	Art. 105 ust. 1 i 2 oraz art. 116	Art. 105. 1. W razie stwierdzenia, że krajowa instytucja płatnicza niewykonuje albo nieprawidłowo wykonuje obowiązek udzielenia informacji, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 1, lub przekazywania danych, o którym mowa w art. 102 ust. 1 pkt 2, nie wykonała w wyznaczonym terminie zaleceń, o których mowa w art. 102 ust. 1 pkt 3, utrudnia albo uniemożliwia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 103, lub nie wykonuje nakazów określonych w art. 102 ust. 1 pkt 4 i 5, a także gdy działalność krajowej instytucji płatniczej jest wykonywana z naruszeniem prawa lub stwarza zagrożenie dla interesów użytkowników, KNF może, z zastrzeżeniem art. 106: 1) wystąpić do organu krajowej instytucji płatniczej z wnioskiem o odwołanie osoby zarządzającej bezpośrednio odpowiedzialnej za stwierdzone nieprawidłowości; 2) zawiesić w czynnościach osobę zarządzającą, o której mowa w pkt 1, do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o jej odwołanie przez organy krajowej instytucji płatniczej na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za krajową instytucję płatniczą w zakresie jej praw i obowiązków majątkowych; 3) ograniczyć zakres działalności krajowej instytucji płatniczej lub jej jednostek organizacyjnych; 4) nałożyć na osobę zarządzającą bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną do wysokości trzykrotnego	

* Dz.U.: należy wstawić datę: dwanaście miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

				<p>miesięcznego wynagrodzenia brutto tej osoby, wyliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia brutto za ostatnie 3 miesiące przed nałożeniem kary;</p> <p>5) nałożyć na krajową instytucję płatniczą karę pieniężną w wysokości do 1.000.000 złotych.</p> <p>6) cofnąć zezwolenie, o którym mowa w art. 60 ust. 1;</p> <p>2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 5, KNF uwzględnia w szczególności rodzaj i wagę naruszenia, rozmiar prowadzonej działalności oraz sytuację finansową krajowej instytucji płatniczej.</p> <p>Art. 116. 1. Postępowanie w sprawie nałożenia kary, o której mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5, oraz w art. 106 ust. 2, nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od dnia powzięcia przez KNF informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary albo jeżeli od popełnienia czynu upłynęło więcej niż 2 lata.</p> <p>2. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 4 i 5, oraz w art. 106 ust. 2, stanowią dochód budżetu państwa. Należności z tytułu kar podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.</p>
--	--	--	--	---

POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾

Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 161 i art. 164	<p>Art. 161. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 1:</p> <p>a) w pkt 5 lit. c otrzymuje brzmienie:</p> <p>„c) bank krajowy, oddział banku zagranicznego, instytucja kredytowa oraz oddział instytucji kredytowej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.2)), spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.4)),”</p> <p>b) pkt 13 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„13) zagraniczne postępowanie upadłościowe - prowadzone na podstawie</p>	<p>. W ustawie (art. 161 przepisów zmieniających) zostały uwzględnione zmiany do ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743) związane z koniecznością uwzględnienia uwag Europejskiego Banku Centralnego oraz Komisji Europejskiej, wynikających z oceny implementacji do prawa polskiego dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. WE nr L 166, str. 45), jak również upływem ponad siedmiu lat obowiązywania ustawy, co pozwala na ocenę jej funkcjonowania w praktyce oraz ustalenie, które z rozwiązań nie sprawdziły się, które wymagają korekt oraz które wywołują wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Ze względu na przystąpienie Narodowego Banku Polskiego do systemu TARGET2 w dniu 19 maja 2008 r. zmiana wybranych artykułów ustawy o ostateczności rozrachunku została zawarta w projekcie ustawy zmieniającej ustawę o obrocie instrumentami finansowymi, zaś pozostałą część zmian, nawiązującą w wybranych miejscach do zmian proponowanych</p>

<p>prawa innego państwa członkowskiego postępowanie sądowe lub administracyjne, w tym także postępowanie zabezpieczające, w ramach których mienie uczestnika systemu lub podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych - podlegających prawu innego państwa członkowskiego, poddane jest kontroli lub zarządowi sądu lub innego organu, jeżeli skutkiem tego postępowania jest zawieszenie wykonania zleceń rozrachunku lub nałożenie na nie ograniczeń,”</p> <p>c) w pkt 14 litery a i b otrzymują brzmienie:</p> <p>„a) podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych - w tym także podlegających prawu innego państwa członkowskiego - zgodnie z ustawą z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 i Nr 191, poz. 1484 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1037 i Nr 230, poz. 1509), wydanie przez sąd właściwy w sprawach upadłości postanowienia o ogłoszeniu upadłości”,</p> <p>„b) podmiotu mającego siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, wydanie przez zagraniczny sąd lub zagraniczny organ orzeczenia, postanowienia lub decyzji, którymi pozbawiono lub ograniczono uczestnika prawa zarządu jego majątkiem lub poddano kontroli celem jego reorganizacji lub likwidacji, w postępowaniu, o którym mowa w pkt 13;”;</p> <p>2) art. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 4. 1. Przepisy ustawy oraz przepisy art. 66 i 67, art. 80 i art. 135-137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu, stosuje się odpowiednio w razie wydania orzeczenia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności uczestnika, a także w razie podjęcia innych środków prawnych względem uczestnika, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem wykonania zleceń rozrachunku w systemie dotyczącym tego uczestnika.</p> <p>2. Przepisy ustawy oraz przepisy art. 66 i 67, art. 80 i art. 135-137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, dotyczące skutków ogłoszenia upadłości podmiotu mającego siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, stosuje się odpowiednio w razie podjęcia wobec tego podmiotu zagranicznego postępowania upadłościowego.”;</p> <p>3) art. 6 i 7 otrzymują brzmienie:</p> <p>„Art. 6. Moment wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu oraz moment, od którego zlecenie rozrachunku nie może być odwołane, określają zasady funkcjonowania tego systemu.</p> <p>Art. 7. W zakresie uregulowanym ustawą skutki ogłoszenia upadłości</p>	<p>w projekcie ustawy zmieniającej ustawę o obrocie instrumentami finansowymi ze względu na fakt, iż dotyczy ona, tak jak w dużej części ustawa implementująca dyrektywę 2007/64/WE, polskiego systemu płatniczego.</p> <p>Art. 1 pkt 5 lit. c rozszerzono o „oddział instytucji kredytowej”, co uzupełnia katalog podmiotów, które mogą uczestniczyć w systemach płatności i systemach rozrachunku wartościowych i co jest zgodne z dyrektywą 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. WE nr L 166, str. 45).</p> <p>W art. 1 pkt 13 zmieniona została definicja zagranicznego postępowania upadłościowego aby nie pozostawiać wątpliwości, iż zagraniczne postępowanie upadłościowe obejmuje także przypadki egzekucji, która nie musi być prowadzona w celu reorganizacji lub likwidacji. Ponadto, zakres podmiotowy definicji wg projektu obejmuje nie tylko uczestników systemów polskich, ale także podmioty mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będące uczestnikami systemów podlegających prawu innego państwa członkowskiego. Taka regulacja dostosuje treść art. 1 pkt 13 ustawy do treści jej art. 5.</p> <p>W art. 1 pkt 14 lit. a zmieniono odwołanie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe na odwołanie do obecnie obowiązującej ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Ponadto zakres podmiotowy art. 1 pkt 14 lit. a, tak jak art. 1 pkt 13, dostosowano do treści art. 5 ustawy, poprzez objęcie zakresem art. 1 pkt 14 lit. a zarówno uczestników systemów polskich, jak i podmioty mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będące uczestnikami systemów podlegających prawu innego państwa członkowskiego.</p> <p>W art. 4 usunięto odniesienie do postępowania układowego ze względu na fakt, iż obecnie obowiązujące Prawo upadłościowe i naprawcze przewiduje wyłącznie wydanie postanowienia w przedmiocie ogłoszenia upadłości bądź z możliwością zawarcia układu, a jeśli to nie jest możliwe, w celu likwidacji. Ponadto zakres tego artykułu rozszerzono o „inne środki prawne względem uczestnika, skutkujące zawieszeniem lub ograniczeniem realizacji zleceń rozrachunku w systemie”. Zgodnie bowiem z art. 2 lit. j dyrektywy 98/26/EC „postępowanie upadłościowe” oznacza każde środki zaradcze przewidziane w prawie państwa członkowskiego lub kraju trzeciego, zmierzające do likwidacji uczestnika, lub jego reorganizacji, gdzie takie środki zaradcze obejmują zawieszenie lub nałożenie ograniczeń na transfery lub płatności. Warto dodać, że niektóre kraje członkowskie w Raporcie Oceniającym dla Parlamentu Europejskiego i Rady, dotyczącym implementacji Dyrektywy i ewentualnych propozycji jej zmian, zaproponowały rozszerzenie zakresu definicji tzw. insolvency proceedings na inne rodzaje postępowań, których wszczęcie wywołuje podobne skutki na systemy płatności i systemy rozrachunku papierów wartościowych.</p> <p>Zamieszczenie w art. 4 ustawy o ostateczności rozrachunku odwołania do przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego jest uzasadnione faktem, że przed jego wejściem w życie w 2003 r. wszystkie przepisy dotyczące ostateczności rozrachunku były umieszczone w ustawie, zaś wraz z wejściem w życie Prawa upadłościowego i naprawczego część z nich została do niego przeniesiona.</p> <p>Z obowiązującego brzmienia art. 6 ustawy o ostateczności rozrachunku wynika, że w każdym systemie powinien być zdefiniowany moment, od którego zlecenie rozrachunku</p>
---	--

<p>uczestnika systemu powstają z chwilą otrzymania przez NBP powiadomienia o ogłoszeniu upadłości, wydaniu orzeczenia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności uczestnika, lub informacji o podjęciu innych środków prawnych względem uczestnika, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem wykonania zleceń rozrachunku w systemie dotyczącym tego uczestnika.”;</p> <p>4) w art. 13:</p> <p style="padding-left: 40px;">a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:</p> <p style="padding-left: 80px;">„1. O ogłoszeniu upadłości podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będącego uczestnikiem podlegającego prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, sąd powiadamia NBP w dniu wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości, podając jednocześnie godzinę jego wydania.</p> <p style="padding-left: 80px;">2. Obowiązek powiadamiania NBP, o którym mowa w ust. 1, dotyczy sądów i właściwych organów także w razie wydania orzeczenia, postanowienia albo decyzji o likwidacji, zawieszeniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności, podmiotu mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, skutkujących zawieszeniem lub ograniczeniem wykonania zleceń rozrachunku w dotyczącym tego podmiotu, podlegającym prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego, systemie płatności lub systemie rozrachunku papierów wartościowych.”</p> <p style="padding-left: 40px;">b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:</p> <p style="padding-left: 80px;">„2a. Obowiązek powiadamiania, o którym mowa w ust. 1 i 2, dotyczy także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.”</p> <p style="padding-left: 40px;">c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p style="padding-left: 80px;">„NBP niezwłocznie po uzyskaniu informacji o wydaniu orzeczenia, postanowienia lub decyzji, o których mowa w ust. 1 , 2 lub 2a, powiadamia o nich.”;</p> <p>5) w art. 14 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:</p> <p style="padding-left: 40px;">„2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotów mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będących uczestnikami systemów płatności lub systemów rozrachunku papierów wartościowych podlegających prawu innego państwa członkowskiego.”;</p> <p>6) w art. 17:</p> <p style="padding-left: 40px;">a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p style="padding-left: 80px;">„3. Do wniosku dołącza się ponadto listę uczestników systemu. Lista powinna obejmować także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.”</p> <p style="padding-left: 40px;">b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:</p> <p style="padding-left: 80px;">„3a. Jeżeli podmiot zamierzający prowadzić system działa w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjnej, do wniosku o wydanie zgody na prowadzenie tego systemu powinien dołączyć listę wspólników</p>	<p>nie może być odwołane. Projekt art. 6 nakłada obowiązek określenia w zasadach funkcjonowania systemu krajowego także momentu wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu krajowego. Na bazie obecnych postanowień ustawy obowiązek zdefiniowania obu tych momentów istnieje tylko w odniesieniu do systemów, które wymagają uzyskania zgody na ich funkcjonowanie (art. 6 i 17 ust. 2 pkt 3 ustawy o ostateczności rozrachunku). Obowiązku zdefiniowania momentu wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu nie ma zaś w odniesieniu do systemów prowadzonych przez NBP, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych oraz giełdowe izby rozrachunkowe. Na prowadzenie systemów przez te podmioty nie jest bowiem wymagana zgoda i nie są objęte art. 17 ust. 2 pkt 3 ustawy o ostateczności rozrachunku. W związku z powyższym nowe brzmienie art. 6 wprowadza obowiązek zdefiniowania zarówno momentu wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu krajowego jak i momentu, od którego zlecenie takie nie może być odwołane zarówno przez podmioty prowadzące systemy krajowe na podstawie zgody, jak i przez podmioty, które nie takiej zgody na mocy ustawy uzyskiwać nie muszą.</p> <p>Określenie momentu wprowadzenia zlecenia rozrachunku do systemu jest bardzo istotne dla określenia zakresu wypełnienia obowiązków upadłego uczestnika w danym systemie. Treść art. 7 dostosowano do nowego brzmienia art. 4 ustawy.</p> <p>Zmiany w art. 13 ust. 1 – 3 ustawy są związane z ustanowieniem obowiązku powiadamiania przez NBP właściwych władz innych państw członkowskich, na podstawie art. 13 ust. 3 ustawy, o upadłości podmiotów nie tylko będących jednocześnie uczestnikami systemów krajowych i zagranicznych, ale także jedynie zagranicznych. Obecnie ustawa ogranicza takie obowiązki jedynie do uczestników systemów krajowych, a w sytuacji, w której ogłoszona zostałaby upadłość podmiotu polskiego nieuczestniczącego w systemach krajowych, a jedynie w zagranicznych, na gruncie obecnie obowiązujących przepisów o fakcie tym władze innych państw członkowskich nie musiałyby zostać poinformowane. Dyrektywa 98/26/WE obejmuje jednakże swoim zakresem wszystkie systemy rządzone przez prawa państw członkowskich UE i dlatego też proponowana zmiana dąży do objęcia swoim zakresem także wyżej opisanej sytuacji. Konieczność dokonania takiej zmiany wyraził Europejski Bank Centralny w piśmie z dnia 5 kwietnia 2005 r., znak: PSSC/2005/148. Uregulowanie takie są potrzebne także w związku z zawarciem przez NBP umowy uczestnictwa w systemie EURO1 i koniecznością powiadamiania przez NBP o upadłości pochodzących z Polski uczestników systemów EURO1 i STEP2. W celu osiągnięcia wyżej opisanego celu istotna jest kwestia nałożenia na sądy i właściwe organy obowiązku informowania NBP o ogłoszeniu upadłości, wydaniu orzeczenia, postanowienia lub decyzji także w odniesieniu do podmiotów polskich, będących uczestnikami systemów podlegających prawu innych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy jednocześnie uczestniczą w systemach polskich, czy nie.</p> <p>Kwestie powyższe wiążą się z art. 13 ustawy w dwojaki sposób- chodzi o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przekazywania do NBP informacji o ogłoszeniu upadłości (ust. 1), 2) przekazywania do NBP informacji o innych zdarzeniach traktowanych na równi z ogłoszeniem upadłości (ust. 2). <p>Jeśli dany podmiot, mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będzie uczestnikiem także (lub tylko) systemu podlegającego prawu innego państwa członkowskiego, wówczas sądy na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy, powinny powiadomić</p>
--	---

<p>albo akcjonariuszy z podaniem ich procentowego udziału w kapitale zakładowym jeżeli przekracza on próg 5%.”</p> <p>3b. Osoba, która objęła lub nabyła udziały lub akcje stanowiące wraz z udziałami lub akcjami objętymi lub nabytymi wcześniej pakiet powodujący osiągnięcie lub przekroczenie progu 10 %, 20 %, 1/3, 50 %, głosów na walnym zgromadzeniu lub zgromadzeniu wspólników podmiotu prowadzącego system, na którego prowadzenie wymagana jest zgoda, jest każdorazowo obowiązana niezwłocznie powiadomić o tym NBP w przypadku systemu płatności lub KNF w przypadku systemu rozrachunku papierów wartościowych.”</p> <p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Podmioty prowadzące systemy informują organ wydający zgodę o zmianach w zakresie listy uczestników systemu, o której mowa w ust. 3, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia wystąpienia zmiany.”;</p> <p>7) w art. 18 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:</p> <p>„4. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu pod względem spełniania kryteriów, o których mowa w ust. 2, podmiot prowadzący system jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie organu wydającego zgodę na prowadzenie tego systemu, niezbędnych informacji w zakresie objętym art. 17 ust. 2 pkt 1 – 6, w terminie 2 tygodni od dnia przedstawienia żądania.</p> <p>5. W celu dokonania oceny prawidłowości funkcjonowania systemu, o którym mowa w art. 2 ust 1, pod względem spełniania kryteriów, o których mowa w ust. 2, podmiot, który dokonał prawnych powiązań tworzących taki system, jest obowiązany do przedstawienia, na żądanie NBP niezbędnych informacji w zakresie objętym art. 17a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2, w terminie 2 tygodni od dnia przedstawienia żądania.”;</p> <p>8) uchyla się art. 21;</p> <p>9) art. 22 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 22. 1. NBP prowadzi i ogłasza na swojej stronie internetowej listę systemów oraz listę uczestników systemów, o których mowa w art. 15.</p> <p>2. Podmioty inne niż NBP, prowadzące systemy rozrachunku papierów wartościowych, o których mowa w art. 15, przedstawiają NBP listę uczestników tych systemów. Lista obejmuje także uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zgodnie z art. 2a.</p> <p>3. Podmioty inne niż NBP, prowadzące systemy rozrachunku papierów wartościowych, o których mowa w art. 15, informują NBP o każdej zmianie w zakresie listy uczestników takich systemów.</p> <p>4. Informacje, o których mowa w ust. 2 i 3, przekazuje się drogą pisemną lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej.”.</p>	<p>NBP o ogłoszeniu takiej upadłości. To rozwiązałoby problem tylko w odniesieniu do ogłoszenia upadłości, a nie objęło przypadków, o których mowa w art. 13 ust. 2 (np. zawieszenie działalności) w stosunku do podmiotów pochodzących z Polski, uczestniczących w systemach podlegających prawu innych państw członkowskich. Informacja taka jest potrzebna ze względu na obowiązek przekazania jej przez NBP właściwym władzom innych państw członkowskich.</p> <p>W art. 13 dodano także ust. 2a rozciągający obowiązki powiadamiania na uczestników pośrednich, jeżeli zostali oni uznani za uczestników, zaś zdanie wstępne ust. 3 artykułu 13 zostało rozszerzone o odwołania do ust. 2a.</p> <p>W art. 14 obowiązek nałożony dotychczas jedynie na podmioty uczestniczące w systemach polskich rozciągnięto także na podmioty polskie uczestniczące w systemach podlegających prawu innych Państw Członkowskich Unii Europejskiej. Przepis ten jest odzwierciedleniem art. 10 zdanie 4 ww. dyrektywy 98/26/WE.</p> <p>W związku z koniecznością powiadamiania NBP o zmianach w akcjonariacie dodano w art. 17 nowy ust. 3a, nakładający na prowadzące systemy krajowe podmioty, działające w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz spółki akcyjnej, obowiązek załączania do wniosku o wydanie zgody na prowadzenie systemu listy udziałowców lub akcjonariuszy z podaniem ich procentowego udziału.</p> <p>Ponadto, w związku z faktem wystąpienia w praktyce i uznania zmian w akcjonariacie podmiotów prowadzących systemy uznane za szczególnie istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa funkcjonowania systemu, zaproponowano dodanie ust. 3b w art. 17.</p> <p>W art. 17 ust. 4 czas na poinformowanie organu wydającego zgodę na prowadzenie systemu krajowego przez podmiot prowadzący system o zmianach w zakresie listy uczestników systemu i innych danych, o których mowa w ust. 3 artykułu 17, został wydłużony do maksimum 7 dni, co ma na celu zapewnienie zgodności z praktyką.</p> <p>Art. 18 ust. 4 i 5 stanowią poszerzenie instrumentów nadzoru nad systemami krajowymi. W praktyce okazało się, iż ze względu na standardy międzynarodowe, które nie mają mocy wiążącej i przez to nie są wdrażane do praw krajowych, ale które stanowią jedno z podstawowych źródeł sprawowania nadzoru nad systemami płatności lub systemami rozrachunku papierów wartościowych, istniały potrzeby raportowania instytucjom europejskim (jak Europejskiemu Bankowi Centralnemu) różnych informacji dotyczących funkcjonowania systemów. Dotychczas nie istniała podstawa prawna do uzyskiwania przez podmioty nadzorujące systemy takich informacji, a art. 18 ust. 4 i 5 ma na celu jej stworzenie. Kryteria oceny nadzorowanych przez Narodowy Bank Polski systemów płatności zostały określone w dokumencie, umieszczonym na stronie internetowej NBP, „Polityka Narodowego Banku Polskiego w zakresie nadzoru nad systemami płatności”. W dokumencie tym zostały wymienione zostały wspomniane wyżej standardy międzynarodowe, którymi NBP, jako organ nadzorujący systemy płatności, kieruje się, dokonując oceny ich funkcjonowania.</p> <p>Art. 21 uchyla się ze względu na fakt, iż był on wprowadzony do systemu prawnego w momencie obowiązywania ustawy z dnia 19 listopada 1999r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz.1178, z późn. zm.). Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz.1807, z późn. zm.), która zastąpiła Prawo działalności gospodarczej, ma nieco inną konstrukcję prawną. Dla potrzeb omawianej tematyki trzeba zwrócić uwagę na art. 75 ustawy o</p>
--	---

	<p>Art. 164. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 i Nr 191, poz. 1484 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1037) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 22 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) informację, czy dłużnik jest uczestnikiem podlegającego prawu polskiemu lub prawu innego państwa członkowskiego systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2010 r. Nr 112, poz. 743);”;</p> <p>2) art. 137 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 137. Jeżeli zlecenie rozrachunku, o którym mowa w art. 136, zostało wprowadzone do systemu po ogłoszeniu upadłości i jest wykonane w dniu jej ogłoszenia, skutki prawne wynikające z jego wprowadzenia do takiego systemu są niepodważalne i wiążące dla osób trzecich jedynie wtedy, gdy po terminie rozrachunku agent rozrachunkowy, partner centralny lub izba rozliczeniowa wykażą, że nie wiedzieli ani nie mogli wiedzieć o ogłoszeniu upadłości.”.</p>	<p>swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu uzyskania zgody wymaga prowadzenie systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych, w zakresie określonym przepisami ustawy o ostateczności rozrachunku. Porównanie tego ustępu (ust. 4 w art. 75) z ust. 1 (ust.1 w art. 75) prowadzi do wniosku, że ustawa o swobodzie działalności gospodarczej uwzględnia przedstawioną wyżej odmienną rolę oraz normatywne znaczenie przepisów ustawy o ostateczności rozrachunku. Podstawowymi założeniami obowiązujących przepisów jest to, że prowadzenie systemu nie musi być działalnością gospodarczą a prowadzącym system nie musi być przedsiębiorca.</p> <p>Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem art. 22, publikowana na jego podstawie lista powinna zawierać nie tylko listy uczestników, ale także systemów, do których stosuje się przepisy o ostateczności rozrachunku, co zwiększy walor jego informacyjny. Ponadto, propozycja publikowania ww. danych na stronach internetowych NBP i odstępianie od koncepcji publikowania w formie obwieszczenia Prezesa NBP listy uczestników systemów, do których stosuje się przepisy o ostateczności rozrachunku, zostało dokonane ze względu na fakt, iż dotychczasowa praktyka wykazała, że obwieszczenie to często traci na aktualności ze względu na zmiany w zakresie uczestników systemów, zaś ze względów proceduralnych nie jest możliwe, aby jego zmiany następowały w bardzo szybkim czasie. Dlatego też przyjęto nowe rozwiązanie, posługując się analogią do ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 z późn. zm.), zgodnie z którą walor informacji publicznej ma informacja umieszczona w formie elektronicznej w Biuletynie Informacji Publicznej. Publikowanie listy uczestników systemów w formie elektronicznej pozwoli także na bieżące aktualizowanie informacji w niej zawartych.</p> <p>Zmiana w art. 137 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 60, poz. 535 i Nr 191, poz. 1484 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1037) – art. 164 przepisów zmieniających polega na doprecyzowaniu, iż chodzi o zlecenie rozrachunku, które zostało wprowadzone do systemu krajowego po ogłoszeniu upadłości (a nie w dniu jej ogłoszenia, czyli teoretycznie także przed ogłoszeniem upadłości, które w kontekście projektowanych uregulowań liczy się od konkretnej godziny).</p>
--	---	--

<p>Art. 54 i art. 168</p>	<p>Art. 54. 1. Dostawca płatnika jest obowiązany doprowadzić do uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia.</p> <p>2. Termin określony w ust. 1, może zostać przedłużony o jeden dzień roboczy w przypadku, gdy dostawca płatnika otrzymał zlecenie płatnicze w postaci papierowej.</p> <p>Art. 169. 1. Płatnik i jego dostawca mogą uzgodnić, że do dnia 1 stycznia 2012 r. termin uznania rachunku płatniczego dostawcy odbiorcy będzie inny niż określony w art. 54 ust. 1 i 2, jednak nie dłuższy niż trzy dni robocze a w przypadku o którym mowa w art. 54 ust. 2 nie dłuższy niż cztery dni robocze.</p> <p>2. Do dnia 1 stycznia 2012 r. dostawcy są obowiązani wykonywać transakcje płatnicze dotyczące należności, do których stosuje się przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny w terminie 2 dni roboczych po otrzymaniu zlecenia. Przepis art. 55 stosuje się odpowiednio.</p>	<p>W art. 54, będącym implementacją art. 69 PSD, w ust. 1 wprowadzony został krótszy termin wykonania dla wszystkich płatności, w tym związanych z daninami publicznymi, zarówno w stosunku do poprzednio obowiązującego art. 112a ustawy – Prawo bankowe (5 dni roboczych), jak i w stosunku do nowowprowadzonego ustawą z dnia 18 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawy prawo bankowe, terminu 2 dni roboczych od dnia przyjęcia gotówki lub obciążenia rachunku bankowego posiadacza tego rachunku. Nowy termin został wprowadzony do projektu ustawy o usługach płatniczych jako bezpośrednia implementacja art. 69 PSD oraz motywu 43 PSD (w prawie unijnym pierwszeństwo ma wykładnia celowościowa). Mianowicie, dostawca płatnika jest zobowiązany doprowadzić do uznania rachunku dostawcy odbiorcy kwotą transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika <u>nie później niż do końca następnego dnia roboczego po otrzymaniu zlecenia zgodnie z art. 49, co oznacza 1 dzień, a zainicjowanej przez odbiorcę w tym samym czasie (54 ust. 1 i 2), chyba, że uzgodniono dłuższy termin (55 ust. 3) – zasada D+1.</u></p> <p>Należy wskazać, iż w art. 112a ust. 1 ustawy – Prawo bankowe jest wyraźnie określony termin, w którym banki mają obowiązek realizować wpłaty dokonywane gotówką oraz polecenia przelewu dotyczące należności, do których stosuje się przepisy ustawy - Ordynacja podatkowa oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1992). Ustawa z dnia 18 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawy prawo bankowe zmienia ww. pięciodniowy termin na 2 dni robocze od dnia przyjęcia gotówki lub obciążenia rachunku bankowego posiadacza tego rachunku (do czasu wejścia w życie ww. ustawy, co nastąpiło 27 sierpnia 2009 r. był to termin 5 dni roboczych od dnia przyjęcia gotówki lub obciążenia rachunku bankowego posiadacza tego rachunku). Termin ten jest czytelny i nie budzi żadnych wątpliwości.</p> <p>Termin realizacji płatności z tytułu należności poddanych przepisom ustawy – Ordynacja podatkowa, jako przepisom administracyjnoprawnym, nie może być przedmiotem uzgodnień między podatnikiem a organami podatkowymi i nie może budzić wątpliwości. Zasadne jest w związku z tym wyłączenie należności publicznoprawnych z zapisu przejściowego zawartego w art. 168, który zgodnie z PSD pozwala na to aby do dnia 1 stycznia 2012 r. płatnik i jego dostawca mogli uzgodnić termin, o którym mowa w art. 54 ust. 1 i 2 jako nie dłuższy niż trzy dni robocze, a nawet przedłużony jeszcze o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych na papierze.</p> <p>Termin realizacji płatności należności poddanych przepisom ustawy – Ordynacja podatkowa nie tylko nie może być przedmiotem uzgodnień między podatnikiem (czy też dostawcą usług płatniczych) a organami podatkowymi, ale ponadto terminy zapłaty należności podatkowych nie powinny budzić najmniejszych wątpliwości ponieważ uchybienia w tym zakresie mogą mieć doniosłe skutki budżetowe.</p> <p>Stąd też uznano za zasadne wprowadzenie zastrzeżenia w art. 54 ust. 3, że możliwość wydłużenia terminów z art. 54 ust. 1 i 2 nie dotyczy należności publicznoprawnych. Z uwagi na objęcie obowiązkiem realizacji transakcji płatniczych dotyczących należności publicznoprawnych wszystkich dostawców, ustawa uchyli terminy wprowadzone ustawą z dnia 18 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-</p>
---------------------------	--	--

		<p>kredytowych oraz ustawy prawo bankowe. Uchylane przepisy art. 112a ustawy – Prawo bankowe i art. 32a ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych mają aktualnie doniosłe znaczenie dla zapewnienia terminowej realizacji płatności zobowiązań podatkowych. Należy jednak podkreślić, iż uchylenie tych przepisów wiąże się jedynie z przeniesieniem norm prawnych w nich zawartych do ustawy o usługach płatniczych. Art. 55 jest konsekwencją powyższych zapisów.</p>
Art. 154	<p>Art. 154. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 oraz Nr 165, poz. 1316) w art. 82 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:</p> <p>„5) po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, określić szczególne zasady rachunkowości krajowych instytucji płatniczych, w tym zakres informacji wykazywanych w sprawozdaniu finansowym, odpowiednio w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym grupy kapitałowej oraz sprawozdaniach z działalności.”.</p>	<p>W art. 154 została określona kwestia wprowadzenia upoważnienia do fakultatywnego wydania szczególnych zasad rachunkowości instytucji płatniczych (zmiany do ustawy o rachunkowości). W chwili obecnej nie można bowiem w sposób jednoznaczny określić zasad rozliczeń przeprowadzanych transakcji, zakresu działalności instytucji płatniczych itp., a więc nie można z całą pewnością stwierdzić, iż zaistnieje w przyszłości konieczność wydania przedmiotowego rozporządzenia.</p>
Art. 156	<p>Art. 156. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.11)) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 60:</p> <p>a) § 1 i § 1a otrzymują brzmienie:</p> <p>„§ 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się:</p> <p>1) przy zapłacie gotówką - dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, biurze usług płatniczych lub w instytucji płatniczej albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta;</p> <p>2) w obrocie bezgotówkowym - dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika lub rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej na podstawie polecenia przelewu.</p> <p>§ 1a. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego podatnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w unijnej instytucji płatniczej, niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty podatku uważa się dzień obciążenia tego rachunku, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia...o usługach płatniczych (Dz. U. Nr..., poz. ...). W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu podatkowego.”,</p>	<p>Art. 156 projektu zawierający zmiany w art. 60 ustawy - Ordynacja podatkowa, jest uzasadniony potrzebą zrównania uprawnień w zakresie transakcji płatniczych instytucji płatniczych oraz z uprawnieniami banków, poczty i SKOK w związku z poddaniem instytucji płatniczych nadzorowi. Odnosi się to również do biur usług płatniczych w zakresie w jakim projektowana ustawa upoważnia je do tego na podstawie art. 129 ust. 2 projektu ustawy.</p>

	<p>b) § 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 4. Zlecenia płatnicze na rzecz organów podatkowych mogą być składane również w formie dokumentu elektronicznego przy użyciu oprogramowania udostępnionego przez banki lub innego dostawcę w rozumieniu ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, uprawnionego do przyjmowania zleceń płatniczych albo w inny sposób uzgodniony z bankiem lub innym dostawcą przyjmującym zlecenie.”;</p> <p>2) w art. 61a § 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„§ 2. W przypadku wymienionym w § 1 za termin dokonania zapłaty podatku uważa się dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika, płatnika lub inkasenta lub rachunku podatnika, płatnika lub inkasenta w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika, płatnika lub inkasenta w instytucji płatniczej.”.</p>	
Art. 162	<p>Art. 162. W ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.^{v)}) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3. Ograniczeń określonych w art. 9 nie stosuje się do obrotu dewizowego dokonywanego z udziałem banków, instytucji płatniczych lub innych podmiotów mających siedzibę w kraju, w zakresie działalności podlegającej nadzorom: bankowemu, ubezpieczeniowemu emerytalnemu, nad instytucjami płatniczymi, lub nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów, prowadzonej przez te podmioty na rachunek własny lub rachunek osób trzecich uprawnionych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego do dokonania obrotu dewizowego podlegającego tym ograniczeniom.”;</p> <p>2) w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Rezydenci i nierezydenci są obowiązani dokonywać przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju związanych z obrotem dewizowym za pośrednictwem :</p> <p>1) uprawnionych banków, lub</p> <p>2) krajowych instytucji płatniczych lub oddziałów unijnych instytucji płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia o usługach płatniczych (Dz. U. Nr...., poz.)</p> <p>- jeżeli kwota przekazu lub rozliczenia przekracza równowartość 15.000 euro.”.</p> <p>2. Obowiązek dokonywania rozliczeń zgodnie z ust. 1, nie dotyczy przypadków, w których stroną rozliczenia jest uprawniony bank, krajowa instytucja płatnicza lub oddział unijnej instytucji płatniczej.</p>	<p>Art. 162 zawiera zmiany w art. 3 ust. 3 ustawy – Prawo dewizowe, które uzasadnione są zrównaniem uprawnień w zakresie transakcji płatniczych w obrocie dewizowym, banków oraz instytucji płatniczych, w związku z poddaniem instytucji płatniczych nadzorowi.</p> <p>Proponowana zmiana ust. 1 w art. 25 ustawy - Prawo dewizowe, polegająca na dodaniu grona podmiotów uprawnionych do pośredniczenia w dokonywaniu przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju związanych z obrotem dewizowym, których wartość przekracza równowartość 15 000 euro, wynika z uprawnień tych instytucji nadawanych im projektowaną ustawą oraz uprawnień oddziałów wspólnotowych instytucji płatniczych wynikających z odnośnych przepisów państw członkowskich, w których mają one siedzibę.</p> <p>Ponadto w art. 7 projektu ustawy o usługach płatniczych zawarto doprecyzowanie zapisów w zakresie świadczenia przez krajową instytucję płatniczą usługi wymiany walut.</p> <p>Proponowany w ust. 2 przepis ma na celu wyłącznie stosowania przepisów ustawy – Prawo dewizowe regulujących działalność kantorową (rozdział 4) do świadczenia usługi wymiany walut przez krajowe instytucje płatnicze. Takie wyłączenie jest uzasadnione, gdyż usługa wymiany walut będzie usługą dodatkową w stosunku do usługi płatniczej. Instytucje płatnicze, oprócz świadczenia usług płatniczych będą mogły świadczyć ściśle powiązane ze świadczeniem usług płatniczych usługi dodatkowe takie jak m.in. usługi wymiany walut. Podobne rozwiązanie zastosowano w art. 77 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. Nr 183, poz. 1538 z późn. zm.) w zakresie usługi wymiany walutowej świadczonej przez firmy inwestycyjne w związku z działalnością maklerską. Wyrażnego podkreślenia wymaga fakt, iż przepisy dotyczące usług wymiany walut, zarówno w ustawie o obrocie instrumentami finansowymi, jak również w projekcie ustawy o usługach płatniczych w sposób wyraźny wiążą wymianę walut z obsługą realizacji działalności podstawowej podmiotów regulowanych w obu ustawach.</p>
Art. 166	Art. 167. Dostawcy prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność	Na podstawie przepisu przejściowego z art. 167 wszyscy dostawcy usług płatniczych będą

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakres informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych
do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej
instytucji płatniczej**

Na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres informacji oraz rodzaj i formę dokumentów, załączanych przez wnioskodawcę do wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej.

§ 2. Program działalności, o którym mowa w art. 61 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (zwanej dalej: „ustawą”), obejmuje w szczególności:

- 1) założenia ogólne strategii wnioskodawcy obejmujące w szczególności misję, wizję i cele, kierunki rozwoju działalności, w tym przewidywane zmiany w zakresie docelowych grup klientów i oferowanych produktów;
- 2) plan marketingowy wnioskodawcy obejmujący w szczególności rozwój produktów i usług, analizę konkurencji, kształtowanie cen, kanały dystrybucji i promocję;
- 3) plan działalności operacyjnej obejmujący w szczególności nakłady inwestycyjne i źródła ich finansowania, źródła finansowania działalności operacyjnej, realizację wymogów nadzorczych dotyczących działalności instytucji płatniczych, politykę w zakresie zlecenia wykonywania czynności usług płatniczych innym podmiotom, w tym w zakresie praw i obowiązków wnioskodawcy w ramach umów z tymi podmiotami, technologię, ze szczególnym uwzględnieniem projektowanej architektury systemów informatycznych wnioskodawcy, w tym w zakresie polityki kontraktowej, przepływu danych, zastosowania oprogramowania wewnętrznego i zewnętrznego oraz bezpieczeństwa danych i systemów;
- 4) plan organizacji i zarządzania, ze szczególnym uwzględnieniem struktury organizacyjnej, organów, podziału kompetencji pomiędzy członków zarządu, metod zarządzania i systemów informacji zarządczej, relacji z podmiotem dominującym i innymi podmiotami z grupy, polityki zatrudnienia, regulacji wewnętrznych wnioskodawcy, w tym w zakresie ładu korporacyjnego, kontroli wewnętrznej, rachunkowości i badania sprawozdań finansowych wraz ze wskazaniem osób odpowiedzialnych za ich realizację;
- 5) harmonogram głównych zamierzeń.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

§ 3. Plan finansowy, o którym mowa w art. 61 ust.1 pkt 4 ustawy, obejmuje w szczególności przychody, koszty, zyski i straty, nakłady inwestycyjne, zapotrzebowanie na kapitał, źródła finansowania działalności, przepływy pieniężne, bilans oraz ocenę finansową, w tym ocenę na podstawie zestawień planu finansowego i ocenę wskaźnikową.

§ 4. W zakresie dokumentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 5 ustawy, wnioskodawca przedstawia dokumenty stwierdzające wysokość posiadanych środków, możliwość dysponowania tymi środkami z przeznaczeniem na fundusze własne wnioskodawcy związane z działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych, jak również źródło ich pochodzenia wskazujące, iż środki te nie pochodzą z kredytu lub nie są w inny sposób obciążone.

§ 5. W zakresie opisu rozwiązań, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy, wnioskodawca przedstawia oświadczenia obejmujące informacje wymienione w tych przepisach. Do oświadczeń, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, wnioskodawca dołącza wdrożone lub zaprojektowane regulacje wewnętrzne i procedury dotyczące obowiązków, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 6 ustawy, oraz rozwiązań organizacyjnych, o których mowa w art. 64 ust.1 pkt 3 i 4 ustawy.

§ 6. W zakresie danych pozwalających na ustalenie tożsamości osób, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 i 9 ustawy, wnioskodawca przedstawia oświadczenie zawierające następujące dane:

- 1) w odniesieniu do osób fizycznych – imiona, nazwisko, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo, miejsce zamieszkania,
 - 2) w odniesieniu do osób prawnych – dane ujawnione we właściwym rejestrze obejmujące w szczególności firmę, siedzibę, formę prawną, przedmiot działalności, informację o organach i osobach wchodzących w ich skład oraz osobach uprawnionych do reprezentacji
- ze wskazaniem posiadanych przez te osoby pośrednio lub bezpośrednio pakietów akcji lub udziałów wnioskodawcy.

§ 7. W zakresie dokumentów potwierdzających, że osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 ustawy, dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, wnioskodawca przedstawia:

- 1) w odniesieniu do osób fizycznych:
 - a) oświadczenie tych osób wskazujące banki kredytujące i pożyczkodawców, wraz z ich opiniami o przebiegu spłat, w przypadku korzystania z kredytów i pożyczek pieniężnych,
 - b) dokumenty dotyczące prowadzonej przez te osoby działalności gospodarczej (zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej bądź pełny odpis z Krajowego Rejestru Sądowego w przypadku, gdy osoba ta jest odpowiedzialnym bez ograniczeń wspólnikiem spółki handlowej) lub – w przypadku gdy osoba ta prowadzi działalność gospodarczą w innym kraju – inne równoważne dokumenty, wydane przez właściwe organy tego kraju,
 - c) zaświadczenie z urzędu skarbowego stwierdzające wywiązywanie się tej osoby z obowiązku podatkowego lub – w przypadku gdy osoba ta podlega lub podlegała w okresie roku podatkowego poprzedzającego złożenie wniosku obowiązkowi

- podatkowemu w innym kraju – inny, równoważny dokument, wydany przez właściwy organ tego kraju,
- d) oświadczenie tych osób dotyczące stanu aktualnego oraz okresu ostatnich 5 lat informujące o postępowaniach:
- karnych, karnych skarbowych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych prowadzonych przeciwko tym osobom,
 - administracyjnych, w których te osoby występowały lub występują jako strona,
 - administracyjnych, w których stroną był lub jest podmiot, w którym te osoby pełniły lub pełnią funkcje kierownicze, związane z zakresem odpowiedzialności tych osób,
 - sądowych w sprawach cywilnych, w których osoby zarządzające występowały lub występują jako strona, a które mogą mieć istotny wpływ na ich sytuację finansową,
- e) oświadczenie tych osób informujące o ewentualnym wszczęciu postępowania upadłościowego lub złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki handlowej, w której te osoby są współnikiem odpowiadającym bez ograniczeń,
- f) oświadczenie tych osób zawierające wykaz wszystkich powiązań finansowych i gospodarczych tych osób z innymi podmiotami (osobami prawnymi i fizycznymi), w szczególności informacji o posiadanych akcjach, udziałach oraz zajmowanych stanowiskach we władzach innych podmiotów,
- g) sprawozdania finansowe tych osób oraz opinie biegłych rewidentów za ostatnie 3 lata obrotowe (w przypadku obowiązku sporządzania takich sprawozdań),
- h) oświadczenie tych osób informujące o ewentualnym orzeczeniu wobec nich zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji reprezentanta lub pełnomocnika przedsiębiorcy, członka rady nadzorczej i komisji rewizyjnej w spółce akcyjnej, spółce z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółdzielni;
- 2) w odniesieniu do osób prawnych:
- a) oświadczenie tych osób zawierające wykaz posiadanych rachunków bankowych,
- b) oświadczenie tych osób wskazujące banki kredytujące i pożyczkodawców wraz z ich opiniami o przebiegu spłat, w przypadku korzystania z kredytów i pożyczek pieniężnych,
- c) zaświadczenie z urzędu skarbowego stwierdzające wywiązywanie się tych osób z obowiązku podatkowego lub – w przypadku gdy ta osoba podlega lub podlegała w okresie roku podatkowego poprzedzającego złożenie wniosku obowiązkowi podatkowemu w innym kraju – inny, równoważny dokument, wydany przez właściwy organ tego kraju,
- d) oświadczenie tych osób dotyczące stanu aktualnego oraz okresu ostatnich 5 lat, informujące o postępowaniach:
- karnych skarbowych lub egzekucyjnych prowadzonych przeciwko tym osobom lub podmiotowi wobec nich dominującemu,
 - administracyjnych, w których te osoby lub podmiot wobec nich dominujący występował lub występuje jako strona,
 - sądowych w sprawach cywilnych, w których te osoby lub podmiot wobec tych osób dominujący występowały lub występują jako strona, a które mogą mieć

istotny wpływ na sytuację finansową tych osób lub podmiotu wobec nich dominującego,

- e) oświadczenie tych osób o ewentualnym wszczęciu postępowania upadłościowego lub złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości tych osób lub podmiotu dominującego wobec niego,
- f) oświadczenie tych osób zawierające wykaz wszystkich powiązań finansowych i gospodarczych z innymi podmiotami (osobami prawnymi i fizycznymi), w szczególności informacji o posiadanych akcjach, udziałach, obsadzanych stanowiskach we władzach innych podmiotów,
- g) sprawozdania finansowe tych osób za ostatnie 3 lata obrotowe wraz z opiniami biegłych rewidentów oraz ostatnie sprawozdanie o przychodach, kosztach i wyniku finansowym.

§ 8. W zakresie dokumentów potwierdzających, że osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 ustawy, dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w tym posiadają wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych, wnioskodawca przedstawia:

- 1) dotyczące tych osób dokumenty określone w § 6 pkt 1;
- 2) życiorysy zawodowe tych osób wraz ze świadectwami pracy oraz opiniami z miejsc pracy z okresu ostatnich 5 lat pracy – w przypadku posiadania takich opinii;
- 3) oświadczenia tych osób dotyczące wykształcenia informujące o:
 - a) ukończonych studiach wyższych, ze wskazaniem nazwy uczelni, wydziału i kierunku, trybu (studia dzienne, wieczorowe, zaoczne), stopnia (studia I stopnia – licencjat, studia II stopnia – magisterskie), uzyskanego tytułu i roku ukończenia,
 - b) ukończonych studiach trzeciego stopnia lub uzyskanych tytułach i stopniach naukowych, ze wskazaniem nazwy uczelni lub instytutu naukowego, wydziału i kierunku, uzyskanego tytułu lub stopnia naukowego, roku ukończenia studiów albo roku uzyskania tytułu lub stopnia naukowego,
 - c) ukończonych studiach podyplomowych, aplikacjach, szkoleniach specjalistycznych i innych formach uzupełniającego kształcenia, ze wskazaniem nazwy uczelni lub instytucji organizującej kształcenie, przedmiotu i roku ukończenia kształcenia,
 - d) ukończonych szkołach średnich, ze wskazaniem profilu wykształcenia oraz nazwy i roku ukończenia szkoły – jeżeli osoby te nie posiadają wykształcenia wyższego lub ukończyły studia o profilu innym niż przydatny przy zarządzaniu działalnością w zakresie świadczenia usług płatniczych.

§ 9. 1. W zakresie danych pozwalających na ustalenie firm audytorskich, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 10 ustawy, wnioskodawca przedstawia dane ujawnione we właściwym rejestrze obejmujące w szczególności firmę, siedzibę, formę prawną, przedmiot działalności, informację o organach i osobach wchodzących w ich skład oraz osobach uprawnionych do reprezentacji.

2. W zakresie danych pozwalających na ustalenie tożsamości biegłych rewidentów, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 10 ustawy, wnioskodawca przedstawia oświadczenie zawierające następujące dane: imiona, nazwisko, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo, miejsce zamieszkania, miejsce wykonywania zawodu, informację o dokumencie poświadczającym uprawnienie do wykonywania zawodu biegłego rewidenta.

§ 10. Oświadczenia, o których mowa niniejszym rozporządzeniu, powinny być opatrzone podpisem składającego oświadczenie poświadczonym notarialnie.

§ 11. Jeżeli wnioskodawca albo osoba, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 ustawy, jest instytucją działającą na rynku finansowym podlegającą nadzorowi sprawowanemu przez właściwe władze nadzorcze państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, w szczególności instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, firmą inwestycyjną, zamiast dokumentów, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, dotyczących wnioskodawcy albo takiej osoby, wnioskodawca może przedstawić oświadczenie w zakresie informacji zawartych w tych dokumentach.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem *[wejścia w życie ustawy upoważniającej]*.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie przewidzianego w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia szczegółowego zakresu informacji oraz rodzaju i formy dokumentów dołączanych do wniosku o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Zgodnie z wytycznymi zawartymi w art. 61 ust. 3 ustawy upoważniającej określony w projektowanym rozporządzeniu zakres informacji oraz rodzaj i forma dokumentów ma zapewniać kompletność i wiarygodność dokumentacji dołączanej do wniosku na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej, a w konsekwencji pozwalać na weryfikację spełniania przez wnioskodawcę warunków koniecznych do uzyskania zezwolenia. Informacje przedstawione przez wnioskodawcę stanowią podstawę oceny dokonywanej przez KNF w postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej.

Zgodnie z § 2 projektu rozporządzenia, program działalności podmiotu ubiegającego się o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej powinien w szczególności zawierać założenia ogólne strategii wnioskodawcy, plany – marketingowy, działalności operacyjnej, organizacji i zarządzania oraz harmonogram głównych zamierzeń. Natomiast plan finansowy, zgodnie z § 3 projektu rozporządzenia, powinien w szczególności obejmować: przychody, koszty, zyski i straty, nakłady inwestycyjne, zapotrzebowanie na kapitał, źródła finansowania działalności, przepływy pieniężne, bilans oraz ocenę finansową. Wskazanie zakresu informacji, jakie powinny zawierać program działalności i plan finansowy ma na celu ułatwienie ich konstruowania.

Warunkiem niezbędnym uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej jest posiadanie kapitału założycielskiego i funduszy własnych

w odpowiedniej wysokości. Wnioskodawca powinien wskazać wysokość tych funduszy, źródło ich pochodzenia oraz możliwości dysponowania nimi (§ 4 projektu rozporządzenia).

Projekt rozporządzenia w § 4 określa także zakres przedmiotowy regulacji wewnętrznych i procedur, jakie są niezbędne przy składaniu wniosku o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze instytucji płatniczej.

W związku z tym, iż przepisy ustawy o usługach płatniczych wymagają, aby osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 i 9 tej ustawy, dawały rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania instytucją płatniczą, w projekcie rozporządzenia wskazano katalog dokumentów i informacji, jakie powinien złożyć wnioskodawca w celu potwierdzenia spełniania tego warunku (§ 6 i § 7 pkt 1 projektu rozporządzenia). Projekt rozporządzenia określa także informacje, jakie należy złożyć w celu dokonania przez KNF oceny, czy osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, posiadają odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe (§ 8 pkt 2 i 3 projektu rozporządzenia).

W projekcie rozporządzenia w § 6 uszczegółowiono także, jakie dane należy przedstawić, aby ustalić tożsamość osób, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 – 10 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych.

Zgodnie z § 9 projektu rozporządzenia oświadczenia składane w wykonaniu przepisów niniejszego rozporządzenia powinny być opatrzone podpisem składającego oświadczenie poświadczonym notarialnie.

W § 11 projektu rozporządzenia przewidziano, że jeżeli wnioskodawca albo osoba, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, jest instytucją działającą na rynku finansowym podlegającą nadzorowi sprawowanemu przez właściwe władze nadzorcze państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego, w szczególności instytucją kredytową, zakładem ubezpieczeń, firmą inwestycyjną, zamiast dokumentów, o których mowa w projekcie rozporządzenia, dotyczących wnioskodawcy albo takiej osoby,

wnioskodawca może przedstawić oświadczenie w zakresie informacji zawartych w tych dokumentach.

Przepis końcowy zawarty w § 12 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na wnioskodawców składających wnioski o wydanie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Brak wpływu projektowanego rozporządzenia na sektor finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie obejmie w równym stopniu wszystkich wnioskodawców ubiegających się o zezwolenie na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Dla ograniczenia czaso- i pracochłonności kompletowania wniosku projektowane rozporządzenie przewiduje w możliwie szerokim zakresie posługiwanie się przez wnioskodawcę oświadczeniami. Analogiczne bądź zbliżone obciążenia związane z uzyskaniem zezwolenia ponoszone są przez inne kategorie podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym i podlegających nadzorowi ostrożnościowemu.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie metody obliczania funduszu obrotowego krajowej instytucji płatniczej

Na podstawie art. 76 ust. 5 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa metodę obliczania funduszu obrotowego krajowej instytucji płatniczej, o którym mowa w art. 76 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych.

§ 2. 1. Fundusz obrotowy krajowej instytucji płatniczej, o którym mowa w art. 76 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych oblicza się według wzoru określonego w załączniku do rozporządzenia.

2. Wyrażone w euro kwoty przelicza się na złote według średniego kursu ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu zakończenia roku obrotowego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie [z *dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej*].

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

WZÓR OBLICZANIA FUNDUSZU OBROTOWEGO KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ

$$F_0 = k * [(4\% * WP_1) + (2,5\% * WP_2) + (1\% * WP_3) + (0,5\% * WP_4) + (0,25\% * WP_5)]$$

$WP_n = W_t / 12$, przy czym:

- 1) WP_1 oznacza wartość WP_n do 5 mln euro;
- 2) WP_2 oznacza wartość WP_n powyżej 5 mln euro do 10 mln euro;
- 3) WP_3 oznacza wartość WP_n powyżej 10 mln euro do 100 mln euro;
- 4) WP_4 oznacza wartość WP_n powyżej 100 mln euro do 250 mln euro;
- 5) WP_5 oznacza wartość WP_n powyżej 250 mln euro.

Wartość k wynosi:

- 1) 0,5 – jeżeli instytucja płatnicza wykonuje jedynie usługę płatniczą wymienioną w art. 3 ust. 1, pkt 6, ustawy o usługach płatniczych;
- 2) 0,8 – jeżeli instytucja płatnicza wykonuje usługę płatniczą wymienioną w art. 3 ust. 1, pkt 7, ustawy o usługach płatniczych;
- 3) 1,0 – jeżeli instytucja płatnicza wykonuje którekolwiek z usług płatniczych wymienionych w art. 3 ust. 1, w pkt od 1 do 5, ustawy o usługach płatniczych.

Użyte litery oznaczają:

F_0 – fundusz obrotowy,

k – współczynnik korygujący,

W_t - łączna wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą,

WP_n – jedna dwunasta łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 76 ust. 5 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia metody obliczania funduszu obrotowego krajowej instytucji płatniczej.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej podmioty świadczące usługi płatnicze w rozumieniu ustawy z dnia ... nie podlegały żadnym wymogom ostrożnościowym. Ustawa z dnia ... o usługach płatniczych nakłada na instytucje płatnicze wymogi kapitałowe, w tym posiadanie funduszy własnych w określonej wysokości uzależnionej od zakresu świadczonych usług oraz skali prowadzonej działalności (art. 76 ust. 1). Składnikiem funduszy własnych dla krajowej instytucji płatniczej jest fundusz obrotowy (art. 76 ust. 2 pkt 2). Przepisy ustawy określają wysokość tego funduszu jako wartość nie mniejszą niż 0,02% całkowitej wartości transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w ciągu ostatniego roku obrotowego.

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym przepisy wykonawcze mają określić metodę obliczania tego funduszu, przy czym metoda ma uwzględniać łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i rodzaj usług płatniczych, jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

Projektowane rozporządzenie w zakresie swojej regulacji stanowi bezpośrednią transpozycję do prawa krajowego przepisów dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej: „PSD”). W granicach dopuszczonej przez dyrektywę swobody dla prawodawcy krajowego projektowane rozporządzenie przyjmuje jako rozwiązanie obowiązujące metodę B.

Sposób obliczania funduszu obrotowego krajowej instytucji płatniczej określony w załączniku rozporządzenia stanowi ścisłą implementację przepisów art. 8 ust. 1 PSD w zakresie odnoszącym się do metody B.

Wysokość funduszu obrotowego jest sumą pięciu elementów, z których każdy stanowi iloczyn stałej wartości procentowej i jednej dwunastej łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą (WP_n). Wartość procentowa jest tym niższa im większa jest wartość (WP_n). Tak wyliczona wielkość jest korygowana o współczynnik k , odpowiednio o wartości 0,5; 0,8 lub 1, w zależności od zakresu usług płatniczych, jakie krajowa instytucja płatnicza może świadczyć na podstawie posiadanego zezwolenia.

Przepis końcowy zawarty w § 3 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatnicze.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie, mimo iż nakłada na krajowe instytucje płatnicze dodatkowe wymogi kapitałowe, nie będzie miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Dodatkowe wymogi obejmą wszystkie podmioty prowadzące ten rodzaj działalności.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie metody obliczania funduszu ryzyka kredytowego krajowej instytucji
płatniczej**

Na podstawie art. 76 ust. 6 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa metodę obliczania funduszu ryzyka kredytowego krajowej instytucji płatniczej, o którym mowa w art. 76 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych.

§ 2. Fundusz ryzyka kredytowego krajowej instytucji płatniczej, o którym mowa w art. 76 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych oblicza się według wzoru określonego w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie [z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej].

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

**WZÓR OBLICZANIA FUNDUSZU RYZYKA KREDYTOWEGO
KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ**

1. Dla $U_{kt} \leq 10\%$:

$$F_{kp} = 5\% * K_p$$

2. Dla $U_{kt} > 10\%$:

$$F_{kp} = (5\% * W_t)/10 + 8\% * K_p - (8\% * W_t)/10$$

Użyte litery oznaczają:

F_{kp} - fundusz ryzyka kredytowego,

W_t - łączna wartość transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą,

K_p - łączną wartość kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą,

U_{kt} - wskaźnik relacji K_p do W_t obliczany według wzoru: $U_{kt} = K_p / W_t$

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 76 ust. 6 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia metody obliczania funduszu ryzyka kredytowego.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej podmioty świadczące usługi płatnicze w rozumieniu ustawy z dnia ... nie podlegały żadnym wymogom ostrożnościowym. Ustawa z dnia ... o usługach płatniczych nakłada na instytucje płatnicze wymogi kapitałowe, w tym posiadanie funduszy własnych w określonej wysokości uzależnionej od zakresu świadczonych usług oraz skali prowadzonej działalności (art. 76 ust. 1). Składnikiem funduszy własnych dla instytucji płatniczej udzielającej kredytów jest fundusz ryzyka kredytowego (art. 76 ust. 2). Przepisy ustawy określają wysokość tego funduszu jako wartość nie mniejszą niż 5% całkowitej wartości kredytów udzielonych przez instytucję płatniczą w ciągu ostatniego roku obrotowego.

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym przepisy wykonawcze mają określić metodę obliczania tego funduszu, przy czym ustalona metoda powinna uwzględniać łączną wartość kredytów udzielonych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą i relację tej wartości do łącznej wartości transakcji płatniczych wykonanych w ciągu ostatniego roku obrotowego przez krajową instytucję płatniczą.

Przepis końcowy zawarty w § 3 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatnicze, które w ramach swojej działalności udzielają kredytów płatniczych.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie, mimo, iż nakłada na krajowe instytucje płatnicze dodatkowe wymogi kapitałowe nie będzie miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Dodatkowe wymogi obejmą wszystkie podmioty prowadzące ten rodzaj działalności.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie kategorii bezpiecznych, płynnych aktywów o niskim ryzyku oraz maksymalnej części środków pieniężnych, jaka może być inwestowana przez krajowe instytucje płatnicze w poszczególne kategorie takich aktywów

Na podstawie art. 79 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa kategorie bezpiecznych, płynnych aktywów o niskim ryzyku, w które mogą być inwestowane środki pieniężne przyjęte przez krajowe instytucje płatnicze w celu wykonania transakcji płatniczych, które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków oraz maksymalną część środków, jaka może być inwestowana w poszczególne kategorie aktywów.

§ 2. 1. Środki, o których mowa w § 1, mogą być inwestowane:

- 1) w papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski;
- 2) w papiery wartościowe gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa;
- 3) w listy zastawne emitowane na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 99, poz. 919, z późn. zm.²⁾);
- 4) w jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego, o których mowa w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.³⁾);
- 5) jako lokaty terminowe w bankach.

2. Suma środków lokowanych w jednym banku lub grupie banków powiązanych ze sobą kapitałowo lub organizacyjnie nie może przekroczyć 15 % tych środków.

3. Suma środków zaangażowanych w jednostki uczestnictwa, o których mowa w ust. 1 pkt 4, w jednym funduszu inwestycyjnym lub w kilku funduszach inwestycyjnych zarządzanych przez to samo towarzystwo nie może przekroczyć 15 % tych środków.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie [z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej].

MINISTER FINANSÓW

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 184, poz. 1539 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 79 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia kategorii bezpiecznych, płynnych aktywów o niskim ryzyku, w które mogą być inwestowane środki pieniężne przyjmowane przez krajowe instytucje płatnicze w celu wykonania transakcji płatniczych i które nie zostały przekazane odbiorcy lub innemu dostawcy do końca dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków oraz limitów ich nabywania. Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Projekt rozporządzenia w § 2 określa kategorie aktywów, w jakie inwestowane mogą być środki pieniężne otrzymywane od klientów instytucji płatniczych. Ze względu na wynikający z dyrektywy 2007/64/WE z dnia 13 listopada 2007 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego wymóg inwestowania w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, wskazany w rozporządzeniu katalog aktywów obejmuje: papiery wartościowe emitowane, gwarantowane lub poręczane przez Skarb Państwa, papiery wartościowe emitowane przez Narodowy Bank Polski, listy zastawne, jednostki uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego, a także lokaty terminowe w bankach.

Dodatkowo projektowane rozporządzenie wprowadza ograniczenia koncentracji aktywów, mające zapewnić niezbędne ze względów ostrożnościowych dywersyfikację inwestycji. Ustalono dwa limity inwestycyjne w wysokości 15% – odpowiednio dla lokat w jednym banku lub grupie banków powiązanych ze sobą kapitałowo lub organizacyjnie oraz dla jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych rynku pieniężnego w jednym funduszu lub w kilku funduszach zarządzanych przez to samo towarzystwo.

Takie ukształtowanie projektowanej regulacji realizuje wytyczne zawarte w art. 79 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych nakazujące prawodawcy mieć na względzie należyte zabezpieczenie środków pieniężnych użytkowników, w tym ograniczenie ryzyka inwestycyjnego.

Przepis końcowy zawarty w § 3 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatnicze.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Projektowane rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na sektor finansów publicznych. Przyjęte rozwiązania będą stanowiły czynnik kreujący popyt na papiery wartościowe emitowane przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

**w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych
i statystycznych krajowej instytucji płatniczej**

Na podstawie art. 83 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres, formę i sposób sporządzania sprawozdań kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych krajowych instytucji płatniczych oraz terminy ich przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego (zwanej dalej: „KNF”).

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia ... o usługach płatniczych;
- 2) ustawie o rachunkowości – rozumie się przez to ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223, Nr 157, poz. 1241 i Nr 165, poz. 1316, z 2010 r. Nr 47, poz. 278 oraz z 2011 r. ...).

§ 3. Kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowej instytucji płatniczej obejmuje:

- 1) wartość posiadanych finansowych środków płynnych;
- 2) informację o udzielanych w danym kwartale kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie na jaki zostały udzielone;
- 3) informacje o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz strukturze walutowej;
- 4) zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty.

§ 4. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowej instytucji płatniczej obejmuje:

- 1) dane finansowe i informacje, o których mowa w § 3;
- 2) informacje o rodzaju i zakresie działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 ustawy.

§ 5. 1. Kwartalne i dodatkowe roczne sprawozdania krajowa instytucja płatnicza sporządza na formularzach.

2. Wzory formularzy:

- 1) kwartalnego sprawozdania krajowej instytucji płatniczej – określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

2) dodatkowego rocznego sprawozdania krajowej instytucji płatniczej – określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 6. Kwoty wykazywane w kwartalnym oraz dodatkowym rocznym sprawozdaniu finansowym i statystycznym podaje się z dokładnością do pełnych złotych, a wielkości procentowe z dokładnością do setnej części procentu.

§ 7. 1. Kwartalne oraz dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza sporządza w formie pisemnej. Forma pisemna może mieć postać dokumentu elektronicznego w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501, z 2008 r. Nr 127, poz. 817, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230 i Nr 167, poz. 1131).

2. Zgodność kwartalnego oraz dodatkowego rocznego sprawozdania finansowego i statystycznego ze stanem faktycznym potwierdzają własnoręcznym podpisem kierownik jednostki oraz osoba, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych. W przypadku powierzenia przez krajową instytucję płatniczą prowadzenia ksiąg rachunkowych przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy o rachunkowości, sprawozdanie podpisuje osoba uprawniona do wykonywania czynności z zakresu usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych.

§ 8. Kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przedstawia KNF nie później niż w terminie 20 dni od ostatniego dnia kwartału roku obrotowego, za który zostało sporządzone.

§ 9. 1. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza sporządza na koniec roku obrotowego, uwzględniając sprawozdanie finansowe zatwierdzone przez organ zatwierdzający zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o rachunkowości.

2. Dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przedstawia KNF nie później niż w terminie 20 dni od dnia zatwierdzenia przez organ zatwierdzający, zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o rachunkowości, sprawozdania finansowego, o którym mowa w art. 45 ustawy o rachunkowości.

§ 10. 1. Kwartalne oraz dodatkowe roczne sprawozdanie finansowe i statystyczne krajowa instytucja płatnicza przekazuje w formie elektronicznej za pomocą systemu teleinformatycznego udostępnionego przez KNF.

2. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, KNF udostępnia krajowym instytucjom płatniczym nieodpłatnie.

§ 11. Jeżeli krajowa instytucja płatnicza rozpoczęła świadczenie usług płatniczych w dniu innym niż pierwszy dzień kwartału, pierwsze sprawozdanie kwartalne sporządza za okres od dnia rozpoczęcia świadczenia usług płatniczych do końca kwartału, w którym rozpoczęła świadczenie usług płatniczych, a pierwsze dodatkowe sprawozdanie roczne za okres od dnia, w którym rozpoczęła świadczenie usług płatniczych do końca roku obrotowego, w którym rozpoczęła świadczenie usług płatniczych.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie [z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej].

MINISTER FINANSÓW

**Załączniki do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia ... (poz. ...)**

Załącznik nr 1

**KWARTALNE SPRAWOZDANIE FINANSOWE I STATYSTYCZNE
KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ**

Za okres sprawozdawczy:

DATA POCZĄTKOWA:

DATA KOŃCOWA:

Dane krajowej instytucji płatniczej:

NAZWA:

NUMER W REJESTRZE:

ADRES:

TELEFON:

FAX:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania sprawozdania KNF:

Liczba stron:

Kwartalne sprawozdanie finansowe i statystyczne (nazwa krajowej instytucji płatniczej)
Sporządzone na dzieńr.

I. Wartość posiadanych finansowych środków płynnych
na koniec okresu sprawozdawczego

Pozycja 1	Wartość 2
Środki płynne:	
- środki pieniężne w kasie	
- rachunek bieżący nostro	
- należności od podmiotów, którym można przypisać wagę ryzyka kredytowego w metodzie standardowej 0%, 20% lub 50%, z terminem płatności do 7 dni	
- instrumenty dłużne o niskim ryzyku w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni	
- papiery wartościowe uznane przez Narodowy Bank Polski	

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

II. Informacja o udzielanych kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy w okresie sprawozdawczym

Pozycja	Ogółem wartość /liczba	w tym, z terminem pierwotnym, na jaki udzielono kredyty				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąca ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesiące	>6 miesiące ≤9 miesiące	>9 miesiące ≤12 miesiące
1	2	3	4	5	6	7
- liczba						
- wartość, w tym						
- w PLN						
- w EUR						
- w USD						
- w CHF						
- w innych walutach obcych						

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**III. Informacje o wykonanych transakcjach płatniczych
w okresie sprawozdawczym**

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	Struktura walutowa wykonanych transakcji płatniczych				
		PLN	EUR	USD	CHF	Inne niż PLN, EUR, USD, CHF
1	2	3	4	5	6	7
- liczba wykonanych transakcji						
- wartość wykonanych transakcji, w tym						
- wartość pobranych od klientów opłat i prowizji						

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**IV. Zestawienie funduszy własnych
na koniec okresu sprawozdawczego**

Pozycja	Wartość
1	2
Fundusze własne, w tym	
- kapitał założycielski	
- fundusz obrotowy	
- fundusz ryzyka kredytowego	
Pomniejszenia funduszy własnych:	
- akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości	
- wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej	
- strata z lat ubiegłych, strata w trakcie zatwierdzenia, strata netto bieżącego okresu	

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**DODATKOWE ROCZNE SPRAWOZDANIE FINANSOWE I STATYSTYCZNE
KRAJOWEJ INSTYTUCJI PŁATNICZEJ**

Za okres sprawozdawczy:

DATA POCZĄTKOWA:

DATA KOŃCOWA:

Dane krajowej instytucji płatniczej:

NAZWA:

NUMER W REJESTRZE:

ADRES:

TELEFON:

FAX:

ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ:

Data przekazania sprawozdania KNF:

Liczba stron:

**I. Wartość posiadanych finansowych środków płynnych
na koniec roku obrotowego**

Pozycja	Wartość
1	2
Środki płynne:	
- środki pieniężne w kasie	
- rachunek bieżący nostro	
- należności od podmiotów, którym można przypisać wagę ryzyka kredytowego w metodzie standardowej 0%, 20% lub 50%, z terminem płatności do 7 dni	
- instrumenty dłużne o niskim ryzyku w kwocie możliwej do uzyskania w ciągu 7 dni	
- papiery wartościowe uznane przez Narodowy Bank Polski	

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

II. 1. Informacja o udzielanych kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy w roku obrotowym

Pozycja	Ogółem wartość /liczba	w tym, z terminem pierwotnym, na jaki udzielono kredyty				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąca ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesięcy	>6 miesięcy ≤9 miesięcy	>9 miesięcy ≤12 miesięcy
1	2	3	4	5	6	7
- liczba						
- wartość, w tym						
- w PLN						
- w EUR						
- w USD						
- w CHF						
- w innych walutach obcych						

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**II.2. Informacja o udzielanych kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy
stan na koniec roku obrotowego.....**

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	w tym, z terminem pierwotnym, na jaki udzielono kredyty				
		≤1 miesiąc	>1 miesiąca ≤3 miesiące	>3 miesiące ≤6 miesiące	>6 miesiące ≤9 miesiące	>9 miesiące ≤12 miesiące
1	2	3	4	5	6	7
- liczba kredytów*						
- wartość kredytów*, w tym						
- w PLN						
- w EUR						
- w USD						
- w CHF						
- w innych walutach obcych						

* na koniec roku obrotowego

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**III. Informacje o wykonanych transakcjach płatniczych
w roku obrotowym**

Pozycja	Ogółem wartość/ liczba	Struktura walutowa wykonanych transakcji płatniczych				
		PLN	EUR	USD	CHF	Inne niż PLN, EUR, USD, CHF
1	2	3	4	5	6	7
- liczba wykonanych transakcji						
- wartość wykonanych transakcji, w tym						
- wartość pobranych od klientów opłat i prowizji						

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

**IV. Zestawienie funduszy własnych
za rok obrotowy**

Pozycja 1	Wartość 2
Fundusze własne, w tym	
- kapitał założycielski	
- fundusz obrotowy	
- fundusz ryzyka kredytowego	
Pomniejszenia funduszy własnych:	
- akcje lub udziały własne posiadane przez instytucję płatniczą, wycenione według wartości bilansowej, pomniejszone o odpisy spowodowane trwałą utratą ich wartości	
- wartości niematerialne i prawne wycenione według wartości bilansowej	
- strata z lat ubiegłych, strata w trakcie zatwierdzania, strata netto bieżącego okresu	

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

V. Informacje o rodzaju i zakresie działalności wykonywanej przez krajową instytucję płatniczą oprócz świadczenia usług płatniczych według stanu na dzień

Pozycja	Tak/Nie	Zakres działalności: w tym: 1) przychody uzyskane/koszty związane z prowadzeniem działalności (ze znakiem „-“), 2) wartość/liczba operacji, 3) struktura walutowa/wartość: PLN, EUR, USD, CHF, inne
1	2	3
Rodzaj usługi:		X
1. Usługi dodatkowe:		X
- wymiany walut		1) 2) 3)
- bezpiecznego przechowywania środków pieniężnych przekazywanych w celu wykonania transakcji płatniczych		1) 2) 3)
- przechowywania i przetwarzania danych		1) 2) 3)
2. Prowadzenie systemów płatności		1) 2) 3)
3. Inna działalność gospodarcza		1) 2) 3)
		%
4. Udział wyniku finansowego netto z działalności wymienionej w pozycjach od 1 do 3 do całego wyniku finansowego netto za dany rok obrotowy krajowej instytucji płatniczej		

Opracował:

Imię i nazwisko:

Telefon:

Data:

Zatwierdził:

.....

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 83 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia szczegółowego zakresu, formy i sposobu sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1, oraz terminy ich przekazywania Komisji Nadzoru Finansowego (dalej jako: „KNF”). Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Celem projektowanego rozporządzenia jest zapewnienie KNF, sprawującej nadzór nad działalnością instytucji płatniczych, dostępu do informacji mających wpływ na ocenę sytuacji finansowej krajowej instytucji płatniczej. Nadzór nad instytucjami płatniczymi jest przede wszystkim nadzorem ostrożnościowym, skoncentrowanym na analizie sytuacji finansowej podmiotu nadzorowanego i ocenie poziomu ryzyka. Taki model nadzoru – wprowadzony wobec dostawców usług płatniczych mających status instytucji płatniczych przez ustawę z dnia ... o usługach płatniczych implementującą przepisy PSD – sprawowany jest w dużej mierze metodami analitycznymi w formach zdalnych. Podstawą prowadzonych analiz nadzorczych są dane sprawozdawane przez podmioty nadzorowane. Właściwe określenie zakresu sprawozdawczości i jej częstotliwości oraz terminów przekazywania sprawozdań warunkuje prawidłową realizację funkcji nadzorczych, a w konsekwencji także celów ustawy.

Dane i informacje przekazywane przez krajowe instytucje płatnicze w ramach obowiązków sprawozdawczych mają przede wszystkim charakter finansowy, są one jednak uzupełnione o dane o charakterze niefinansowym. Ten zakres informacji dotyczy przede wszystkim rodzajów dodatkowej działalności nie objętej zezwoleniem wydawanym przez KNF, w tym usług dodatkowych ściśle związanych ze świadczeniem usług płatniczych. Dane te mają wymiar ściśle nadzorczy, gdyż pozwalają na ocenę sytuacji finansowej podmiotu nadzorowanego w szerszym kontekście całokształtu prowadzonej przez niego działalności. Należy przy tym zaznaczyć, że informacje i dane pozyskiwane dla celów nadzorczych będą w formie zagregowanej wykorzystywane także jako tzw. dane administracyjne dla celów statystyki publicznej.

Projektowane rozporządzenie określa zakres dwóch rodzajów sprawozdań. W § 3 określony został zakres kwartalnego sprawozdania finansowego i statystycznego obejmujący:

1) wartość posiadanych finansowych środków płynnych,

- 2) informację o udzielanych w danym kwartale kredytach, o których mowa w art. 74 ust. 3 ustawy, w tym ich liczbie, wartości oraz okresie na jaki zostały udzielone,
- 3) informacje o wykonanych transakcjach płatniczych, w tym ich wartości, liczbie oraz strukturze walutowej,
- 4) zestawienie funduszy własnych wraz ze wskazaniem poszczególnych elementów składowych i określeniem ich kwoty.

W § 4 określony została zakres dodatkowego rocznego sprawozdania finansowego i statystycznego obejmujący dane wykazywane w sprawozdaniach kwartalnych oraz informacje o rodzaju i zakresie dodatkowej działalności, o której mowa w art. 74 ust. 1 ustawy.

Zgodnie z § 5 obowiązki sprawozdawcze będą realizowane przy wykorzystaniu formularzy. Wzory formularzy dla sprawozdania kwartalnego określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, a wzory formularzy dla dodatkowego sprawozdania rocznego załącznik nr 2 do rozporządzenia. Projektowane rozporządzenie w § 8 i § 9 ust. 2 wyznacza 21-dniowy termin przekazania KNF poszczególnych rodzajów sprawozdań. Projektowane rozporządzenie w § 10 przewiduje, że sprawozdawczość będzie realizowana w formie elektronicznej przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego udostępnianego nieodpłatnie krajowym instytucjom płatniczym przez KNF. Zmniejszy to uciążliwość nałożonego na krajowe instytucje płatnicze obowiązku oraz poszerzy zakres zadań publicznych realizowanych w ramach rozwiązań e-administracji.

W projekcie rozporządzenia przewidziane zostały przepisy dostosowujące w odniesieniu do instytucji płatniczych, które po uzyskaniu zezwolenia rozpoczynają działalność w trakcie okresu sprawozdawczego. Zgodnie z przepisem § 11 krajowa instytucja płatnicza składa sprawozdanie za niepełny okres sprawozdawczy w terminach i formie przewidzianych dla danego sprawozdania – odpowiednio kwartalnego albo rocznego. Pozwala to na objęcie informacją sprawozdawczą pełnego okresu działalności nadzorowanych podmiotów, niezależnie do momentu rozpoczęcia przez nie działalności. Jest to o tyle istotne, że wszystkie podmioty o statusie instytucji płatniczych będą rozpoczynały działalność pod rządami nowej ustawy (we wcześniejszym stanie prawnym działalność tego rodzaju nie była objęta reglamentacją ani publicznym nadzorem o charakterze ostrożnościowym).

Przepis końcowy zawarty w § 12 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na

obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatniczej oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Brak wpływu projektowanego rozporządzenia na sektor finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie obejmie w równym stopniu wszystkich wnioskodawców ubiegających się o zezwolenie na świadczenie usług płatniczych w charakterze krajowej instytucji płatniczej. Analogiczne bądź zbliżone obciążenia obowiązkami sprawozdawczymi dotyczą także innych kategorii podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym i podlegających nadzorowi ostrożnościowemu. Dla ograniczenia czaso- i pracochłonności związanych z wykonywaniem obowiązków sprawozdawczych, projektowane rozporządzenie przewiduje rozwiązania z zakresu e-administracji.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa. W szczególności nie ma konieczności tworzenia odrębnego systemu teleinformatycznego dla sprawozdawczości krajowych instytucji płatniczych. Dostosowanie istniejących rozwiązań teleinformatycznych do potrzeb związanych z realizacją niniejszego rozporządzenia nie będzie wymagać istotnych nakładów finansowych.

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi

Na podstawie art. 115 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje płatnicze na pokrycie kosztów nadzoru;

2) sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu wpłat wnoszonych przez krajowe instytucje płatnicze na pokrycie kosztów nadzoru;

3) wysokość oraz warunki i terminy uiszczania przez krajowe instytucje płatnicze opłat za:

a) wydanie oraz zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia... o usługach płatniczych,

b) dokonanie wpisu do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia... o usługach płatniczych.

§ 2. 1. Wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi za dany rok kalendarzowy oblicza się, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, jako iloczyn procentowego udziału danej krajowej instytucji płatniczej w całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym oraz poniesionych ogółem kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi w danym roku kalendarzowym, pomniejszony o sumę opłat, o których mowa w § 1 pkt 1, wniesionych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym, nie więcej jednak niż iloczyn procentowego udziału danej krajowej instytucji płatniczej

w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym oraz kwoty stanowiącej 0,075 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym.

2. W przypadku krajowych instytucji płatniczych, świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, albo wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, wyliczona zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż iloczyn procentowego udziału danej instytucji płatniczej w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym oraz kwoty stanowiącej 0,05 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym.

3. W przypadku krajowych instytucji płatniczych, świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, wyliczona zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż iloczyn procentowego udziału danej instytucji płatniczej w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym oraz kwoty stanowiącej 0,0025 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie instytucje płatnicze w danym roku kalendarzowym.

4. Wysokość całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze oraz poniesionych ogółem kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi w danym roku kalendarzowym ustala Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”.

§ 3. 1. Krajowa instytucja płatnicza, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, ustala za każde półrocze danego roku kalendarzowego zaliczkę na poczet pokrycia kosztów nadzoru w wysokości 0,0375 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

2. W przypadku krajowych instytucji płatniczych, o których mowa w § 2 ust. 2, zaliczka ustalana jest za okres wskazany w ust. 1 w wysokości 0,025 % całkowitej kwoty

transakcji płatniczych wykonanych przez daną krajową instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

3. W przypadku krajowych instytucji płatniczych, o których mowa w § 2 ust. 3, zaliczka ustalana jest za okres wskazany w ust. 1 w wysokości 0,00125 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez daną instytucję płatniczą w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

4. Zaliczki, o których mowa w ust. 1 – 3, krajowe instytucje płatnicze wpłacają za każde półrocze najpóźniej do końca trzeciego miesiąca tego półrocza, przelewem na rachunek bankowy urzędu obsługującego KNF.

5. Krajowa instytucja płatnicza wpłacając zaliczkę w terminie określonym w ust. 4, informuje KNF o podstawie jej naliczenia, okresie, jakiego dotyczy oraz jej wysokości.

6. Wpłata zaliczek za drugie półrocze danego roku kalendarzowego ulega wstrzymaniu, w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek po dokonaniu przez krajowe instytucje płatnicze wpłat za pierwsze półrocze danego roku będzie wyższa niż prognoza dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi.

7. KNF, w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 6, informuje krajową instytucję płatniczą o wstrzymaniu wpłat zaliczek najpóźniej na miesiąc przed terminem wpłaty zaliczki za drugie półrocze danego roku kalendarzowego.

§ 4. 1. Jeżeli suma zaliczek, o których mowa w § 3 ust. 1, 2 albo 3, wpłaconych za dany rok kalendarzowy jest wyższa niż obliczona odpowiednio na podstawie § 2 ust. 1, 2 albo 3, wysokość należnej wpłaty, powstaje nadpłata. Nadpłata jest zaliczana na poczet zaliczek za rok następny albo podlega zwrotowi na pisemny wniosek krajowej instytucji płatniczej.

2. KNF informuje o wysokości nadpłaty, o której mowa w ust. 1, instytucję płatniczą, w której powstała nadpłata, w terminie do dnia 31 sierpnia następnego roku kalendarzowego.

3. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez KNF wniosku krajowej instytucji płatniczej o jej zwrot.

§ 5. 1. Jeżeli suma wpłaconych zaliczek, o których mowa w § 3 ust. 1, 2 albo 3, wpłaconych za dany rok kalendarzowy jest wyższa niż obliczona odpowiednio na podstawie § 2 ust. 1, 2 albo 3 wysokość należnej wpłaty, powstaje niedopłata.

2. KNF informuje o wysokości niedopłaty, o której mowa w ust. 1, krajową instytucję płatniczą, w której powstała niedopłata, w terminie do dnia 31 sierpnia następnego roku kalendarzowego.

3. Krajowa instytucja płatnicza pokrywa niedopłatę w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 2.

§ 6. 1. Wraz z informacją, o której mowa w § 4 ust. 2 albo § 5 ust. 2, KNF przekazuje krajowej instytucji płatniczej również informacje o:

1) wysokości całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

2) wysokości procentowego udziału danej krajowej instytucji płatniczej w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

3) wysokości kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi ogółem w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

4) sumę opłat, o których mowa w § 1 pkt 1, wniesionych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

5) wysokości należnej od danej krajowej instytucji płatniczej wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru;

5) wysokości zaliczek na pokrycie kosztów nadzoru wpłaconych przez daną krajową instytucję płatniczą.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy zaliczek suma wpłaconych przez krajową instytucję płatniczą jest równa wysokości należnej wpłaty obliczonej odpowiednio na podstawie § 2 ust. 1, 2 albo 3.

§ 7. 1. Wydanie lub zmiana zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych podlega opłacie w wysokości równoważności w walucie polskiej kwoty 1. 500 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu wydania albo zmiany zezwolenia.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji udzielającej zezwolenia lub decyzji o jego zmianie.

§ 8. 1. Wpis do rejestru, z wyłączeniem wpisu związanego z wydaniem lub zmianą zezwolenia, o którym mowa w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, podlega

opłacie w wysokości równowartości w walucie polskiej kwoty 500 euro, ustalonej z zastosowaniem kursu średniego ogłaszanego przez NBP, obowiązującego w dniu dokonania wpisu do rejestru.

2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia dokumentu potwierdzającego dokonanie wpisu do rejestru.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem [*wejścia w życie ustawy upoważniającej*].

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 115 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla Prezesa Rady Ministrów do określenia terminów uiszczania, wysokości i sposobu obliczania wpłat z tytułu nadzoru nad instytucjami płatniczymi, a także sposobów i terminów rozliczenia tych wpłat oraz wysokości, warunków i terminów uiszczania opłat z tytułu wydania lub zmiany zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych w charakterze instytucji płatniczej oraz z tytułu dokonania wpisu do rejestru (z wyłączeniem wpisów wynikających z wydania bądź zmiany zezwolenia).

Wytyczne zawarte w art. 115 ustawy upoważniającej nakazują wydanie przepisów wykonawczych przy uwzględnieniu charakteru czynności, z którymi wiąże się obowiązek uiszczenia opłat i z zapewnieniem skuteczności sprawowanego nadzoru, mając zarazem na względzie, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej podmioty świadczące usługi płatnicze w rozumieniu ustawy z dnia ... nie podlegały publicznemu nadzorowi ostrożnościowemu. Zgodnie z art. 99 ust. 1 działalność w charakterze instytucji płatniczej podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego na zasadach określonych w tej ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, wydatki stanowiące koszty działalności KNF i Urzędu KNF, w wysokości określonej w ustawie budżetowej są pokrywane z wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane w wysokości i na zasadach określonych w przepisach odrębnych. W odniesieniu do biur przepisy te zawarte są w art. 130 ustawy upoważniającej. Przepis art. 130 ust. 1 wskazuje, że wpłata na pokrycie kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF jest wnoszona w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez ich agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025 %.

Projektowane rozporządzenie wyznacza stawkę na poziomie dozwolonego ustawowo maksimum, tj. w wysokości 0,025%, przy czym – stosownie do przepisów ustawy

upoważniającej – w przypadku krajowych instytucji płatniczych, świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, albo wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad instytucjami płatniczymi, będzie wyliczana przy zastosowaniu stawki 0,05%, a w przypadku krajowych instytucji płatniczych, świadczących wyłącznie usługę płatniczą, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, przy zastosowaniu stawki 0,025%. Również obydwie obniżone stawki zostały ustalone na maksymalnym dopuszczonym przez ustawę poziomie.

Ustalenie wysokości składki na tym poziomie jest niezbędne ze względu na szacowaną wielkość uzyskanych z tego tytułu środków w zestawieniu z kosztami na pokrycie, których środki te mają być przeznaczone. Koszty nadzoru będą związane przede wszystkim z kosztem dodatkowych etatów w urzędzie obsługującym Komisję Nadzoru Finansowego. Zgodnie z szacunkami Urzędu KNF objęcie nadzorem instytucji płatniczych i biur usług płatniczych będzie ponadto wymagało łącznie dodatkowych 30 etatów i zwiększenia rocznego budżetu Urzędu KNF o kwotę około 6 mln złotych. Ze względu na brak miarodajnych danych o sektorze, który ma zostać objęty nadzorem (zarówno o liczbie podmiotów nadzorowanych, jak i o wysokości osiągniętych przez nie obrotów) nie można z obecnej perspektywy oszacować dochodów budżetu państwa z tytułu dokonywanych przez krajowe instytucje płatnicze wpłat z tytułu kosztów nadzoru oraz opłat z tytułu niektórych rozstrzygnięć lub dokonania niektórych czynności o charakterze materialno-technicznym. Uzasadnia to konieczność ustalenia wskaźnika wpłat i opłat w maksymalnej wysokości dopuszczonej ustawą. Należy jednakże zastrzec, że w ostatecznym rozliczeniu dokonywanym do 31 sierpnia kolejnego roku kalendarzowego, podmioty nadzorowane są obciążane rzeczywistymi kosztami nadzoru limitowanymi ustawą budżetową, a kwoty przewyższające te koszty podlegają zwrotowi. Ewentualnej korekty należałoby dokonać po pierwszym roku budżetowym funkcjonowania ustawy, kiedy dostępne będą zarówno dane o kosztach nadzoru, jak i dane o strukturze rynku usług płatniczych.

Określony w projektowanym rozporządzeniu sposób obliczania wysokości należnej wpłaty i terminy jej uiszczania są zbliżone do rozwiązań zastosowanych w analogicznych rozporządzeniach Prezesa Rady Ministrów odnoszących się do banków, zakładów

ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechnych towarzystw emerytalnych¹⁾.

Algorytm wyliczenia należnej od danej krajowej instytucji płatniczej wpłaty został określony w § 2 ust. 1. Pozwala on na proporcjonalne rozliczenie kosztów pomiędzy poszczególnymi krajowymi instytucjami płatniczymi w odniesieniu do rzeczywiście poniesionych w danym roku kosztów nadzoru.

Projektowane rozporządzenie, analogicznie do regulacji odnoszącej się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru wnoszonych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne, wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnej składki. Zmniejsza to bieżące obciążenia finansowe krajowych instytucji płatniczych i odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF (koszty działalności KNF są pokrywane z kolejnych transz wypłacanymi z budżetu państwa).

Rozporządzenie w § 3 ust. 6 przewiduje rozwiązanie wstrzymania wpłat zaliczek w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek za kolejny kwartał danego roku będzie przewyższać kwotę prognozowanych dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF nad krajowymi instytucjami płatniczymi (tj. maksymalną kwotę jaka może być wydatkowana przez KNF z tego tytułu). Jest to rozwiązanie, które funkcjonuje także w odniesieniu do wpłat na pokrycie kosztów nadzoru dokonywanych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne – zwalnia to podmioty z obowiązku wnoszenia wpłat, które podlegałyby zwrotowi w wyniku rozliczenia rocznego.

Rozliczenie roczne dokonywane jest w oparciu o dane o rzeczywistych kosztach nadzoru nad krajowymi instytucjami płatniczymi oraz łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze. Wskazane w przepisach projektowanego rozporządzenia terminy odpowiadają możliwości uzyskania przez KNF danych w zakresie rzeczywistych kosztów nadzoru oraz łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie krajowe instytucje płatnicze w danym roku – są to

¹⁾ Są to: rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad bankami (Dz. U. Nr 249, poz. 1855, z późn. zm.), rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową, reasekuracyjną oraz w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz. U. Nr 220, poz. 1723) oraz rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością w zakresie funduszy emerytalnych i pracowniczych programów emerytalnych (Dz. U. Nr 220, poz. 1724).

bowiem wielkości ustalane po zakończeniu roku, którego dotyczą. Projektowane rozporządzenie reguluje sposób rozliczenia kwartalnych zaliczek wpłacanych przez biura, przewidując odpowiednio: wystąpienie nadpłaty i tryb jej zwrotu (§ 4), wystąpienie niedopłaty i tryb jej pokrycia (§ 5), a także specyficzną sytuację, w której wysokość wpłaconych zaliczek jest równa wysokości należnej składki (§ 6 ust. 2). W § 6 ust. 1 wskazano zakres przekazywanych kasom informacji związanych z ustaleniem wysokości i sposobem obliczenia należnej składki, co zapewnia przejrzystość rozliczenia.

Rozporządzenie ustala także wysokość opłaty od decyzji w sprawie wydania zezwolenia na prowadzenie działalności w charakterze krajowej instytucji płatniczej oraz zmiany tego zezwolenia. Opłata została ustalona w maksymalnej wysokości dopuszczonej przez ustawę – tj. 1. 500 euro. Ustalona została także wysokość opłaty za dokonanie wpisu do rejestru – na poziomie 500 euro, co stanowi maksymalny dopuszczony przez ustawę poziom wysokości tej opłaty.

Termin na uiszczenie opłaty został określony na 14 dni odpowiednio od dnia otrzymania decyzji w sprawie wydania zezwolenia lub jego zmiany albo od dnia dokonania wpisu do rejestru

Zgodnie z art. 114 ust. 3, suma opłat dokonanych w danym roku przez instytucje płatnicze pomniejsza łączną kwotę należnych od tych instytucji wpłat na pokrycie kosztów nadzoru, co uwzględniono w algorytmie wyliczania wysokości należnej od poszczególnych krajowych instytucji płatniczych określonym w § 1.

Przepis końcowy zawarty w § 9 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na krajowe instytucje płatnicze oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

W związku z objęciem działalności krajowych instytucji płatniczych nadzorem KNF i wprowadzeniu regulacji zapewniającej pokrywanie kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane odpowiedniemu zwiększeniu ulegnie strona dochodowa i wydatkowa budżetu państwa w części Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Wzrost wydatków budżetowych związanych z nadzorem nad krajowymi instytucjami płatniczymi będzie rekompensowany przez wzrost dochodów z tytułu wpłat wnoszonych przez te podmioty.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy.

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie, mimo iż nakłada na krajowe instytucje płatnicze dodatkowe obciążenie daniną publiczną w postaci składki przeznaczanej na pokrycie kosztów nadzoru, nie będzie miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Dodatkowe obciążenia obejmą wszystkie podmioty prowadzące ten rodzaj działalności, a przy tym analogiczne bądź zbliżone obciążenia związane z ponoszeniem kosztów nadzoru są ponoszone przez inne kategorie podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa. Ustanawia mechanizm finansowania dla realizacji zadań Komisji Nadzoru Finansowego wynikających z ustawy z dnia ... o usługach płatniczych. Czynności wykonywane przez KNF w związku z realizacją rozporządzenia będą finansowane w ramach ustanowionego mechanizmu.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie minimalnej sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej wymaganej w związku z działalnością biur usług płatniczych

Na podstawie art. 125 ust. 7 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej, o których mowa w art. 125 ust. 2 ustawy z dnia... o usługach płatniczych (Dz. U...), zwanej dalej ustawą, wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez biura usług płatniczych.

§ 2. Gwarancja bankowa albo ubezpieczeniowa obejmuje wypłatę przez gwaranta środków z gwarancji, w przypadku niemożności wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w razie niewykonania lub nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych oraz jego agentów zobowiązań wobec tych użytkowników.

§ 3. Przez roczny obrót rozumie się obrót zrealizowany w zamkniętym roku obrotowym poprzedzającym rok przedłożenia wniosku o zawarcie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej, z tytułu działalności wykonywanej biura usług płatniczych, pomniejszona o kwotę należnego podatku.

§ 4. Minimalna wysokość sumy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, o której mowa w § 2, wynosi 1,2 % rocznych obrotów dla biur płatniczych, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 18 000 euro.

§ 5. 1. Obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej dla przedsiębiorców wykonujących działalność przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powstaje w dniu jego wejścia w życie.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 216, poz. 1592).

2. Obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej dla przedsiębiorców rozpoczynających działalność po dniu wejścia w życie rozporządzenia powstaje w dniu złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 119 ustawy.

§ 6. Suma, o której mowa w § 4, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym gwarancja bankowa albo ubezpieczeniowa została wystawiona.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 125 ust. 7 ustawy z dnia... o usługach płatniczych (Dz. U. ...), które wskazuje, iż minister ds. instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, minimalną sumę gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej wymaganych w związku z działalnością wykonywaną przez biura usług płatniczych.

Ustawa z dnia ... o usługach płatniczych jest pierwszym systemowym uregulowaniem w Polsce zarówno usług płatniczych, jak również samej działalności polegającej na ich świadczeniu. Dotychczas świadczenie usług płatniczych miało charakter tzw. wolnej działalności gospodarczej, a po wprowadzeniu w życie ustawy będzie miało charakter działalności regulowanej i poddanej nadzorowi odpowiednich instytucji, w tym przede wszystkim Komisji Nadzoru Finansowego. Przepisy ustawy z dnia ... o usługach płatniczych mają na celu unormowanie sposobu świadczenia usług płatniczych oraz uregulowanie działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych w taki sposób, aby zapewniło to harmonizację świadczenia tych usług w całej Unii Europejskiej, w celu wypełnienia ustaleń dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, będącej dyrektywą tzw. pełnej harmonizacji.

Spodziewanym efektem uchwalenia ustawy z dnia ... o usługach płatniczych będzie wzmożona konkurencja na rynku usług płatniczych. Przewiduje się, że nowe regulacje pobudzą rozwój obrotu bezgotówkowego i spowodują zrównanie warunków wykonywania płatności krajowych i transgranicznych.

Zgodnie z projektem ustawy w ramach prowadzonej działalności biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników, w tym za pośrednictwem agenta lub innego dostawcy w celu wykonania transakcji płatniczych. Obowiązek ochrony środków jest realizowany poprzez zawarcie umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej z bankiem krajowym, instytucją kredytową, z oddziałem banku zagranicznego albo zakładem ubezpieczeń, które nie należą do tej samej grupy co dane biuro usług płatniczych.

W § 2 wskazano, że umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej przewiduje wypłatę przez gwaranta środków z gwarancji, w przypadku niemożności wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umowy o świadczenie usług płatniczych,

w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w razie niewykonania lub nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych oraz jego agentów zobowiązań wobec tych użytkowników. Celem tego przepisu jest zabezpieczenie pieniędzy klientów biur usług płatniczych na wypadek nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych. Regulacja pozytywnie wpłynie na klientów biur usług płatniczych, poprzez podniesienie poziomu zabezpieczeń ich ewentualnych, mających powstać w przyszłości roszczeń.

Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy gwarancji bankowej ubezpieczenia, uzależniając ją od wysokości zrealizowanego obrotu oraz wielkości danego biura. Taka regulacja podyktowana jest zarówno względami słuszności, jak i brzmieniem upoważnienia ustawowego. Zgodnie z wytycznymi do upoważnienia minimalna suma gwarancji ma zostać ustalona, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych. W związku z tym minimalna wysokość sum gwarancji została ustalona w oparciu o roczny obrót biur usług płatniczych.

Zgodnie z treścią art. 119 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru. W związku z tym w § 5 ustalono, że obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej dla przedsiębiorców rozpoczynających działalność po dniu wejścia w życie rozporządzenia powstaje najpóźniej w dniu uzyskania wpisu do rejestru, a dla przedsiębiorców już prowadzących działalność powstaje w dniu wejścia w życie niniejszej regulacji.

Obowiązek zawarcia umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej musi powstać najpóźniej w dniu uzyskania wpisu do rejestru prowadzonego przez KNF.

Umowa gwarancji bankowej albo ubezpieczeniowej obejmuje cały okres prowadzenia działalności przez biuro usług płatniczych.

Biuro usług płatniczych zobowiązane jest przekazywać KNF dokumenty potwierdzające zawarcie stosownej umowy. Dzięki temu KNF będzie w stanie efektywnie monitorować utrzymanie przez poszczególne biura ciągłości przewidzianych ustawą środków ochronnych. Ze względu na konieczność szczególnego zdyscyplinowania biur w zakresie realizacji obowiązku przekazywania KNF dokumentów potwierdzających zawarcie umowy gwarancji bankowej albo umowy ubezpieczenia jest sankcjonowany karą pieniężną.

Rozporządzenie ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia. Termin ten ma zapewnić instytucjom możliwość przygotowania odpowiednich produktów ubezpieczeniowych.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców, regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowany akt normatywny będzie oddziaływał w głównej mierze na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych.

Regulacja będzie miała również wpływ na banki, instytucje kredytowe, oddziały banków zagranicznych oraz zakłady ubezpieczeń, które będą zawierały umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

Ponadto regulacja pozytywnie wpłynie na klientów biur usług płatniczych, poprzez podniesienie poziomu zabezpieczeń ich ewentualnych, mających powstać w przyszłości roszczeń.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W związku z prowadzonymi konsultacjami społecznymi projekt został przekazany do przedstawicieli rynku ubezpieczeń reprezentowanego przez: Polską Izbę Ubezpieczeń, Stowarzyszenie Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbę Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbę Gospodarczą Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym - Komisją Nadzoru Finansowego, Rzecznikiem Ubezpieczonych oraz z przedstawicielami rynku bankowego reprezentowanego przez Związek Banków Polskich oraz Związek Banków Spółdzielczych.

3. Przedstawienie wyników analizy wpływu aktu normatywnego w szczególności na:

- sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego).

- rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

- konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczości, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

- sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾**

z dnia

w sprawie ubezpieczenia wymaganego w związku z działalnością biur usług płatniczych

Na podstawie art. 125 ust. 8 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenia określa szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w art. 125 ust. 2 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, zwanego dalej „ubezpieczeniem”, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną tego ubezpieczenia.

§ 2. 1. Umowa ubezpieczenia obejmuje wypłatę przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w przypadku niemożności wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez użytkowników w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wobec tych użytkowników.

2. Umowa ubezpieczenia obejmuje szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do umów o świadczenie usług płatniczych zawartych w okresie ubezpieczenia, chociażby ich wykonanie nie nastąpiło w tym okresie, bez możliwości umownego ograniczenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń.

§ 3. 1. Przez roczny obrót rozumie się obrót zrealizowany w zamkniętym roku obrotowym poprzedzającym rok przedłożenia wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia, z tytułu działalności wykonywanej biura usług płatniczych.

2. Obrotem jest kwota należna z tytułu umowy o świadczenie usług płatniczych, pomniejszona o kwotę należnego podatku.

§ 4. Minimalna suma gwarancyjna ubezpieczenia, o którym mowa w § 2, wynosi 1,2 % rocznych obrotów dla biur płatniczych, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 18 000 euro.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. Nr 134, poz. 1427).

§ 5. 1. Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia dla przedsiębiorców wykonujących działalność przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powstaje w dniu jego wejścia w życie.

2. Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia dla przedsiębiorców rozpoczynających działalność po dniu wejścia w życie rozporządzenia powstaje w dniu złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 119 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych.

§ 6. Suma, o której mowa w § 4, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski po raz pierwszy w roku, w którym umowa ubezpieczenia została zawarta.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Finansów stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 125 ust. 7 ustawy z dnia... o usługach płatniczych (Dz. U. ...).

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym minister ds. instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres ubezpieczenia, o którym mowa w art. 125 ust. 2 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych, minimalną sumę gwarancyjną oraz termin powstania obowiązku ubezpieczenia uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych.

Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy gwarancyjnej obowiązkowego ubezpieczenia, która przewiduje wypłatę odszkodowania w przypadku niemożności wypełnienia przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych, w szczególności obowiązku zwrotu wpłat wniesionych przez klientów biura w przypadku niewykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wobec klientów.

Ustawa z dnia ... o usługach płatniczych jest pierwszym systemowym uregulowaniem w Polsce zarówno usług płatniczych, jak również samej działalności polegającej na ich świadczeniu. Dotychczas świadczenie usług płatniczych miało charakter tzw. wolnej działalności gospodarczej, a po wprowadzeniu w życie ustawy będzie miało charakter działalności regulowanej i poddanej nadzorowi odpowiednich instytucji, w tym przede wszystkim Komisji Nadzoru Finansowego.

Przepisy ustawy z dnia ... o usługach płatniczych mają na celu unormowanie sposobu świadczenia usług płatniczych oraz uregulowanie działalności polegającej na świadczeniu usług płatniczych w taki sposób, aby zapewniło to harmonizację świadczenia tych usług w całej Unii Europejskiej.

Zgodnie z projektem ustawy w ramach prowadzonej działalności biuro usług płatniczych jest zobowiązane do ochrony środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników. Obowiązek ochrony środków jest realizowany poprzez zawarcie umowy ubezpieczenia, która przewiduje spełnienie przez ubezpieczyciela świadczenia w przypadku niemożności wypełnienia przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających ze świadczenia usług płatniczych.

W § 2 wskazano, że umowa ubezpieczenia obejmuje szkody w zakresie, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do umów o świadczenie usług płatniczych zawartych w okresie ubezpieczenia, chociażby ich wykonanie nie nastąpiło w tym okresie, bez możliwości umownego ograniczenia

odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Celem tego przepisu jest zabezpieczenie pieniędzy klientów biur usług płatniczych na wypadek nienależytego wykonania przez biuro usług płatniczych zobowiązań wynikających z umów o świadczenie usług płatniczych. Regulacja pozytywnie wpłynie na klientów biur usług płatniczych, poprzez podniesienie poziomu zabezpieczeń ich ewentualnych, mających powstać w przyszłości roszczeń.

Rozporządzenie określa minimalną wysokość sumy gwarancyjnej ubezpieczenia, uzależniając ją od wysokości zrealizowanego obrotu oraz wielkości danego biura. Taka regulacja podyktowana jest zarówno względami słuszności, jak i brzmieniem upoważnienia ustawowego. Zgodnie z wytycznymi do upoważnienia minimalna suma gwarancji ma zostać ustalona, uwzględniając wysokość kwot transakcji płatniczych. W związku z tym minimalna wysokość sum gwarancji została ustalona w oparciu o roczny obrót biur usług płatniczych.

W § 4 zapisano minimalną wysokość sumy gwarancyjnej, która dla biur płatniczych wynosi 1,2 % rocznych obrotów, nie mniej jednak niż równowartość w złotych 18 000 euro. Przyjęto średni okres retencji tych środków na 3 dni robocze (w sytuacji danych uzasadniających przyjęcie okresu krótszego, podane kwoty należałoby proporcjonalnie zmniejszyć), dodatkowo uwzględniono 250 dni roboczych oraz założono stabilność strumienia środków pieniężnych w ciągu roku (założenie wzruszalne; w przypadku wykazania istotnie zwiększonych przepływów pieniężnych w niektórych okresach roku zachodziłaby konieczność pewnej korekty wskazanych kwot w górę). Dzięki takiemu wyliczeniu otrzymujemy przeciętną sumę środków eksponowanych na ryzyko na koniec dnia roboczego w wysokości w przybliżeniu 0,012, tj. 1,2%.

Przyjmując roczny obrót 12 x 500 000 euro wynoszącego maksymalnie 6 mln euro, 1,2 % tej sumy stanowi 72 000 euro. Jest to kwota maksymalna, natomiast minimalna kwota nie może być zbyt niska. Zważywszy, że kwota narażona na ryzyko nie jest jednolita w ciągu roku, jedna czwarta wskazanej sumy – 18 000 euro – wydaje się być racjonalna.

Zgodnie z treścią art. 119 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych działalność w zakresie usług płatniczych w charakterze biura usług płatniczych może być wykonywana po uzyskaniu wpisu do rejestru.

W związku z tym w § 5 ustalono, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia dla przedsiębiorców rozpoczynających działalność po dniu wejścia w życie rozporządzenia powstaje

najpóźniej w dniu uzyskania wpisu do rejestru, a dla przedsiębiorców już prowadzących działalność powstaje w dniu wejścia w życie niniejszej regulacji.

Obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia powstaje najpóźniej w dniu uzyskania wpisu do rejestru prowadzonego przez KNF. Umowa ubezpieczenia obejmuje cały okres prowadzenia działalności.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

W opinii projektodawców regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Wskazanie podmiotów, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowany akt normatywny będzie oddziaływał w głównej mierze na biura usług płatniczych wykonujące działalność w zakresie usług płatniczych, w tym agentów lub innych dostawców.

Regulacje będą miały również wpływ na zakłady ubezpieczeń oraz banki, które będą zawierały umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej.

Ponadto regulacja pozytywnie wpłynie na użytkowników biur usług płatniczych, poprzez podniesienie poziomu zabezpieczeń ich ewentualnych, mających powstać w przyszłości roszczeń.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W związku z prowadzonymi konsultacjami społecznymi projekt został przekazany do przedstawicieli rynku ubezpieczeń reprezentowanego przez: Polską Izbę Ubezpieczeń, Stowarzyszenie Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polską Izbę Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych, Izbę Gospodarczą Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, z organem właściwym w sprawach nadzoru nad rynkiem finansowym – Komisją Nadzoru Finansowego, Rzecznikiem Ubezpieczonych oraz z przedstawicielami rynku bankowego reprezentowanego przez Związek Banków Polskich oraz Związek Banków Spółdzielczych.

3. Przedstawienie wyników analizy wpływu aktu normatywnego w szczególności na:

- sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje kosztów lub obciążeń w sektorze finansów publicznych (w tym w budżecie państwa i budżetach jednostek samorządu terytorialnego).

- rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian na rynku pracy.

- konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczości, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian w tej dziedzinie gospodarki.

- sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje zmian w tej dziedzinie.

4. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt rozporządzenia nie pociąga za sobą obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast wydatki związane z zawarciem umów gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej będą ponoszone przez biura usług płatniczych.

5. Opinia o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej
Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

09/04/BS

**ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia

w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych

Na podstawie art. 130 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat wnoszonych przez biura usług płatniczych na pokrycie kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych oraz sposób i terminy rozliczenia należności z tytułu takich wpłat.

§ 2. 1. Wysokość należnych wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych za dany rok kalendarzowy oblicza się jako iloczyn procentowego udziału danego biura usług płatniczych w całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w danym roku kalendarzowym oraz poniesionych ogółem kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych w danym roku kalendarzowym, nie więcej jednak niż iloczyn procentowego udziału danego biura usług płatniczych w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w danym roku kalendarzowym oraz kwoty stanowiącej 0,025 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w danym roku kalendarzowym.

2. Wysokość całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie biura usług płatniczych oraz poniesionych ogółem kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych w danym roku kalendarzowym ustala Komisja Nadzoru Finansowego, zwana dalej „KNF”.

§ 3. 1. Biuro usług płatniczych ustala za każde półrocze danego roku kalendarzowego zaliczkę na poczet pokrycia kosztów nadzoru w wysokości 0,00625 % całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro w okresie 6 miesięcy poprzedzających półrocze, za które jest uiszczana zaliczka.

2. Zaliczkę, o której mowa w ust. 1, biuro usług płatniczych wpłaca za każde półrocze najpóźniej do końca trzeciego miesiąca tego półrocza, przelewem na rachunek bankowy urzędu obsługującego KNF.

3. Biuro usług płatniczych wpłacając zaliczkę w terminie określonym w ust. 2, informuje KNF o podstawie jej naliczenia, okresie, jakiego dotyczy, oraz jej wysokości.

4. Wpłata zaliczek za drugie półrocze danego roku kalendarzowego ulega wstrzymaniu, w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek po dokonaniu przez biura usług płatniczych wpłat za pierwsze półrocze danego roku będzie wyższa niż prognoza dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych.

5. KNF, w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 4, informuje biura usług płatniczych o wstrzymaniu wpłat zaliczek najpóźniej na miesiąc przed terminem wpłaty zaliczki za drugie półrocze danego roku kalendarzowego.

§ 4. 1. Jeżeli suma zaliczek, o których mowa w § 3 ust. 1, wpłaconych za dany rok kalendarzowy jest wyższa niż obliczona na podstawie § 2 ust. 1 wysokość należnej wpłaty, powstaje nadpłata. Nadpłata jest zaliczana na poczet zaliczek za rok następny albo podlega zwrotowi na pisemny wniosek biura usług płatniczych.

2. KNF informuje o wysokości nadpłaty, o której mowa w ust. 1, biuro usług płatniczych, w którym powstała nadpłata, w terminie do dnia 31 sierpnia następnego roku kalendarzowego.

3. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia otrzymania przez KNF wniosku biura usług płatniczych o jej zwrot.

§ 5. 1. Jeżeli suma wpłaconych zaliczek, o których mowa w § 3 ust. 1, jest niższa niż obliczona na podstawie § 2 ust. 1 wysokość należnej wpłaty, powstaje niedopłata.

2. KNF informuje o wysokości niedopłaty, o której mowa w ust. 1, biuro usług płatniczych, w którym powstała niedopłata, w terminie do dnia 31 sierpnia następnego roku kalendarzowego.

3. Biuro usług płatniczych pokrywa niedopłatę w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 2.

§ 6. 1. Wraz z informacją, o której mowa w § 4 ust. 2 albo § 5 ust. 2, KNF przekazuje biuro usług płatniczych również informacje o:

1) wysokości całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

2) wysokości procentowego udziału danego biura usług płatniczych w całkowitej kwocie transakcji płatniczych dokonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

3) wysokości kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych ogółem w roku będącym przedmiotem rozliczenia;

4) wysokości należnej od danego biura usług płatniczych wpłaty na pokrycie kosztów nadzoru;

5) wysokości wpłaconych przez dane biuro usług płatniczych zaliczek na pokrycie kosztów nadzoru.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy suma wpłaconych zaliczek jest równa wysokości należnej wpłaty obliczonej na podstawie § 2 ust. 1.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem *[wejścia w życie ustawy upoważniającej]*.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 130 ust. 3 ustawy z dnia ... o usługach płatniczych (Dz. U. ...) upoważnienia dla Prezesa Rady Ministrów do określenia terminów uiszczania, wysokości i sposób obliczania wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad biurami usług płatniczych (dalej zwanych „biurami”). Wytyczne zawarte w art. 130 ust. 3 ustawy upoważniającej nakazują wydać przepisy wykonawcze mające zapewnić skuteczność sprawowanego nadzoru oraz uwzględnić, aby wysokość wpłat na pokrycie kosztów nadzoru i opłat nie wpływała w istotny sposób na zwiększenie kosztów działalności podmiotów obowiązanych do ich uiszczenia.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepisy wykonawcze, które mają być wydane na jego podstawie są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

W stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie ustawy upoważniającej podmioty świadczące usługi przekazu pieniężnego, nie podlegały publicznemu nadzorowi. Zgodnie z art. 118 ust. 1 działalność w charakterze biura jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a zgodnie z art. 129 ust. 1 podlega nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego na zasadach określonych w tejże ustawie oraz w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym. Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, wydatki stanowiące koszty działalności KNF i Urzędu KNF, w wysokości określonej w ustawie budżetowej, są pokrywane z wpłat wnoszonych przez podmioty nadzorowane w wysokości i na zasadach określonych w przepisach odrębnych. W odniesieniu do biur przepisy te zawarte są w art. 130 ustawy upoważniającej. Przepis art. 130 ust. 1 wskazuje, że wpłata na pokrycie kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF jest wnoszona w kwocie stanowiącej iloczyn całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez biuro, w tym także przez ich agentów, i stawki nieprzekraczającej 0,025 %.

Projektowane rozporządzenie wyznacza stawkę na poziomie dozwolonego ustawowo maksimum, tj. w wysokości 0,025%. Ustalenie wysokości składki na tym poziomie jest niezbędne ze względu na szacowaną wielkość uzyskanych z tego tytułu środków w zestawieniu z kosztami na pokrycie, których środki te mają być przeznaczone. Koszty nadzoru będą związane przede wszystkim z kosztem dodatkowych etatów w urzędzie obsługującym Komisję Nadzoru Finansowego. Zgodnie z szacunkami Urzędu KNF objęcie

nadzorem instytucji płatniczych i biur usług płatniczych będzie ponadto wymagało łącznie dodatkowych 30 etatów i zwiększenia rocznego budżetu Urzędu KNF, jak wynika z wyliczeń Urzędu KNF – o kwotę około 6 mln złotych. Ze względu na brak miarodajnych danych o sektorze, który ma zostać objęty nadzorem (zarówno o liczbie podmiotów nadzorowanych, jak i o wysokości osiąganych przez nie obrotów), nie można z obecnej perspektywy oszacować dochodów budżetu państwa z tytułu dokonywanych przez biura wpłat z tytułu kosztów nadzoru. Uzasadnia to konieczność ustalenia wskaźnika wpłat i opłat w maksymalnej wysokości dopuszczonej ustawą. Należy jednakże zastrzec, że w ostatecznym rozliczeniu dokonywanym do 31 sierpnia kolejnego roku kalendarzowego, podmioty nadzorowane są obciążane rzeczywistymi kosztami nadzoru limitowanymi ustawą budżetową, a kwoty przewyższające te koszty podlegają zwrotowi. Ewentualnej korekty należałoby dokonać po pierwszym roku budżetowym funkcjonowania ustawy, kiedy dostępne będą zarówno dane o kosztach nadzoru, jak i dane o strukturze rynku usług płatniczych.

Określony w projektowanym rozporządzeniu sposób obliczania wysokości należnej wpłaty i terminy jej uiszczania są zbliżone do rozwiązań zastosowanych w analogicznych rozporządzeniach Prezesa Rady Ministrów odnoszących się do banków, zakładów ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechnych towarzystw emerytalnych¹⁾.

Algorytm wyliczenia należnej od danego biura wpłaty został określony w § 2 ust. 1. Pozwala on na proporcjonalne rozliczenie kosztów pomiędzy poszczególnymi biurami w odniesieniu do rzeczywiście poniesionych w danym roku kosztów nadzoru.

Projektowane rozporządzenie, analogicznie do regulacji odnoszącej się do wpłat z tytułu kosztów nadzoru wnoszonych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne, wprowadza zaliczkowy sposób uiszczania należnej składki. Zmniejsza to bieżące obciążenia finansowe biur i odpowiada sukcesywnemu charakterowi ponoszenia kosztów działalności przez KNF (koszty działalności KNF pokrywane są z kolejnych transz wypłacanymi z budżetu państwa).

¹⁾ Są to: rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 2007 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad bankami (Dz. U. Nr 249, poz. 1855, z późn. zm.), rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową, reasekuracyjną oraz w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz. U. Nr 220, poz. 1723) oraz rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2009 r. w sprawie wpłat na pokrycie kosztów nadzoru nad działalnością w zakresie funduszy emerytalnych i pracowniczych programów emerytalnych (Dz. U. Nr 220, poz. 1724).

Rozporządzenie w § 3 ust. 4 przewiduje rozwiązanie wstrzymania wpłat zaliczek w przypadku gdy kwota uiszczonych zaliczek za kolejny kwartał danego roku będzie przewyższać kwotę prognozowanych dochodów na pokrycie zaplanowanych wydatków z tytułu kosztów nadzoru sprawowanego przez KNF nad biurami (tj. maksymalną kwotę jaka może być wydatkowana przez KNF z tego tytułu). Jest to rozwiązanie, które funkcjonuje także w odniesieniu do wpłat na pokrycie kosztów nadzoru dokonywanych przez banki, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji oraz powszechne towarzystwa emerytalne – zwalnia to podmioty z obowiązku wnoszenia wpłat, które podlegałyby zwrotowi w wyniku rozliczenia rocznego.

Rozliczenie roczne dokonywane jest w oparciu o dane o rzeczywistych kosztach nadzoru nad biurami oraz łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych w danym roku przez wszystkie biura usług płatniczych. Wskazane w przepisach projektowanego rozporządzenia terminy odpowiadają możliwości uzyskania przez KNF danych w zakresie rzeczywistych kosztów nadzoru oraz łączną wartość transakcji płatniczych wykonanych przez wszystkie biura usług płatniczych w danym roku – są to bowiem wielkości ustalane po zakończeniu roku, którego dotyczą. Projektowane rozporządzenie reguluje sposób rozliczenia kwartalnych zaliczek wpłacanych przez biura, przewidując odpowiednio: wystąpienie nadpłaty i tryb jej zwrotu (§ 4), wystąpienie niedopłaty i tryb jej pokrycia (§ 5), a także specyficzną sytuację, w której wysokość wpłaconych zaliczek jest równa wysokości należnej składki (§ 6 ust. 2). W § 6 wskazano zakres przekazywanych kasom informacji związanych z ustaleniem wysokości i sposobem obliczenia należnej składki, co zapewnia przejrzystość rozliczenia.

Przepis końcowy zawarty w § 7 przewiduje, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem wejścia w życie ustawy upoważniającej, co jest wskazane ze względu na obligatoryjny charakter upoważnienia oraz znaczenie projektowanych przepisów wykonawczych dla prawidłowego funkcjonowania ustawy.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowane rozporządzenie oddziałuje na biura usług płatniczych oraz na Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

[Do uzupełnienia o wyniki konsultacji, po ich przeprowadzeniu].

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

W związku z objęciem działalności biur usług płatniczych nadzorem KNF i wprowadzeniu regulacji zapewniającej pokrywanie kosztów nadzoru z wpłat dokonywanych przez podmioty nadzorowane odpowiedniemu zwiększeniu ulegnie strona dochodowa i wydatkowa budżetu państwa w części Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Wzrost wydatków budżetowych związanych z nadzorem nad biurami usług płatniczych będzie rekompensowany przez wzrost dochodów z tytułu wpłat składki wnoszonej przez te podmioty.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowane rozporządzenie, mimo iż nakłada na biura usług płatniczych dodatkowe obciążenie daniną publiczną w postaci składki przeznaczanej na pokrycie kosztów nadzoru, nie będzie miało istotnego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Dodatkowe obciążenia obejmą wszystkie podmioty prowadzące ten rodzaj działalności, a przy tym analogiczne bądź zbliżone obciążenia związane z ponoszenia kosztów nadzoru ponoszone są przez inne kategorie podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania

Projektowane rozporządzenie jest neutralne dla budżetu państwa. Ustanawia mechanizm finansowania dla realizacji zadań Komisji Nadzoru Finansowego wynikających z ustawy z dnia ... o usługach płatniczych. Czynności wykonywane przez KNF w związku z realizacją rozporządzenia będą finansowane w ramach ustanowionego mechanizmu.

	w zakresie usług płatniczych są obowiązani w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów ustawy dostosować swoją działalność w zakresie usług płatniczych do przepisów działu II i III.	zobowiązani do dostosowania swoich umów z klientami w zakresie dostarczanych użytkownikom usług płatniczych informacji, dotychczas niezawartych w umowach obowiązujących przed wejściem w życie ustawy lub sprzecznych z ustawą, w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy od wejścia w życie ustawy. Zapewni to pełną możliwość logistycznego dostosowania umów lub regulaminów z użytkownikami usług płatniczych tak aby były w pełni zgodne z nowym porządkiem prawnym. Nie dłuższy niż 12-miesięczny okres przejściowy powinien umożliwić dostawcom usług płatniczych harmonijne przejście do nowych warunków prawnych w relacjach z klientami.
--	---	---

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy